

Áo Vàng

Thoáng qua

Chiếc xe xuống hết con dốc dài, từ từ giảm tốc độ và dừng lại bên đường. Người con gái đã mở cửa xe nhưng chưa xuống vội, họ có vẻ là một đôi tình nhân đang quyến luyến chia tay. Hình như nàng muốn nói điều gì...lại thôi, rồi giã từ, nàng bước rất thong thả về hướng tu viện.

Sáng chủ nhật, nắng đã lên cao, trời không một gợn mây, nhà phố hai bên đường còn im lìm như yên ngủ. Đến cánh cửa nhỏ bên hông tu viện, nàng quay lại đưa tay vẫy chào lần nữa rồi biến vào khung cửa sắt. Người con trai vẫn dừng xe ở đó một hồi lâu như còn lưu luyến...

Vài bóng áo trắng thấp thoáng bên hành lang. Nàng nhìn đồng hồ tay, à, giờ này chắc các soeur đã xong lễ nhất. Nàng đi vào nhà nguyện. Tiếng nhạc của soeur Chantal vẫn còn vang vang những notes cuối cùng...Nàng cúi đầu chào vài soeur còn đứng ở cửa, vội vã bước vào thánh đường. Làm dấu thánh giá xong, nàng đi về dãy ghế sau chót, quì xuống. Nàng sẽ cầu cứu đến Chúa, và nàng sẽ tâm sự gì với Đức Mẹ đây???

Khuôn viên nhà tu tuy nhìn từ bên ngoài thì rất rộng, chiếm hết hai góc đường của con phố, nhưng thật ra phần lớn thuộc về trường trung học của các soeur. Kế bên trường là hai dãy phòng nội trú. Hành lang của nội trú nối dài với một căn lầu hai tầng. Đó là tu viện của các soeur.

Từ ngày Hồng (tên người con gái) định cư tại Montréal và được Hội người bảo trợ giới thiệu vào nội trú Saint-Nom-De-Marie, nàng thấy cuộc sống êm ả và thanh nhàn. Hồng cầu mong sao đừng có viên sỏi nào, dù rất nhỏ, rơi xuống khuấy động mặt hồ an tịnh trong lòng nàng, thì đáng mừng thay.

Hồng đang là sinh viên của trường Cao Đẳng Kinh Thương. Công việc của Hồng trong tu viện được phân định rõ ràng. Hồng lo sổ sách kế toán cho các soeur hai buổi chiều trong tuần, để xem như đền đáp lòng tốt của Mẹ Bề Trên cho tá túc.

Thời gian dần trôi, Hồng đã sống qua hai mùa đông ở xứ lạnh. Vừa làm vừa học, Hồng xong được năm thứ nhất. Bạn bè không có ai, Hồng cũng ít đi ra ngoài, nhiều khi giúp các soeur làm giám thị trong trường nên chỉ quanh quẩn với bầy học sinh nội trú, chúng xem Hồng như chị cả, và, với các soeur trong tu viện, Hồng được trở về cương vị đứa em út. Nhớ về quãng đời cũ, Hồng thấy cuộc sống hiện tại đã sáng sủa hơn nhiều.

Có những đêm, Hồng giật mình tỉnh giấc vì vừa trải qua một cơn ác mộng. Tiếng kêu của Tiến vẫn còn văng vẳng đâu đây, hình ảnh cánh tay vẫy vùng vô vọng trên biển cả, sóng biển lấp dần thân xác thương yêu và cũng vừa lúc Hồng té xỉu xuống sàn ghe hết còn hay biết gì nữa. Những ngày tháng sau đó là những chuỗi ngày dài buồn lê thê, từ trại tị nạn xa xôi đến một quốc gia xa lạ, không có lấy một

người thân. Hồng không biết mình sẽ làm gì và sống mà chi. Nhưng việc gì đến rồi cũng qua, như cổ nhân đã nói, tất cả đều ổn thỏa. Hồng tìm lại được sự thăng bằng trong tâm hồn và tập sống thanh thản như một nữ tu.

Soeur Sophie thường nói sao con không đi chơi, kết bạn, sao mới 26 tuổi mà con sống như một bà già góa 70 vậy? Hồng cười và ghẹo lại soeur, tại sao soeur còn trẻ thế mà soeur lại đi tu? Bao giờ soeur cũng không trả lời câu hỏi Hồng, chỉ cười bằng cặp mắt nhấp nháy sau làn kính cận thị. Hồng biết soeur có một lý tưởng cao cả, và cũng như Hồng, vui trong lòng với những hình ảnh kỷ niệm xưa, bận tâm gì những người chung quanh thắc mắc về đời sống cuộn kín trong vỏ sò của mình đâu?

Nói về kỷ niệm, Hồng không thể nào quên được sáng thứ ba, mỗi tuần, có giờ Hóa Hữu Cơ ở Khoa Học Sài Gòn. Thầy Thới nổi tiếng khó tánh nhất trong các giáo sư. Môn học thì rất khó nuốt, sinh viên nào qua được ải này phải gọi là chì hết biết. Hồng đã lấy xong chứng chỉ Sinh Hóa I và II của thầy Hoàng, và những môn bắt buộc của năm thứ hai. Nghe chúng bạn bàn tán về lớp Hóa Hữu Cơ, Hồng thấy ngán, nên khất dần cho đến gần xong chương trình Cử Nhân mới ghi tên. Trong mấy năm học, Hồng chơi thân với nhỏ Kim Hạ, hai đứa như cặp bài trùng, không ít chàng trồng cây si con nhỏ, nên lúc nào cũng râm rộ có người hộ tống... Hồng thì khác, chẳng có thì giờ chú ý đến mấy tên húi cua trong trường, vì mắt mũi thường dí vào mấy cuốn sách hoạt họa Lucky Luke khi có giờ rảnh... Những buổi đi Thư Viện Quốc Gia cũng vậy, nhỏ Hạ lúc nào cũng sách vở ngập đầu, làm như nghiêm trang học hành lắm. Hồng, ngược lại nhìn

vớ vẩn quanh phòng, quan sát xem cô nào ngồi học mà đôi mắt có đuôi, dấu sau cuốn tập, nhìn lên người ngồi bên, hoặc anh nào đang viết bài mà cái miệng cứ chu chu ...muốn vấ...rồi thầ thì phê bình với nhỏ Kim Hạ, và hai đũa cười rúc rích...Bởi thế, vào lớp thầy Thới, hai con nhỏ vẫn tiếp tục rù rì, đang lúc mắc cười anh chàng ngồi trước không lo nghe giảng mà xếp máy bay giấy...Tiếp theo câu giảng bài, thầy nói tiếp, hai cô áo tím áo vàng kia, giờ này không phải giờ nói chuyện! Ai không muốn học xin ra khỏi phòng, và ông tiếp tục bài giảng...cả lớp cười rộ, Hồng cũng nghe tiếng cười nhưng không biết thầy đang nói về Hồng và nhỏ bạn...Kim Hạ nhanh trí hơn, kéo tay Hồng đứng lên và len lỏi ra cửa. Sự việc xảy ra đột ngột, Hồng chưa kịp bị “quê”, nhưng những ngày kế tiếp Hồng mới thám thía rằng chắc khó lấy xong được mảnh bằng cử nhân Khoa Học...Rồi năm sau Hồng may mắn thi đậu vào Y khoa, câu chuyện trong lớp Hóa Hữu Cơ cũng đi vào quên lãng... Nhân một chuyến đi cùng nhóm thiện nguyện trong trường để khám bệnh miễn phí và phát chẩn thuốc men cho đồng bào vùng ngoại ô Saigon, Hồng quen với một anh năm thứ 3, chuyện trò đưa đẩy về thời còn bên trường Khoa Học, và anh chàng bật mí cho Hồng biết người bị Hồng cười nhạo trong lớp Hóa Học chính là chàng ta... Buổi sáng hôm đó Tiến vào lớp để kiểm thẳng bạn thân rủ cúp cua đi cà phê thư viện, chàng không học ở đấy, nhưng sinh viên chen chúc quá đông nên chưa ra khỏi lớp được thì giáo sư đã đến nên...nội bắt xuất, ngoại bắt nhập...Tiến đành ngồi chịu trận, xếp tàu bay giấy...Cuộc đời có những ngẫu nhiên tình cờ mà nên duyên phận...Hồng và Tiến yêu nhau, hai đũa thật hạnh phúc và sống trọn vẹn quãng đời sinh viên tuyệt đẹp...

Tháng tư 75, Saigon nao núng vì tin tức Đà Nẵng thất thủ. Rồi thì chiến trường mỗi ngày càng khốc liệt, trường lớp lao xao, sinh viên không còn tâm trí để tập trung vào kỳ thi cuối năm, Hồng và Tiến cũng không tha thiết với sách vở, gia đình hai bên đều đang kiếm cách để rời khỏi Saigon, Ba mẹ của Tiến cũng đã xin phép cho Hồng được tháp tùng theo họ nếu có con đường thoát thân. Một lễ đính hôn được tổ chức vội vã, Hồng linh cảm sẽ có biến cố nào đây xảy đến... Tâm trạng băng khuâng và bất ổn kéo dài cho đến lúc Tiến thực sự rời bỏ Hồng...

oOo

Mùa thu năm nay hình như rất ngắn. Cũng vì nhiều cơn mưa dầm nên lá rụng sớm. Nhìn các hàng cây bắt đầu trụi lá, nghĩ đến mùa đông sắp tới, Hồng thấy sợ cái lạnh lẽo của vạn vật và chạnh lòng nhớ về những kỷ niệm ấm áp ngày xưa...

Mới đầu tháng mười mà trời đã trở lạnh, Hồng muốn vui mình trong chăn ấm, lười biếng trốn học. Khai giảng đã hơn một tháng, môn Thuế Vụ bị dời hai lần rồi, bởi vậy Hồng chưa được diện kiến dung nhan của vị “đại giáo sư” ...Chợt nghĩ tới cours 8 giờ 30, thế nào cũng phải trình diện ông thầy Thuế Vụ nên làm một sự cố gắng, bỏ dậy trang điểm dung nhan, để đến trường.

Chết chưa! Chờ xe bus hơi lâu nên đến trường và leo lên hết ngọn đồi thì nhìn thấy sân trường đã vắng ngắt. Hồng chạy bay vào lớp, may mắn kiếm được một chỗ ngồi ngoài bìa. Thở phào khoan khoái, nhìn lên bảng đen thì eo ơi “ông giáo sư” là người Việt Nam. Tên ông đã được viết rõ ràng trên bảng, “Phan Thanh Nghị”. Sinh viên Việt ở đây khá đông, nhưng giáo sư trong trường thì chưa thấy dân Mít nào cả. Năm nay ở đâu chui ra một ông thầy “Mít” vậy cả? Kể ra cũng

hạnh diện cho dân mình đấy chứ.

Điểm thi cuối khóa không đến đổi tệ. Hồng cũng tạm hài lòng là sinh viên Việt Nam độc nhất trong cours này mà không ẹc lảm. Buổi học cuối cùng, ông thầy và Hồng chạm mặt trước cửa lớp. Đi cùng một hành lang dài để ra sân trường, không chào hỏi thì cũng kỳ, Hồng lí nhí thưa thầy bằng tiếng việt, ngượng ngùng. Ông thầy, rất vui vẻ và tự nhiên, hỏi cô Hồng mỗi ngày đi học xa lắm phải không? Vậy mà chỉ trễ có một cours đầu tiên là giỏi rồi đấy. Ô, ông thầy nói tiếng nam, và tại sao còn biết mình ở xa trường học nữa chứ. Lúng túng đi bên thầy, Hồng mong sao con đường thâu ngắn lại để mình biến mất cho nhanh...

Rồi cũng ra đến cửa, Hồng dừng ở trạm bus để chờ xe. Nhìn một cặp tình nhân chụm đầu vào nhau đang rúc rích cười. Người con gái phải nhón chân che dù cho người yêu làm Hồng nhớ quá là nhớ những ngày xưa, lúc hai đứa còn là sinh viên, cũng như họ, nàng đã trải qua những giây phút nên thơ và hạnh phúc ...

Nếu như nàng không ra đi với Tiến , có lẽ giờ này Hồng đang bôn ba bán thuốc chui hay đi dạy kèm sinh ngữ tại Saigon, cùng các anh chị của Hồng đang kẹt lại bên nhà...Tội nghiệp cho gia đình Tiến, những giờ cuối cùng của ngày 30 tháng tư, chen chúc trên Bến Hàm Nghi để kiếm cách lên thuyền bỏ nước ra đi, nhưng rốt cuộc chỉ hai vợ chồng Hồng đi thoát được ra biển. Nhưng duyên số chẳng hanh thông nên nửa đường ly cách...

Từ khi Tiến mất, ngày cuối tháng tư không có gì vui để mà nghĩ đến. Nên Hồng chọn ngày Tiến tổ tình với mình làm ngày tưởng niệm về người yêu. Bởi vì nhớ ngày vui đầu sao cũng đỡ tang thương hơn.

Thường là buổi chiều hôm đó, nàng sẽ mua một cành hồng màu vàng và sẽ đọc lại những trang nhật ký nàng viết từ ngày qua đây. Tiến vẫn nói, lúc nào mua hoa hồng tặng người yêu, ai cũng nghĩ đến màu đỏ thắm, anh thì luôn muốn khác người, chỉ tặng em màu vàng, có thể, dù em có nhiều cây si một lúc, cũng biết ai là người gửi hoa vàng cho em, phải không?

Giáng Sinh năm nay, hội Sinh Viên Việt Nam trong trường tổ chức dạ vũ, Hồng gặp lại ông thầy và lần này bớt ngại ngùng...Và lại, hết cours, ông thầy đề nghị rằng thầy cũng có thể trở thành bạn, nếu Hồng cho phép. Vì vậy Hồng gọi ông thầy bằng anh Nghị thì tự nhiên hơn.

Tuần thứ nhất, từ khi bị đổi cương vị thành bạn bè, Nghị tình cờ dừng xe mời Hồng về chung, Hồng thực sự không biết là một tình cờ hay sắp đặt. Tuần thứ nhì, rồi những tuần sau nữa, đưa đón trở thành thường xuyên, Hồng nhận thấy có một người bạn hợp tình hợp ý để chuyện trò, Hồng bớt cô đơn.

Có những lúc Nghị hỏi Hồng tại sao nàng có khuôn mặt buồn? Có thể vì bị nét buồn của Hồng thu hút mà Nghị đã “đầu hàng vô điều kiện” trước đối phương từ phút đầu gặp mặt? Hồng chỉ cười mà không bao giờ tâm sự với Nghị về dĩ vãng của nàng.

Hồng luôn nghĩ, kỷ niệm Ân Tình là của Tiến, nàng cất giữ tận đáy lòng.

oOo

Sáng nay, Nghị điện thoại mời Hồng đi ăn điểm tâm. Hồng đang yêu đời. Nhìn qua cửa sổ, buổi sáng mùa xuân, cây cỏ đâm chồi nẩy lộc, chim chóc bắt đầu ríu rít trở về, Hồng cũng như con ve sầu lột xác.

Chọn một chiếc áo len màu fuschia, khoác thêm khăn quàng hồng nhạt cho hợp với thời tiết, Hồng không quên thoa tí son lên môi...Lâu lắm rồi Hồng không sửa soạn điểm trang, nhìn vào gương còn thấy mình lạ lắm..

Điện thoại dưới phòng tiếp tân gọi lên báo có khách đến, Hồng xuống lầu đã thấy Nghị đứng chờ. Hôm nay Nghị trông nghiêm chỉnh lạ. Tay dấu sau lưng với một bó hoa. Lại hoa hồng đỏ!

Rồi Nghị cũng rụt rè nói ra hết được nỗi lòng của mình với Hồng. Rằng thì anh chưa bao giờ có tình cảm sâu đậm với một người con gái nào như với Hồng, rằng thì anh đã tìm thấy ý trung nhân, anh cầu mong sánh bước cùng Hồng trên đoạn đời còn lại..., Hồng nghe được tiếng mát tiếng còn, vì đang bận suy nghĩ làm sao nói lời chối từ mà không làm Nghị thất vọng và cụt hứng...

Thôi thì yêu cầu Nghị cho Hồng một thời gian để suy nghĩ vậy...

oOo

Anh Nghị mến,

Cám ơn anh đã cho Hồng một khoảng thời gian thật đẹp và những ấm áp của tình thân. Đáng lẽ Hồng phải tâm sự cùng anh về quá khứ của Hồng thì mới giải thích cho anh biết vì sao Hồng sẽ làm anh thất vọng. Nhưng suốt ngày hôm nay quì dưới chân Đức Mẹ và trút hết nỗi niềm, giờ đây, Hồng cảm thấy nhẹ nhàng và thanh thản.

Được quen biết anh và được làm bạn với anh từ bấy lâu, Hồng rất trân quý cảm tình anh dành cho Hồng. Nhưng tự vấn lòng mình, Hồng nhận thấy khối tình cảm với người yêu quá cố vẫn còn choáng

ngọt trong tim Hồng nên nếu đáp lời cầu hôn của anh, Hồng sẽ tự dối lòng và thiếu thành thật với anh. Biết rằng anh sẽ không chấp nhận một tình bạn đơn thuần, Hồng nghĩ chúng mình không nên tiếp tục gặp nhau.

Cầu mong anh sống an vui và xem cuộc gặp gỡ của chúng mình là cơn gió thoảng.

H.

Áo Vàng.

Áo Vàng

.....Về Yêu Hoa Cúc

- Tuấn Anh ơi, ra đây thêm lần nữa thôi!
- Encore? Maman, tụi con chưa xong game mà!
- Tuy phàn nàn nhưng con bé cũng chạy ra. Tay vừa xỏ vào áo dài, cổ còn ngoái lại dạn vói vào trong vói em:
- Thu Thu chờ chị! Không được ăn gian đi trước đó nhe, Tôi ngắm công trình của mình từ sáng sớm, xem cũng tạm được...

- Okê, xong rồi đó bé con ơi. Đừng lâu bầu nữa. Đến khi mẹ sửa xong lại đòi mặc suốt ngày cho xem.

Con Tuấn Anh nhún vai, đưa tay lên trời tỏ vẻ chán chường, không trả lời mẹ, chạy vội vào phòng chơi đánh cờ tiếp với em.

Cũng tội nghiệp con bé, từ lúc thức dậy đến giờ, chưa nghe mẹ nói đến chuyện ăn sáng, đã bị chạy ra chạy vào thử áo đến chóng mặt. Sáng chủ nhật chồng tôi thường thức trễ. Con cái dậy sớm cũng chơi với nhau trong phòng. Từ ngày dọn về nhà mới, hai đứa được phòng riêng với giường hai tầng, con Thu Thu bớt mè nheo đòi ngủ với mẹ mỗi tối, mặc dù đã vào lớp hai tiểu học. Tôi luôn luôn có vài giờ rảnh rỗi cho riêng mình, khi thì nằm dài trong bồn nước lim dim ...ngủ tiếp hoặc chạy vài vòng cho khỏe người ở công viên trước nhà.

Trời hôm nay không có nắng, tôi lười biếng ra công viên nên ở nhà dọn dẹp áo quần. Đồ đạc từ hôm dọn nhà vẫn chưa xếp ra hết. Đồ mùa hè cất vào, soạn áo ấm cho mùa thu sắp đến....Bất ngờ tôi tìm thấy một bao giấy cũ gói ghém cẩn thận, chẳng biết cái gì trong đó mà sao không nhớ ra. Gỡ hết băng keo, mở ba lần giấy, ồ, chiếc áo dài nội hóa với những hoa cúc vàng.

Ngạc nhiên và thích thú! Chiếc áo dài vàng ngày nào của tôi đây mà! Tôi đã cất giữ rất kỹ ở đâu đó bấy lâu nay rồi hầu như không còn nhớ đến nữa.

Ướm áo lên người, ngắm mình trong kiếng, tôi muốn rĩ ra cười.

Terrible! cả chiếc áo dài không che nổi nửa thân hình! (thế mới biết mình càng ngày càng phát tướng). Nhưng thấy vải áo cũng còn tốt, tôi chợt nghĩ tại sao mình không sửa lại cho con Tuấn Anh? Nó cũng bắt đầu trở mã rồi đó. Mười hai tuổi mà con bé đã cao gần bằng mẹ. Thế là bày ra cắt xén, rồi kêu gọi con thử vào thử ra cả chục lần. Thu

Thu thấy mẹ lằng xằng với chị cũng vùi cho được phần mình. Tôi liền trấn an con.

- Thế nào mẹ cũng may cho con kịp để rước đèn tháng tám mà. Đường kim sợi chỉ đưa tôi ngược thời gian, nhớ lại “chuyện tình tôi thưở bé, mười sáu tuổi đã yêu, yêu người anh cùng xóm...”

Nhà anh cách nhà tôi vài mái ngói. Sân thượng nhà anh thì cao, nhà tôi lại có một mảnh vườn sau rất thơ mộng. Bố tôi thường tự hào rằng ở Sài Gòn, cao ốc không thiếu, nhưng chẳng dễ gì kiếm được một mảnh vườn “thơ” giữa lòng phố.

Sau những giờ tan sở, bố tôi chỉ quanh quẩn trong vườn với mấy khóm hồng, khóm cúc và các bụi tường vi. Tôi lằng xằng theo bố, chăm trà rót nước, xem chừng hiếu thảo lắm, thật ra động cơ thúc đẩy là cái bóng người thấp thoáng trên sân thượng xa xa kia.

Bố mẹ tôi khó lắm. Ông theo tây học nhưng tánh tình cổ hủ còn hơn nhà nho. Mẹ thì đúng mẫu người “xuất giá tòng phu”. Nhớ lại hồi chị hai tôi thương anh Lâm, chị khóc biết bao nhiêu nước mắt để xin được lấy anh Lâm mà bố không cho, mẹ cũng đành chịu. Mới nghĩ đến đó tôi đã run ròi, nào đâu dám tính chuyện yêu đương.

Thật tình tôi không “hư đồn” lắm đâu. Chỉ vì đối phương tài ba, tấn công tới tấp, quân ta mới lớn chưa biết đề phòng nên mới mười sáu tuổi đã mơ mộng yêu đương!!!

Anh lẻo đẻo theo tôi sáng chiều trên đường đến trường. Những ánh mắt nụ cười trao nhau...chẳng biết từ bao giờ, chúng tôi quen nhau... Tôi còn bé quá, tình yêu anh trân quý, để dành, chẳng dám rủ tôi hẹn hò, trốn học. Anh chỉ được phép nhớ nhung tôi, và vụng nhìn

tà áo dài vàng của tôi mỗi ngày, rót nước pha trà cho bố bên khung vườn nhỏ để ca bài anh về yêu hoa cúc...

Chờ mãi đến năm vào đại học, tôi được làm người lớn, bố mẹ tôi cho phép có bạn trai. Tôi mới dám hiên ngang đem “người anh cùng xóm” về trình diện gia đình. Anh o bế bố tôi kỹ lắm. Những lúc ở cạnh bố, nhìn anh làm vẻ đạo mạo, hiền ngoan, tôi cười thầm, chắc ông già cho phép làm rể rồi đó.

Tháng tư 75, bố mẹ tôi gạt nước mắt đưa hai đứa tôi lên đường tìm tự do. Anh đã hứa với Mẹ anh sẽ yêu thương và bảo bọc tôi suốt đời vì chúng tôi đã yêu nhau từ năm tôi mười sáu..(chúa ơi! Phút cuối ông bà mới vỡ lẽ...)

Ra đi, tôi chỉ gói ghém đem theo được một chiếc áo dài vàng.

Chân tình đó giúp chúng tôi vượt qua những đoạn đường thử thách, trưởng thành và tạo dựng tương lai trong sáng...Mười mấy năm qua vèo như nháy mắt. Với thời gian, người yêu ngày xưa của tôi chẳng còn chút lãng mạn nào như thuở đầu. Nhưng lao động giỏi, thay tả, pha sữa, rửa chén thì rất chì. Mặt mũi lúc nào cũng dăm chiêu, tính toán toán sao cho đủ tiền để “down” một căn nhà nho nhỏ... Mỗi lần vợ chồng cãi lẫy nhau, tôi cứ giả vờ ray rức chàng: Biết vậy em chẳng nhận lời anh lúc xưa. Áo vàng! Áo vàng!... Chắc anh hết thương em rồi!

- Thôi đi cô Hai, thơ thẩn với ca nhạc, có mà đối. Người ta bận ăn bận làm tới cả mặt, cô Hai cứ nhắc hoài cái thời kỳ bồ bịch, khổ quá đi.

Giờ này ông xếp tôi đã thức, bắt đầu la lối.

- Trời đất! Mới sáng sớm mà đã nghe may xành xạch, ồn quá...Anh

nói hoài với em, anh chúa ghét em may vá lúc anh ngủ.

- Còn sớm gì nữa ! Anh ngủ trễ quá, mẹ con em đói bụng hết rồi nè!

- Xạo quá! Sao em may này giờ không kêu đói. Có cà phê cho anh chưa?

- Xong rồi, xong rồi.

Tôi gói lại chiếc áo dài, định bụng sẽ dành cho chàng một sự ngạc nhiên.

Cộng đồng người Việt ở đây mỗi năm đều tổ chức Rước Đèn Trung Thu cho trẻ em. Nhìn đám con nít đang xúm xít sắp hàng hai nối đuôi nhau, tay cầm những chiếc lồng đèn đủ kiểu, tôi cười sung sướng. Chẳng uổng công một buổi sáng miệt mài với chiếc áo cũ cho con. Hôm nay Thu Thu xúng xính trong chiếc áo dài màu đỏ, đẹp không thua gì chị nó.

Chợt thấy bàn tay mình âm ẩm, anh đang nắm chặt tay tôi từ lúc nào, mắt nhìn theo đám nhỏ....

Tôi mỉm cười, có lẽ bây giờ anh mới tìm thấy lại hình ảnh áo vàng của ngày xưa rồi chăng?

Áo Vàng.

Mùa Thu 89

Áo Vàng

Cũng gọi là " Biệt ly "

Hoàng nhìn đồng hồ tay, còn những hai tiếng nữa mới phải ra sân bay...

Đi thơ thẩn quanh nhà, Hoàng cố gắng thu hết tất cả hình ảnh cuối cùng của chốn thân yêu này, nơi mà nàng đã trải qua nhiều năm chung sống với người nàng yêu. Hoàng thích nhất khung cửa sổ trong nhà bếp nhìn ra vườn sau, mỗi ngày vừa làm bếp Hoàng vừa ngắm đôi chim nhỏ âu yếm rửa lông cho nhau trên sợi dây phơi quần áo. Đôi lúc mãi mê nhìn đôi vợ chồng chim, nàng đã quên mất pha cà phê buổi sáng cho chồng. Lạ quá! Hôm nay đã trưa trề mà sao chẳng thấy tăm hơi. Không lẽ chúng nó rủ nhau đi chơi nơi khác rồi chẳng? Mà cũng phải, trời vào cuối thu, chim sẽ phải tìm về nơi trú ẩn cho mùa đông sắp tới chứ. Những ngày hè, đôi chim thường đem nhau về tình tự nơi vườn nhà Hoàng. Nhiều hôm mới tờ mờ sáng, Hoàng đã nghe vườn sau vang rân tiếng chim ríu rít.

Khanh, chồng nàng, một hôm vừa quan sát đôi chim, phán rằng: con có cái mào đỏ trên đầu là con trống vì cái vẻ hùng dũng của nó, nhất là khi chú rướn người lên và dang đôi cánh ra thì oai phong chẳng khác gì một ông tướng sẵn sàng xông trận. Còn con kia quanh cổ

điểm trang một vòng lông xanh ngũ sắc thì đúng là con mái rồi. Hoàng không đồng ý với chồng: theo em thấy, con chim mào đỏ lúc nào cũng bay sau con kia và chú chim cổ xanh luôn luôn xông xáo tha mồi về cho người tình, vậy thì con mào đỏ phải là con mái chứ. Những lúc lý luận như thế, chẳng đứa nào chịu công nhận đối phương có lý, mạnh ai cứ cho mình là đúng... Thế rồi cứ mỗi độ xuân về, đôi chim lại ghé qua vườn nhà, câu chuyện trống mái là đề tài cho vợ chồng Hoàng tranh luận tiếp.

Bỗng nhớ đến bụi hồng đỏ ở góc vườn, Hoàng quên chưa kịp tỉa gốc và trùm bao, không biết rồi có sống nổi qua mùa đông này không? Ý nghĩ đó vừa thoáng qua đầu, Hoàng cũng chợt nhớ đến thực tại, nàng mỉm cười chua chát. Mình có cần phải lo chuyện đó nữa không?

oOo

Câu chuyện của Khanh và Hoàng chỉ là một chuyện tình bình thường, không hơn không kém. Quen nhau, yêu nhau, sống hạnh phúc bên nhau... Nhớ ngày nào hai đứa nắm tay trước bàn thờ chúa, đăm đúi nhìn nhau thề nguyện chung sống trọn đời, "cùng chia sẻ với nhau những hạnh phúc và khổ đau"... Có lẽ lớn lên trong một gia đình không sóng gió, Hoàng chỉ nhìn thấy cuộc đời là một màu hồng, thấy mọi người chung quanh đều tốt, thấy mình được đầy đủ là mãn nguyện... Có lẽ vì thế mà Hoàng không cảm nhận được sự thiếu thốn khổ đau của người khác? Phải chăng Hoàng là kẻ vô tình hay vì nàng quá ích kỷ?

Ý tưởng "mình ích kỷ" cũng đến từ Khanh. Một lần trong lúc gây gổ, Khanh đã kết tội nàng là ích kỷ... Đối với Hoàng, ích kỷ chỉ là một cá tính như rộng lượng, vị tha, bản thiện, tính toán... ích kỷ không phải là

một cái tội, có chăng là tội theo ý Khanh, hay đúng hơn, "tội với hoàn cảnh mà chàng đang sống.

Ngược dòng thời gian, lúc chưa lập gia đình, Hoàng là một người con gái vui vẻ, cởi mở, thích giao tiếp với bạn bè.... Trong nhóm, Hoàng vừa là một đứa ồn ào vui tánh, vừa là một chỗ tựa cho bạn khi gặp chuyện rắc rối không vui. Phần Hoàng đôi khi cũng cảm thấy cần có người để chia sẻ hay trút bầu tâm sự...nhưng nhìn quanh, đứa nào cũng đầy ắp nỗi lòng, rối ren như tơ vò, mà lại còn yếu hơn mình nữa, thế là mình đành phớt tỉnh ăng lê và nhất định không tạo thêm phiền hà cho chúng bạn. Vì vậy mà "nhỏ Hoàng" được bạn bè tôn vinh là người hùng vô tư".....

Trong gia đình, tuy đông anh chị em và rất thương yêu nhau nhưng Hoàng không gần một người nào cả. Lên đại học, mỗi đứa du học một nơi Hoàng lại càng sống độc lập hơn.

Về đời sống tình cảm, đôi lúc có chút mơ mộng vẩn vơ nhưng Hoàng chưa hề yêu ai và cũng chưa biết khổ vì yêu là gì. Đến khi gặp Khanh rồi lập gia đình, Hoàng luôn luôn cảm thấy mình là một người may mắn, được chồng thương yêu chiều chuộng.

Thế rồi năm năm sau, một bé gái ra đời. Con bé có đôi mắt to như bố và cái miệng cười tươi của mẹ. Niềm hạnh phúc của Hoàng thật là trọn vẹn.

Nhưng, lúc nào cũng vì một chữ nhưng này mà cuộc đời biến thành dâu bể... Nếu đời sống vẫn tiếp diễn êm xuôi như vậy thì đâu còn gì đáng nói. Cuộc sống cũng như thiên nhiên, bốn mùa thay đổi, vui đó rồi buồn đó.. Bé Nhi ngã bệnh! Cứ tưởng chỉ là một cơn ốm đầu thoáng qua như những lần mọc răng, nhưng cơn sốt cứ kéo dài nhiều ngày không hết. Tiếp đến là bác sĩ, rồi nhà thương, rồi thử

nghiệm...Cuối cùng vợ chồng Hoàng sửng sốt khi bác sĩ cho hay cháu bị bệnh ung thư máu!...Mây đen kéo đến bất ngờ phủ chụp xuống đầu nàng. Trí óc Hoàng không ngừng quay cuồng với câu hỏi tại sao?

Tại sao sự bất hạnh lại đến với con bé mà không xảy đến cho Hoàng? Nó có tội tình gì đâu, mới ba tuổi đầu đã phải hứng chịu nhiều đau đớn!

Những ngày tháng kế tiếp là miệt mài với nhà thương, với thời biểu trị liệu.. Cũng may, việc làm của Hoàng không quá bị ràng buộc nên nàng có thể sắp xếp thì giờ, đem việc về nhà để vừa làm vừa chăm sóc con.... Thời gian đầu, Khanh cũng cố gắng chia xẻ, nâng đỡ tinh thần Hoàng và cùng chung lo cho con. Nhưng hình như sự kiên nhẫn nơi người đàn ông rất giới hạn nên dần dà, vì lý do này hay lý do khác, Hoàng vẫn là người đơn thương độc mã lo toan hết mọi chuyện trong nhà. Có những lúc tinh thần mệt mỏi, và thể chất muốn suy sụp, nhưng với lòng thương con và niềm hy vọng cứu con thoát cơn hiểm nghèo, đã cho Hoàng đủ nghị lực để vượt qua tất cả những trở ngại.

Xuân qua, hè đến, rồi thu về....Sức khỏe của Bé Nhi vẫn không khả quan. Những cơn sốt xảy đến thường hơn. Cháu phải vào ở luôn trong bệnh viện. Thế là Hoàng buông hết công việc để theo lo cho con. Ngày hai buổi, sáng đi chiều về.... cuối ngày... mỗi lần từ giã con là mỗi lần tim Hoàng thất lại, lòng phập phồng lo sợ không yên....sợ rằng đây là đêm cuối cùng của hai mẹ con.

Thỉnh thoảng Khanh đi công tác vắng nhà, Hoàng ngủ luôn trong bệnh viện với bé Nhi. Mặc dù nhà thương không có chỗ ngủ cho thân nhân, nhưng với Hoàng, được ngủ ngồi trong chiếc ghế dựa cạnh

bên giường của con là đủ cho nàng yên tâm và an ủi lắm rồi.

oOo

Chiều nay rời bệnh viện sớm, Hoàng đón xe bus xuống phố. Định đi loanh quanh mua sắm rồi phone hẹn Khanh đến đón sau giờ tan sở, hai vợ chồng sẽ đi ăn tối.....Vừa nghĩ đến, lòng đã thấy vui. Trời ít nắng và mát dịu hơn mọi ngày nhưng phố phường có vẻ yên vắng. Tháng bảy, thiên hạ rủ nhau đi nghỉ hè cả rồi. Chợt nhớ đã từ lâu vợ chồng nàng không đi chơi xa. Hoàng vẽ vờ trong trí chương trình của đêm nay. Nàng sẽ tạo cho hai vợ chồng một đêm thơ mộng. Kể ra lâu nay Hoàng bỏ thì giờ lo cho con nhiều hơn cho chồng...

Xe bus dừng lại ở một ngã tư. Ngồi gần cửa sổ, Hoàng nhìn lơ đãng xuống đường. Người qua kẻ lại vội vàng, có một bà bầu nặng nề lạch bạch đang băng qua đường, tay dắt đứa bé trai nhỏ xíu. Thằng bé trì kéo, dường như không muốn bước nhanh. Đèn đường chuyển sang màu đỏ. Bà mẹ luýnh quýnh, tay kéo con, miệng la bai bai...Mọi xe cộ đều ngưng... cho hai mẹ con qua đường bình yên... Hoàng nghĩ đến Bé Nhi, phải chi cháu không bị bệnh thì nàng cũng ráng sanh thêm một đứa cho vui nhà vui cửa.

Bỗng Hoàng đảo mắt nhìn về một chiếc xe trắng chạy ngược chiều. Ai như là Khanh? Mình có hoa mắt không? Tim nàng đánh thót. Bên cạnh Khanh là một người đàn bà. Hoàng lặng người. " Khanh có nhân tình?". Hoàng tự trấn an. Chắc không thể nào. Có thể là bạn cùng sở hay ai đó quá giang xe? Thôi thì chiều về hỏi chồng sẽ biết ngay. Nhưng giả dụ Khanh có bồ thật, sức mấy mà chàng khai? Ý nghĩ chồng ngoại tình làm nàng choáng váng, và bỗng chốc, Hoàng tưởng tượng ra đủ mọi cảnh huống trong các phim truyện nàng đã xem qua, từ ghen tuông, cãi vã long trời lở đất, đến cảnh bề bàng

chứng kiến quả tang chồng mình đang âu yếm nhân tình..v.v..

Hoàng xuống xe bus và đến ngay một phòng điện thoại công cộng để phone vào sở kiếm Khanh. Cô thư ký trả lời rằng Khanh đã về. Hỏi thăm Nancy vài câu xã giao, cố gắng lấy giọng tự nhiên, Hoàng ba hoa: hôm nay trời đẹp, định làm surprise đến đón Khanh, thật tiếc quá đã hụt mất cơ hội, vậy Khanh về lâu chưa? Nancy vô tình cho biết Khanh đi ăn từ 1 giờ trưa và chưa thấy trở lại sở. Hoàng cảm ơn, chúc Bon Weekend và cúp máy. Bấm số điện thoại cầm tay của Khanh, nhưng chỉ để lại được lời nhắn.

Hoàng tần ngần, chưa biết phải làm gì....Trong lòng quá bồn chồn, Hoàng không còn tâm trí nào để dạo phố Lững thững vào ra vài cửa hàng, rồi Hoàng quyết định lên xe về nhà. Con đường về hôm nay sao dài lê thê! Đầu óc Hoàng lại lan man nghĩ ngợi tiếp...

Điện thoại kiếm Khanh thêm hai lần nữa cũng không liên lạc được. À, nếu anh chàng đang hẹn hò với tình nhân thì đương nhiên phải tắt điện thoại rồi. Một mình, Hoàng lại nóng ruột. Biết thế bôn ba làm gì, thà ở lại với con thêm một chút nữa có phải là tốt hơn không?

Đúng tám giờ Khanh về đến nhà. Phòng ăn sáng trưng đèn, tức nhiên Khanh biết có nàng ở nhà. Hoàng giả bộ đang bận trong bếp, không ra đón chồng. Nhưng chỉ một lúc không thấy Khanh đâu, Hoàng lại lên tiếng.

- Anh đi đâu từ trưa mà em gọi lên sở không có?

Khanh đang xem thơ từ mới nhận hôm nay, ngẩn đầu lên hỏi lại nàng:

- Em đi đâu từ 4 giờ chiều? Anh ở sở ra đi công chuyện đến 6 giờ thì ghé thăm con và đón em về nhưng Bé Nhi nói, em đi trước khi nó ăn tối. Thấy con buồn anh ở lại chơi với con một chút.

- Sao anh không phone cho em?

- Có ạ, nhưng lúc đó chắc cô chưa về tới.

Hoàng cười nói: Đi xe bus, về xe bus, còn vòng vòng qua phố nữa, làm sao về đến nhà trước 7 giờ được.

Hoàng chợt nghĩ đến dự tính hồi chiều, hăng hái rủ chồng đi ăn cơm Nhật. Giờ này bày ra nấu nướng cũng đã trễ. Khanh ngại ngùng:

Thôi, suốt ngày anh làm việc mệt, mình đi ăn đại tô phở đầu đường rồi mượn phim về nhà xem cũng được. Em chịu không?

Như một cô vợ mới cưới được nuông chiều nên ...nhỏ nhẹ,

Hoàng phán một câu hờn dỗi:

-Vậy thì không đi đâu hết; ở nhà ăn mì gói, O.K.?

- Good idea!

Hoàng chưng hửng. Định đùa một chút chơi, ai ngờ gây ông lại đập lưng ông, quê quá. Bản tánh vốn tự ái, Hoàng phớt tỉnh, bóp bụng đi vào bếp sửa soạn nấu mì. Ý nghĩ chồng có mèò lại trở về ám ảnh Hoàng. Phải hỏi cho ra lẽ. Nhưng bắt đầu thế nào đây? Rồi Hoàng tự nhủ, từ từ một chút, để xem anh chàng có kể cho mình nghe hôm nay làm cái gì không đã.

Bữa ăn tối đơn sơ rồi cũng qua. Hai vợ chồng ngồi xem phim truyền hình, một chuyện tình nhẹ nhàng, không đủ chất vị nóng bỏng để giúp Hoàng thêm cảm giác, hứng thú mặn nồng trong khi làm tình....

oOo

Nếu không có xấp hình và bản chi tiết những cuộc hẹn hò của Khanh, do người thám tử cung cấp thì không bao giờ Hoàng dám quả quyết và tin chắc Khanh đã thực sự phản bội nàng!!!

Từ sau lần bắt gặp Khanh chở người đàn bà trên xe, Hoàng cứ suy tư mãi. Đến con Ginette là bạn thân nhất của Hoàng trong sở cũng

nhận thấy sự khác lạ đó. Buổi trưa đi ăn chung, nó hỏi Hoàng: Ê, bồ có chuyện gì không? Chia xẻ với tôi đi.

Hoàng nghĩ nhanh, mình cũng cần người cho ý kiến. Một mình suy tính chưa chắc tốt, hơn nữa, tâm sự với một người bạn bản xứ cũng đỡ rắc rối hơn. Nó nghe đầu bỏ đó.

- Tôi nghĩ, nhưng tôi chưa chắc, có thể ông xã tôi ngoại tình bồ ơi.

Con Ginette tròn mắt :

- Ông Khanh ? Có mèo? Bồ có bằng chứng không? Từ từ, chuyện ra làm sao ?

Hoàng kể đầu đuôi cho bạn nghe...Ginette trầm ngâm, rồi gật gù :

- Hoàng ơi, cái gì cũng có thể xảy ra được ở cõi đời này. Tôi có ý kiến này, bồ mượn thám tử theo dõi xem sao. Nếu chồng bồ đang hoàng thì bồ yên tâm, còn nếu có bằng chứng ngoại tình, ít ra lúc bồ ở, bồ sẽ không hối hận là mình đã quyết định sai lầm.

Ginette lục bóp, lôi ra một danh thiếp đưa cho Hoàng.

- Hoàng, bồ cứ suy nghĩ, nếu thấy cần thì làm. Mong bồ không gặp rắc rối.

Một đêm thức trắng, nghĩ ngợi và suy tính, Hoàng quyết định đi tìm sự thật. Vì bản tính minh bạch, nàng lúc nào cũng muốn mọi chuyện đều được phân minh...

Nhưng rồi ... giờ đây, với bằng chứng trong tay, Hoàng cũng không biết mình sẽ làm gì !!! Phân vân giữa đối chất với Khanh để giải quyết vấn đề, bắt buộc Khanh lựa chọn giữa nàng và người đàn bà đó, hay là cứ giữ im lặng, sống âm thầm chịu đựng hoàn cảnh, như một số hiền phụ, chờ mong một ngày đức lang quân mỗi gối chôn chân mà "dừng bước giang hồ". Cứ thế ngày tháng trôi qua. Hoàng

sống, ăn, ngủ, lo cho con, cho chồng, như một cái máy, nhưng trí óc thì làm việc không ngừng, nhiều khi đầu nàng như muốn nổ tung. Cuối cùng, nàng quyết định với lòng; dù đất có dâng lên, trời có sụp xuống, nàng cũng chẳng thêm chống đỡ. Ưu tiên của Hoàng là bé Nhi, hạnh phúc của Hoàng là gì nếu không phải là sự an lành của ba cá nhân sống dưới mái nhà này .

oOo

Người ta thường nói câu "phước bất trùng lai, họa vô đơn chí". Nhà thương gọi Hoàng bảo vào gấp. Bé Nhi khó thở và chuyển mệt.

Hoàng kiểm Khanh không được, nhờ cô thư ký nhấn hộ rồi ba chân bốn cẳng chạy vào bệnh viện với con.

Bé Nhi, nằm thêm thiếp, mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt. Xát vội hai bàn tay để tạo hơi ấm trước khi sờ lên trán con, Hoàng vuốt nhẹ xuống đôi má hăm hấp nóng và nói khẽ bên tai con : Maman vào đây Nhi. Ráng khỏe nghe con, rồi mẹ dẫn con đi phố, mua thật nhiều, nhiều quà cho con nhe. Mùa đông sắp hết rồi đó con.

Con Bé không buồn trở mình quay nhìn mẹ. Nó nằm đó, bất động và bé nhỏ như một con mèo. Hoàng gật đầu chào bác sĩ vừa đến. Ông làm dấu cho nàng ra ngoài. Với một giọng chậm rãi, ông cho Hoàng biết kết quả của cuộc khám nghiệm cuối cùng và nói thêm, sự ra đi của cháu chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mặc dầu đã chuẩn bị tinh thần từ lâu và biết trước chuyện gì phải đến sẽ đến, thế mà Hoàng cũng không đủ bình tĩnh khi đón nhận tin sét đánh. Đầu óc choáng váng, dựa người vào tường, Hoàng bưng mặt khóc oà. Ông bác sĩ già vỗ nhẹ vai nàng an ủi, và khuyên nàng hãy can đảm... Khanh vừa ra khỏi thang máy, và hình như đã đoán biết chuyện quan trọng, chàng nhìn Hoàng và vị bác sĩ thật nhanh rồi

chạy ào vào phòng Bé Nhi.

Hai vợ chồng ở lại bên con suốt ngày.... Sau bữa ăn tối vội vàng mua từ câu lạc bộ nhà thương, Khanh dịu dàng bảo Hoàng: em về nhà nghỉ cho khỏe và bớt căng thẳng. Để đêm nay anh ở lại với con. Hoàng thật sự cảm động, vì lâu lắm rồi Khanh không hề đề nghị thế nàng lo cho con. Và hình như đây là lần đầu tiên Khanh muốn ở lại đêm trong nhà thương. Sợ Khanh vất vả, Hoàng góp ý Về nhà em càng nóng ruột hơn, mình ở lại đây với con luôn.

oOo

Sau đám ma của Bé Nhi, Hoàng không trở lại làm việc. Nàng cảm thấy mình đã quá kiệt sức, không còn một chút năng lực nào nữa. Khanh khuyên nàng nên yên tâm nghỉ ngơi. Dạo này Khanh ở nhà nhiều hơn và chăm sóc nàng rất chu đáo. Rồi mùa xuân lại về, cây cỏ, hoa lá vươn mình trời dậy, tinh thần của Hoàng cũng dần dần phục hồi. Hai vợ chồng bắt đầu thấy lại những ngày vui ...

Thỉnh thoảng Hoàng có thoáng nghĩ đến câu chuyện ngoại tình của chồng. Nhưng rồi Hoàng không dám nghĩ ngợi xa hơn, vì nàng cũng chẳng còn sức lực để phán đoán. Hơn nữa, lúc sau này, ngoài thời gian ở sở, Khanh không hề xa Hoàng một bước nào...

Một hôm, Hoàng đến văn phòng rủ Khanh đi ăn trưa. Hai đứa còn dung dăng nắm tay nhau, ghé vào quầy hàng bán vé du lịch để chọn xem có nơi nghỉ mát nào hấp dẫn, thì sẽ lấy ngày hè vào tháng bảy sắp tới....Sau khi đưa Khanh về lại sở làm, Hoàng lái xe đi chợ. Vừa lướt qua con đường nhỏ, Hoàng bắt gặp một khuôn mặt quen quen, không biết đã gặp ở đâu. chợt nhớ đến những tấm hình lúc trước của người thám tử. Hoàng quyết định rất nhanh, dừng xe lại bên đường, nhìn vào kính chiếu hậu để theo dõi người đàn bà đó.

Bà ta lên xe, lái về hướng văn phòng của Khanh. Hoàng từ từ theo sau một khoảng cách xa.... Hôm nay trông bà ta có vẻ trẻ trung hơn trong những tấm hình. Hoàng cẩn thận chọn chỗ đậu xe và bình tĩnh chờ đợi. Không lâu lắm, Khanh xuất hiện và bước lên xe. Họ lái ra khỏi khu phố và dừng lại ở một quán ăn nhỏ bên bờ sông.

Hoàng cũng dừng xe, đầu óc rất minh mẫn, tự hỏi có nên đối diện với "họ" hay không nhỉ? Cân nhắc, rồi Hoàng quyết định lái xe về nhà.

Phải công nhận, kể từ ngày bé Nhi qua đời, bất cứ chuyện gì xảy đến cho mình, Hoàng cũng không còn cảm thấy to tát, quan trọng nữa.

Đã chấp nhận cuộc đời, chấp nhận số mệnh, Hoàng tìm về với triết lý đạo Phật. Không đau khổ thì chẳng bao giờ hướng về với đạo. Mới hay, niềm tin, tín ngưỡng luôn tiềm tàng trong tâm linh của mỗi con người. Với những hiểu biết ấu trĩ về thuyết nhà Phật, Hoàng biết cuộc đời chỉ là huyền ảo, vô thường. Cứ vậy mà Hoàng dò dẫm bước tiếp trên quãng đường đời còn lại, và tự luyện cho mình một cái tâm mạnh mẽ hơn.

Khanh về nhà đúng giờ cơm. Khanh luôn vui vẻ kể chuyện trong ngày cho Hoàng nghe lúc ăn tối. Không cầm được lòng, Hoàng hỏi: Anh à, chiều nay khoảng 5 giờ em có gọi anh, định nhờ anh trước khi về, ghé mua dùm em chút rau muống để em nấu canh, Nancy nói anh không ở sở, anh đi đâu vậy ?

Khanh ngược nhìn nàng, ánh mắt có vẻ nghiêm khắc, lên giọng: - Bây giờ em lại muốn kiểm soát anh đi đâu làm gì trong giờ làm việc của anh nữa sao ?

Hoàng nhỏ nhẹ: - Thì tại vì anh không về sở, nên luôn miệng em hỏi vậy thôi.

Khanh dịu giọng: - Anh có về, nhưng ông Long muốn tâm sự nên lại

gọi anh ra quán café.

Hoàng cười: - Mấy ông đi làm ở công ty lớn sướng quá. Coffee break cả hai tiếng đồng hồ là thường anh há. Mà anh này, giả dụ anh hẹn với mèo hai căng thì làm sao em biết được hả anh ?

Khanh nhìn xuống: - Em nói vậy. Ở nhà hoài lại suy nghĩ lung tung. Anh không thích em nghĩ ngợi lộn xộn rồi tra hỏi hoài nghe chưa. Cũng có khi anh phải đi ăn với nữ đồng nghiệp đó. Em đừng ghen vậy à!

Hoàng vỗ vai chồng: - Ghen là nghề của nàng mà. Anh liệu hồn đấy. Miệng cười nhưng lòng tan nát. Hoàng đủ bình tĩnh để quan sát và kết luận rằng, người đàn ông đang ngồi trước mặt nàng đây, chồng nàng, là một người nói láo quá chuyên nghiệp. Chàng nói láo như ăn và thở. Chàng có còn lương tâm của một người chồng (chung thủy) không nhỉ? À, thì ra khi đàn ông ngoại tình, họ đã thay đổi như thế đó. Hoàng đứng lên thu dọn chén đĩa và đi vào bếp.

Liên tiếp từ tuần lễ này đến tuần lễ khác, Hoàng chìm đắm trong suy tư. Nhiều đêm không ngủ, lại suy nghĩ miệt mài. Hoàng bắt đầu phát họa trong trí nhiều cuộc "phiêu lưu" ... Cuối cùng Hoàng chọn cho mình một giải pháp ổn thỏa nhất. Hoàng sẽ ra đi, đi thật xa, tìm cho mình một công việc hợp khả năng, rồi bắt đầu một cuộc đời mới, mà ít ra nơi đó, nàng sẽ không cần bận tâm với nỗi niềm phải san sẻ tình yêu...

oOo

Chiếc taxi bon bon rời xa thành phố, chở Hoàng về hướng phi trường. Thôi, thế cũng xong! Giấy tờ ly dị Hoàng đã lo liệu sẵn sàng. Chiều nay luật sư sẽ gọi cho Khanh và hẹn gặp, để bắt đầu mọi thủ tục.....

Tay mân mê tấm bìa cứng của cuốn album đầy ắp hình bé Nhi, Hoàng mỉm cười nhìn những hàng cây ngập nắng lười dần về phía sau, lòng nhẹ tênh. Nghĩ cho cùng, chẳng cần phải chuẩn bị một cuộc ly biệt đầy kịch tính như thế. Nhưng đó cũng là một phần cá tính của Hoàng, một người đàn bà mơ mộng, đa sầu, đa cảm và.... ích kỷ - vì chỉ muốn chọn lựa cho mình “một cách biệt ly”

Áo Vàng

Áo Vàng

Những người đàn bà tuổi Thìn

ĐÔI ĐỜI

Sau khi đưa mẹ chồng tôi đến nơi an nghỉ cuối cùng, chúng tôi trở về nhà quán để thu dọn những đồ đạc còn lại .

Chỉ mới cách mấy tiếng đồng hồ mà quang cảnh căn phòng để quan tài của mẹ tôi đã khác hẳn. Tôi bước vào phòng, tâm trạng không còn giống như hồi trưaTiếng chuông mở đã dứt; hương khói cũng tan loãng hết trong không gian, không còn nghe tiếng sụt sùi chung quanh, chỉ có tôi và chồng im lặng dọn dẹp các thứ linh kinh còn sót lại mà nhà quán đã tốt bụng xếp vào một góc.

Lễ đóng nắp quan tài được cử hành lúc 1 giờ trưa. Sau khi vị sư đã làm xong đủ lễ, thầy quay lại nhắc nhở thân nhân bỏ vào áo quan

cho đầy đủ những vật dụng mà lúc còn sống, mẹ chồng tôi thường nhặt vãn dùng. Di vật cuối cùng tôi đặt dưới tay bà cụ là cuốn nhật ký, cụ đã trải tâm tình trên từng trang giấy, trong suốt 20 năm trường

.....

Trời chưa vào thu mà nắng chiều đã tắt sớm. Cảnh vật ảm đạm làm sao với lá hoa rụng đầy trên đất và ướt nhẹp qua nhiều ngày mưa rỉ rã. Ra xe về cùng hai đứa con đang đứng chơi trước nhà quán, tôi nhắc Thuận ghé chợ để mua ít thức ăn bán sẵn, về nhà dùng tối nay. Sau ba ngày đám đình, tôi không còn sức lực nào làm việc nhà nữa. Tôi khẩn thắm, "tối nay mợ về ăn với chúng con luôn nhé".

* * *

Gia đình của Thuận ít anh em. Ba mợ chia tay nhau từ khi Thuận mới mười ba, hai đứa em song sanh, một gái một trai, còn chưa học hết tiểu học. Mẹ chồng tôi ở vậy nuôi con cho đến ngày vượt biên và được chồng tôi bảo lãnh, vì chàng đã đi du học từ năm 1970.

Chúng tôi quen nhau ở đại học, lúc Thuận còn năm cuối chương trình cao học, tôi thì bị nạn qua đây, phải học lại từ đầu. Tánh chàng tuy ít nói, nhưng không rụt rè, và tư cách rất chừng mực. Thế giới người Việt bị nạn thuở đó ở Montreal không lớn lắm, phần đông là gia đình của những sinh viên du học được bảo lãnh ưu tiên, nên hầu như ai cũng quen mặt biết tên nhau... Khi Thuận đến với tôi, gia đình tôi vui mừng vì nghĩ rằng với chàng, tôi sẽ có một cuộc sống tương lai tươi đẹp và vững chắc. Tôi chỉ biết gia đình Thuận qua vài lá thư liên lạc qua về lúc chúng tôi quyết định làm đám cưới. Trên nguyên tắc, Thuận viết thư về nhà báo tin cho mẹ chàng, và bên nhà

gửi thư cho ba mẹ tôi để làm quen với sui gia tương lai. Vài năm sau khi tôi sanh con đầu lòng, nhận được tin mẹ chồng tôi vượt biên, chúng tôi xúc tiến thủ tục bảo lãnh qua Canada .

Những năm đầu tiên, quan hệ giữa tôi và gia đình chồng có thể gọi là đầy đủ. Nói rõ hơn, tôi làm tròn bổn phận dâu con, theo nghĩa thời nay, tức là, cuối tuần thì họp mặt bên nhà chồng; lúc mẹ chồng đau ốm, vợ chồng tôi lui tới chăm sóc. Những ngày lễ lạc lớn, không quên quà cáp cho gia đình. Chúng tôi cũng phụ giúp về tài chánh vì Thuận còn hai đứa em đang sửa soạn vào đại học.

Tôi quên nói, mẹ chồng tôi là một phụ nữ rất độc lập. Lúc còn bên quê nhà, bà hành nghề Dược sĩ. Sang đây, muốn đi làm, phải thi lấy bằng tương đương. Tuổi bà đã gần 50, chồng tôi không muốn mẹ vất vả nữa nên khuyên mẹ hãy thông thả, chàng vẽ vờ đề nghị: "có mợ qua đây, vợ chồng con sẽ sanh thêm ít nhất ba đứa nữa, lo chi mợ không có job babysitting ".VẬY mà qua chưa được bao tuần, mẹ chồng tôi đã bắt liên lạc với những bạn bè đồng nghiệp cũ để hỏi cách thức thi lại bằng hành nghề.

Nhờ đó, hai năm đầu bà cũng rất bận rộn. Nhưng thực tế không dễ dàng như bà nghĩ; bởi thế lòng hăng hái cũng giảm dần. Lúc sức khỏe bắt đầu có vấn đề, bà tự động chấm dứt ý định trở lại nghề cũ. Phải công nhận bà là một người rất can đảm và năng động. Một khi đã quyết định thay đổi hướng đi, bà lại xoay qua đi kiếm việc làm. Từ đi may áo quần trong công xưởng đến cuốn chả giò ở những nhà hàng VN, bà làm rất hăng say. Lúc đầu, chồng tôi xót xa. Chàng rất thương mẹ nên không đành lòng để mẹ bôn ba, nhưng dần dà chàng cũng yên tâm nhờ thái độ lạc quan của bà....

Từ khi bà đi làm, tôi và bà có nhiều đề tài để chuyện trò với nhau

hơn. Tôi nhận thấy bà cởi mở hơn so với lúc mới qua. Và, cũng có thể chúng tôi bắt đầu tìm thấy ở nhau nhiều điểm tương đồng. Mẹ Thuận lớn hơn tôi ba con giáp. Cùng là tuổi thìn, bà vẫn thường nói với tôi: mợ thấy tánh con nhiều khi cũng cứng rắn như mợ, nhưng coi bộ cuộc đời của con bằng phẳng hơn đời mợ, mừng cho con. Luôn luôn nhớ ăn ở phúc đức để mà hưởng phước lâu dài đó con ...

Lần sanh cháu thứ nhì, tôi bệnh nặng phải nằm nhà thương. Gia đình bên ngoại bấy giờ không còn ai ở gần. Chồng tôi lại lu bù công việc sở nên mẹ chồng một tay săn sóc cho tôi. Bà túc trực bên tôi từ sáng đến chiều. Những khoảng thời gian dài đằng đẳng đó, chúng tôi nói với nhau rất nhiều chuyện, và điều tôi cảm động nhất là trong những tháng ngày ở bệnh viện, mỗi lần tôi thức giấc đều gặp khuôn mặt mẹ chồng tôi với nụ cười hiền hòa trên môi.

Khoảng cách giữa chúng tôi, từ đó cũng dần dần thu ngắn lại. Tôi nghĩ, mình thật có phước, bởi lẽ thường, mẹ chồng nàng dâu ít khi gần gũi, giữa hai bên không có vấn đề là đã khá rồi. Chiều hôm đó, bà đem vào nhà thương cho tôi một bịch xí muối thật lớn. -(nào ô mai cam thảo, ô mai chanh , cà na cánh chỉ đủ thứ), bà vui vẻ nói: Mợ biết con đang lạt miệng đấy, sức khỏe con đã khá hơn trước, chắc con thêm ăn mấy thứ này phải không?

Tôi reo lớn: Trời ơi..trời ơi, cám ơn mợ. Sao mợ biết con thích mấy thứ vật này mà mợ mua vậy ?

Mẹ chồng tôi nheo mắt cười."Mợ biết chứ, trong bóp con lúc nào mà chẳng có xí muối. Mợ lúc trẻ cũng vậy. Mà nếu "chàng" mua tặng mình thì ăn còn thấy ngon hơn nữa!

Tôi phì cười: Chu choa, mợ cũng mơ mộng dữ! Anh Thuận chẳng bao giờ thêm để ý mấy thứ nhỏ nhặt đó đâu mợ....Con thích thì con

mua lấy mà ăn thôi.

- Chậc! Mợ hiểu! Thuận nó không biết "điều" lắm. Mà, không có nghĩa là mợ không dạy nó đâu nghe. Tại nó phè thôi, bởi vậy, hôm nay mợ mua thể cho nó đây .

Quay qua dọn dẹp đồ đạc bày đầy trên bàn, mẹ chồng tôi hỏi:

"Thuận đã phone cho con hôm nay chưa? Bác sĩ nói có thể con sắp được về nhà".

- Dạ hồi tối anh Thuận đã nói với con rồi. Họ còn chờ thêm hai test nữa mới yên tâm cho con xuất viện.

Kể từ hôm mẹ chồng tôi mua cho tôi xí muội, trong cách đối xử với bà, tôi thấy thoải mái và thân thương hơn. Đôi khi, tôi dám bông đùa với bà, và có một hôm, không cầm được sự tò mò, tôi đánh bạo hỏi: Mợ à, tại sao hồi đó ba mợ ly dị vậy? Tuy tụi con cưới nhau gần chục năm rồi mà anh Thuận chỉ đề cập đến vấn đề đó vài lần thôi. Con thấy anh ít muốn nhắc đến Ba nên con cũng không gọi hỏi nữa . Bà thoáng bối rối, tròn mắt nhìn tôi, rồi sau một khoảng không gian im lặng, mà tôi cảm thấy dài đằng đẳng và thấp thỏm, vì sợ bà nổi giận, mợ tôi mỉm cười. Duỗi thẳng đôi chân, bà thong thả khoanh tay trước ngực, chậm rãi trả lời :

- Đã lâu lắm rồi, mợ không còn nghĩ đến chuyện xưa nữa. Hôm nay mà con không nhắc đến chắc mợ cũng không nhớ về ông ấy. Thực sự mợ đã hết giận ông rồi. Từ cái năm 75 lận. Thấy ông bị đi học tập, rồi bà vợ sau này của ông bỏ theo cán bộ, mợ cũng đã hả giận...

Nhưng sau một thời gian, mợ suy nghĩ, trên cõi đời này, nghiệp duyên trùng trùng, vay trả trả vay liên liên, mình mà bị giới hạn trong cái vòng "tham, sân, si" thì chỉ khổ cho thân mình mà thôi, nên mợ

tập dần "buông bỏ", nói theo nghĩa nhà Phật ấy mà.

À quên, con hỏi tại sao mẹ ly dị phải không? Lúc đó mẹ biết ông ngoại tình, mẹ không chấp nhận nên mẹ muốn ông dọn ra khỏi nhà. Ra đi mấy tuần, ông quay về xin lỗi mẹ, và năn nỉ để mẹ cho trở về. Ông nói là ông thương vợ con lắm, chỉ vì một lúc yếu lòng nên ông dây dưa với người đàn bà đó. Bây giờ ăn năn, ông đã dứt khoát chia tay.

Mẹ suy nghĩ suốt mấy đêm, cuối cùng mẹ xiêu lòng, tha thứ. Mẹ yêu ông lắm... Mấy tuần ông ở ngoài, mẹ rất buồn, khóc suốt mướt. Lúc giận, lúc thù hận, lúc nhớ nhung... Thêm vào đó, hai đứa nhỏ cứ hỏi ba đi đâu. Nói dối là ba phải đi xa vài tuần cho công việc sở. Mẹ cũng rối rắm trong lòng lắm vì không biết phải dối con đến bao giờ.

- Thế anh Thuận lúc đó đã lớn, anh không thắc mắc gì sao mẹ ?

- Thuận thì mẹ nghĩ là nó biết lúc đó ba mẹ có vấn đề. Vì một đôi khi nó bắt gặp ba mẹ cãi nhau, nó có vẻ rất thất vọng. Là con trai, nó cũng không gần mẹ lắm. Không khí trong nhà bớt vui vẻ thì nó lui về phòng riêng, đóng cửa học hành hay nghe nhạc. Mẹ cũng có để ý nó ít nói hơn. Nhưng con biết đó, ở Việt Nam, cha mẹ đâu phải sẵn sàng cho con từng ly từng tí như ở đây, tụi bay cuối tuần nào cũng đầu tắt mặt tối như trong tuần, hết chở con đi học đàn, rồi lại đến học bơi...

Hồi đó giúp việc trong nhà thì có hai ba người, vú em cũng có. Ba mẹ mỗi người một nghề riêng, đang lúc làm ăn thịnh vượng, mẹ đâu có ở nhà thường. Cũng được cái thằng Thuận nó ngoan, chỉ biết lo học chứ không theo bạn theo bè. Mong của nó là xong toàn phần thì xin đi du học, nên nó quyết chí học hành lắm .

- Rồi sao nữa? Bộ Ba không dứt khoát hay mẹ không thực sự tha thứ được nên Ba Mẹ chia tay luôn?

Tiếng chuông điện thoại reo vang làm hai mẹ con giật mình. Tôi chạy ra phòng khách bắt điện thoại. Tiếng Thuận bên kia đầu giây: Cưng đó hả, nhớ chiều nay phải đi họp phụ huynh cho con Thảo không ?

- Nhớ chứ, anh đi làm về rồi đi thẳng luôn đến trường hả?
- Không, anh phone cưng vì vào cuối ngày anh bận chút chuyện, chắc sẽ về trễ. Cưng đi thế anh được không ?
- Trời đất! Sao giờ này mới kêu em? Mẹ đang ở chơi với em đây nè. Định làm cơm mời mẹ ở lại ăn mà bây giờ phải chạy rồi. (Tôi nhỏ giọng thầm thì) Em với mẹ chuyện trò đang đến hồi gay cấn, tối về em kể cho nghe. OK, em sẽ lo chuyện trường con Thảo. Nếu anh về nhà trước, nhớ chờ cơm em với nha .
- Chắc chắn rồi. Bye cưng.

Lúc tôi trở vào nhà bếp, mẹ chồng tôi đã sắp lại mấy chiếc ghế ngay ngắn vào bàn ăn, bà sẵn sàng như muốn ra về. Thế là buổi chuyện trò hôm nay tạm ngưng.

- Con muốn mời mẹ ở lại ăn cơm với tụi con nhưng anh Thuận mới gọi, bảo sẽ về trễ. Con phải lên trường con Thảo thế ảnh, bộ mẹ muốn về ngay hả? Chờ con thay áo lái xe chở mẹ về luôn.

Bà nhìn ra cửa sổ: "Thôi con, cứ từ từ mà đi. Mẹ ra đón bus về nhà được rồi. Giờ này mà con chở mẹ về thì kẹt xe lắm, không khéo lại trễ công việc của con ."

- Vâng, thế cũng được. Thôi mẹ về.

Tiến bà ra cửa, tôi vót vát, "Bây quá, chuyện tình của mẹ hấp dẫn quá mà con không được nghe tiếp. Mai mốt hỏi thêm, chắc chi mẹ có hứng thú kể nữa ha mẹ.

Bà quay lại nhìn tôi: "Có dịp, mẹ sẽ nói tiếp cho con nghe. Biết đâu con sẽ suy nghĩ về cuộc đời của mẹ rồi rút ra những kinh nghiệm để

tạo dựng cho gia đình con được hạnh phúc là mợ cũng đã làm được một chuyện ích lợi rồi. Thôi, mợ về nghe" .

Nhìn dáng bà băng qua đường, tôi thấy bà còn khỏe mạnh lắm. Năm nay mẹ chồng tôi chắc cũng đã xấp xỉ bảy mươi...

Mỗi chiều thứ ba là ngày tôi đến chơi với mẹ chồng tôi, ở bệnh viện. Chiều nay tôi vào thăm mợ sớm hơn thường lệ, vì đến 4 giờ, tôi có hẹn bác sĩ để khám tổng quát sức khỏe hằng năm. Nếu trời tốt, tôi sẽ đẩy xe đưa cụ qua thương xá trước mặt ăn quà, dạo phố.

Dạo này mợ tôi không khỏe cho lắm. Nhiều hôm trước khi đến, tôi điện thoại hỏi mợ có thèm ăn món gì không tôi sẽ mua đem vào. Thế mà háo hức nhắc hết món này rồi món nọ, lúc mang vào thì cụ chẳng gấp đến miếng thứ hai. Những lần đầu tôi hơi thất vọng vì có nhiều khi phải đi thật xa để mua, mình cũng muốn thấy mợ ăn cho ngon miệng lắm chứ, vậy mà dỗi mãi vẫn không chịu ăn thêm miếng nào. Nhưng sau nhiều lần quan sát, tôi dần hiểu tâm tình của mợ. Mợ tôi sợ không còn sống bao lâu nữa, nên thích gì thì muốn thực hiện ngay, nhớ gì thì kể liền cho con cháu nghe, muốn ăn gì cứ phải là có ngay kéo sợ không đủ thời gian...

Mấy tháng trước, chúng tôi còn đang ngon giấc sau một đêm tiệc cưới tưng bừng của Hoa, em gái Thuận, thì bị đánh thức bởi tiếng điện thoại reo. Tiếng mẹ chồng tôi bên kia đầu giường, có vẻ hốt hoảng và gấp rút.

- Má con Thảo đó hả, con thức chưa ?

Tôi tỉnh ngủ trả lời nhanh nhẩu: Dạ dạ, con dậy rồi. Có chuyện gì không mợ?

- Mợ té mà không đứng dậy được, con qua nhanh nhé.

- Dạ dạ, con đi liền. Mợ cứ giữ phone nghe .

Quay qua đánh thức chồng, tôi đưa điện thoại để chàng hỏi thăm mẹ trong lúc tôi đi thay áo quần, đằng nào Thuận cũng phải ở nhà với con.

Lái xe đến chỗ bà ở mất mười phút. Tôi dùng chìa khóa riêng mở cửa vào, thấy bà nằm sòng soãi dưới đất, người còn rất tỉnh táo, nên tôi bớt lo. Mặt bà mừng rỡ lên khi thấy tôi đến.

- Mẹ đã phone xe cứu thương ngay sau khi gọi cho con. Chắc mẹ bị gãy xương, vì chân mẹ đau quá, không nhúc nhích được. Không biết mẹ có ngất đi một chút xíu hay không. Lúc nửa đêm, thức giấc, dậy đi tiểu, mẹ không bật đèn, mà chắc đang ngái ngủ nên mẹ vấp phải đôi dép, mẹ trượt chân té nằm dài; cảm tưởng đau như trời giáng. Một hồi lâu mẹ mới hoàn hồn, bắt đầu nhúc nhích nhưng thấy đau nguyên một bên chân là biết không ổn rồi. Mẹ ráng lết đến điện thoại để gọi vợ chồng con.

Rồi thì mẹ tôi bị nằm nhà thương mất mấy tuần. Vì chứng bệnh xương xốp mà bà cụ không bao giờ lo nghĩ đến, lúc về già đã làm cho cụ gãy xương một cách dễ dàng khi bị va chạm mạnh.

Có một điều vợ chồng tôi dẫu bà cụ là Bác sĩ nói có thể cụ quá lao tâm lúc còn trẻ nên phổi bị yếu, bây giờ đã vào thời kỳ cuối của ung thư phổi. Tuổi đã lớn, chắc không nên giải phẫu. Tốt hơn hết là nếu tình trạng sức khỏe ổn định hơn, họ sẽ sắp xếp cho cụ vào một viện dưỡng lão.

Ban đầu, Thuận thật sự giao động khi nghe bệnh tình của mẹ, bây giờ thêm ý tưởng để mẹ vào nhà già, chàng có vẻ hụt hẫng. Tôi nhận thấy dạo này chàng quá mong manh và mệt mỏi nên nhiều khi hay gắt gỏng vô cớ.

Nhưng rồi sau vài tuần vô ra thăm nuôi bà cụ ở bệnh viện, chúng tôi

dần dần chấp nhận ý kiến đưa cụ vào viện dưỡng lão. Tưởng đâu mẹ chồng tôi buồn lắm khi được báo tin sẽ không trở về căn nhà cũ nữa, nhưng tôi rất ngạc nhiên thấy cụ bình tĩnh chấp nhận sự sắp xếp của nhà thương. Cụ không nói nhiều, nhưng cũng hỏi đầy đủ tỉ mỉ những chi tiết ở viện dưỡng lão.

Như vậy thời khóa biểu của tôi từ nay có thêm phần sự vào thăm cụ một buổi chiều mỗi tuần.

* * *

Các luồng cúc vàng hai bên đường vào bệnh viện đã nở rộ. Những ngày cuối hè trời còn đẹp lắm. Nắng trải vàng con lộ như một giải lụa. Tôi tung tăng bước lên thềm lầu nhất nơi mẹ chồng tôi hay tự đẩy xe lăn ra ngồi đón nắng ở hàng hiên. Không thấy cụ, tôi nghĩ chắc hôm nay bà cụ lại ngủ trưa nhiều hơn một chút. Đẩy cửa bước vào phòng, thì ra cụ đang bận xếp dọn áo quần ngổn ngang trên giường. Ngẩng lên nhìn thấy tôi, cụ cười tươi: Con vào đó à? Hôm nay mợ khỏe nên nhờ bà Jane y tá lấy hết đồ đạc ra để mợ dọn bớt gởi con đem về. Không dè mỗi tuần các con đem vào một ít, mà bây giờ thấy phòng đã chật, gần hết chỗ cất. Ở nhà thương thì có đi đâu ra đường đâu mà cần nhiều quần áo .

Tôi ngồi xuống mép giường, nhìn bà cụ tiếp tục xếp từng chiếc áo, chồng lên nhau ngay ngắn.

Thật tội nghiệp, mới hai tháng mà mẹ chồng tôi mất gần 10 kg. Thấy cụ gầy xọp hẳn xuống. Tôi nghĩ thầm, áo quần cũ bây giờ chắc cụ mặc không vừa vặn nữa. Rồi đây khi phố xá sắp tổ chức bán đại hạ giá mỗi cuối mùa, tôi sẽ đi mua một ít áo quần mới cho cụ.

" Dung à, con mở tủ dùm mợ, trong hộc thứ nhì có một gói bọc vải gấm. Lấy ra đây cho mợ ." Tôi đứng lên đi về phía tủ, kéo hộc tìm tòi.

Cái gói vuông vức như hộp chocolate, mẹ chồng tôi dùng một áo gối bằng gấm tơ thượng hải bao lại, được cất giấu tận đáy hộc, dưới những áo quần lót và vớ tất.....

Mang lại cho cụ, tôi tò mò chờ đợi.

Mẹ chồng tôi chậm rãi mở bao, lôi ra một hộp bánh bằng kim loại.

- Ngồi xuống đây đi con, hôm nay mẹ khỏe khoắn, đang nghĩ đến con thì con vào tới. Con không bận đi đâu gấp chứ? Ờ, ra đóng cửa phòng lại đi con .

- Dạ, có gì quan trọng không mẹ? đến 4giờ con mới phải đi bác sĩ rồi đón bé Thảo. Con có thể ở đây chơi với mẹ vài giờ mà. Để con lấy xoài cắt mẹ ăn nghe.

Bày trái cây ra, tôi đi pha hai ly nước lọc, đem đến bàn, rồi kéo ghế ngồi bên bà cụ .

- Sao ? Chuyện gì đó mẹ? Con nghe đây .

- Ờ, lâu rồi mẹ không ra ngoài nữa, mấy cái đồ trang sức của mẹ, để một chỗ cũng phí đi, mẹ muốn cho con một ít, để mai một con cái nó lớn, dựng vợ gã chồng, con lấy ra cho tụi nó, đỡ phải tốn tiền sắm sửa thêm.

Tôi thót ruột, chợt nghĩ đến, ôi, sao mẹ chồng tôi hôm nay nói chuyện như là đang trần trời thế này. Thường nghe người ta nói, mấy người già lúc sắp về cõi trên, hay nói năng lảm cẩm như vậy. Nghĩ thế, nhưng cũng bình tĩnh, gượng cười trả lời bà cụ:

- Mẹ ơi, lâu nay mẹ cho vợ chồng con đã nhiều rồi , mẹ cất lại đi, để dành cho hai em .

- Của tụi nó mẹ đã để sẵn phần cho mỗi đứa rồi. Con đừng ngại.

Đây là lòng của mẹ. Mẹ muốn chia cho các cháu nội một phần .

Cụ mở hộp, chọn một gói gấm màu đỏ giữa mấy bao gấm sắp ngay

ngắn bên trong.

- Mợ biểu con Hoa lấy nữ trang trong nhà băng về hôm thứ sáu...Đưa mấy thứ, cho nó chọn trước rồi, bây giờ đến lượt con. Mợ cất riêng cho con một cái vòng ngọc, còn mấy cái hạt rì, con chọn cho hai đứa nhỏ mỗi đứa một hạt .

Cụ vừa nói vừa lấy ra một viên bông gòn lớn như cục thuốc tể của mấy ông thầy tàu, trải ra trên lớp giấy dầu, bên trong có mấy hạt kim cương sáng chói, lấp lánh ngũ sắc. " Của con Thảo thì coi như là hồi môn nội cho, còn thằng Hòa thì để lớn lên nó đi cưới vợ ".

Tôi phì cười : Mợ làm con nhớ đến mẹ con quá. Hồi con còn nhỏ, mấy chị em con cũng vậy, cứ bu quanh mẹ mỗi lần bà mở túi nữ trang ra để chùi rửa, thì tụi con xúm lại, mân mê, chỉ chỗ, để dành phần của mình về sau. Vui quá! Thừa mợ, - tôi sửa giọng lại cho nghiêm trang hơn - con rất cảm ơn mợ đã nghĩ xa mà để dành cho con cháu . (trong trí tôi đang chọn lời để phát biểu mà không làm mẹ chồng tôi phật ý) Tụi trẻ bây giờ nó không coi của cải hồi môn là quan trọng, giống như kim cương hạt xoàn, tụi nó cũng không thấy quý. Ít nhất phải 15 năm nữa tụi nó mới lấy vợ lấy chồng, đến lúc đó thế nào chúng con cũng sắm chút ít cho các cháu. Con xin mợ cứ cất đó, lỡ đến lúc hữu sự thì bán ra mà có tiền xử dụng .

- Con à, mợ muốn sắp xếp như vậy. Con chớ thay đổi. Bảo hiểm nhân thọ mợ đã có rồi. Đến khi mợ trăm tuổi, tiền cũng đủ để trang trải đám đình .

Mẹ chồng tôi lại lấy một gói khác, mở ra, trong đó có một cái thước đo và gương soi hạt xoàn. Bà cụ dùng chiếc nhíp nhỏ lông mày bốc lên một hạt và nheo một mắt nhìn qua kiếng phóng đại. Cử chỉ và hành động của cụ rất chính xác và gọn gàng. Tôi quan sát, chợt

khám phá ra một khía cạnh khác của mẹ chồng tôi. Thầm nghĩ, chắc lúc còn trẻ, mẹ làm ăn và thích mua sắm đồ trang sức lắm .

Khuôn mặt cụ tươi vui, chỉ hạt này, chọn hạt nọ, trao cho tôi xem, dạy tôi cách soi kim cương. Cuối cùng, cụ lựa ra cho tôi hai hạt, cẩn thận xé một miếng bông gòn, gói kỹ và để trong một bao nylon có khóa kéo nhỏ xíu .Cụ còn nhất định bắt tôi mang chiếc lắc ngọc vào tay .

Cụ tiếp tục dọn dẹp sạch đồ trên giường, và bỗng nhiên hỏi tôi: Con Oanh bạn con vẫn đến nhà chơi đều không?

Tôi thoáng ngạc nhiên nhưng cũng trả lời: Dạ, cũng có, nhưng không thường lắm. Có gì không mẹ?

- Lúc mẹ mới vào bệnh viện, nó có đến thăm mẹ một lần. Khi nào con gặp lại, nhớ cảm ơn nó.

- Dạ, từ khi chồng nó dọn ra riêng, chắc nó cũng nhiều vấn đề, tụi con ít gặp nhau. Nhưng lâu lâu đi picnic, con cũng có gọi hai mẹ con Oanh đi cùng.....để con Thảo có bạn chơi mà Oanh cũng đỡ buồn .

- Ờ, mẹ thì muốn nhắc nhở con lâu rồi, bạn bè cũng có lắm phức tạp. Mẹ thấy con Oanh nó có vẻ lảng lờ, con nhớ cẩn thận kéo lại mắt chồng mà mắt luôn cả bạn đấy.

- Dạ, mẹ biết đó,con ghen có tiếng, đi đâu mà không kẹp cứng lấy chồng. Anh Thuận thì khó tánh và gàn thấy mồ, ai mà dám rờ vào mẹ. Chỉ có con là bị dụ từ hồi mới lớn mà thôi .

- Mẹ cũng hy vọng thằng Thuận nó biết quý cái gì nó có, đừng như ông già nó thì cuối đời sẽ khổ mà thôi. Nhưng mẹ không lo đâu, thấy hai vợ chồng bây rất hạnh phúc, mẹ vui lắm. Lúc nào con cũng phải nhớ, thương yêu và nhường nhịn nhau là châm ngôn giữ vững hạnh phúc gia đình đó con .

- Dạ, con nghĩ anh Thuận chóng mặt vì lo cho mấy đứa nhỏ, chắc

không còn sức đâu mà lộn xộn nữa mợ ơ .

Tôi rất muốn hỏi tiếp mẹ chồng tôi về cuộc đời của cụ, vì những thắc mắc của lần nói chuyện hôm trước ở nhà tôi vẫn chưa được giải đáp, nhưng đến giờ đi Bác sĩ, tôi đành phải chạy

Không ngờ lần viếng thăm vừa rồi của tôi là lần cuối cùng tôi gặp cụ
... .

Những ngày trong tuần, tôi và Thuận chia nhau đi thăm riêng để mẹ chồng tôi được gặp con cái nhiều lần. Mới đến với mợ ngày thứ ba, tối thứ năm thường Thuận đi làm về, ghé thẳng vào bệnh viện luôn. Cũng tiện cho tôi là tối thứ năm, con Thảo học dương cầm và thằng Hòa thì lớp Tae kwan do .

Đến chiều chủ nhật, cả nhà lại vào thăm bà nội, Nhiều khi thuyết phục được mợ ra ngoài ăn tiệm thì chúng tôi chở cụ đi chơi loanh quanh gần nhà thương .

Buổi tối hôm trước, Thuận ở bệnh viện về, còn cười , kể lại cho tôi rằng: Cụ biết không, hôm nay mợ vui vẻ lắm, mợ nói nhiều chuyện quá trời, lung tung từ chuyện cũ đến chuyện nay. Chàng ký đầu tôi, tiếp: mợ còn dặn anh, đến tuổi này, đàn ông, công danh ,sự nghiệp, hạnh phúc gì cũng có đủ cả, nên không biết mình còn muốn gì hơn nữa, bèn giờ chúng "ểnh ương", anh liệu mà ăn ở với vợ cho vẹn toàn để tích đức cho con cái về sau. Nè, bữa trước em có lều bầu gì về anh với mợ không đó?

- Đâu có gì đâu. Nói chuyện hồi môn, gia tài, với mấy cái hột xoàn là hết giờ, em đã kể hết cho anh rồi đó. Ủa há! Quên mất không mách mợ ngày kỷ niệm đám cưới năm nay mà anh dám quên. Tội lớn lắm đấy. Uổng quá. Để lần sau, em sẽ không quên đâu!

Trời chưa sáng, nhà thương đã gọi đến báo tin mẹ chồng tôi qua đời, có lẽ lúc giữa đêm. Cụ đã đi vào giấc ngủ êm đềm, giấc ngủ lần này đưa cụ sang cảnh giới mới, nhẹ nhàng và thanh thản. Cám ơn trời phật đã cho mẹ tôi những giờ cuối cùng ở cõi đời này thật an bình.

Hai vợ chồng tôi đưa các cháu đi học sớm và chạy vội vào bệnh viện. Vừa kịp để nhìn mặt mẹ lần cuối và rời nhà quán bắt đầu lo thủ tục để đem về sửa soạn tẩm liệm. Thuận để tôi ở lại nhà thương dọn dẹp tư trang của mẹ, còn chàng đi liên lạc giấy tờ. Người y công đưa cho tôi mấy bao rác lớn, nhắc nhở tôi nếu muốn cho từ thiện các áo quần của người quá cố thì cứ bỏ vào đây, họ sẽ chuyển giúp cho. Hẳn chừng, ở đây, sự việc này xảy ra hằng ngày nên họ hành xử một cách máy móc. Riêng phần tôi thì quá đau đớn bởi sự mất mát nên rất bất mãn. Tôi vẫn nói lời cám ơn và để còn hỏi ý kiến nhà tôi trước đã.

Lấy ra từng xấp áo quần trong tủ, cho vào bao, tôi rơm rớm nước mắt. Mẹ ơi, mới nói con đem bớt áo quần về, chưa kịp làm, mẹ đã đi rồi.

Còn cái áo len màu cafe sữa này nữa, mua cho mẹ từ hôm Tết, sao mẹ chưa chịu mặc. Nhãn giá còn chưa gỡ ra nữa.

Mở hộc tủ, tôi chợt nhớ đến cái bao gấm nữ trang của mẹ. Ấy chết, giả dụ như ai lấy mất rồi thì sao. Lùa tay vào tận đáy, tôi lôi ra cái gói bọc vải gấm, vẫn còn dấu cột y nguyên. Dưới bao gấm tôi còn thấy một cuốn vở, bìa cứng, giống như những cuốn nhật ký.

Tò mò, tôi cầm lên, mở trang đầu tiên. Đúng là nhật ký của mẹ chồng tôi. Một hàng chữ nhỏ viết dưới góc của trang đầu,

" Thanh Mai, hôm qua và ngày nay. Một chín bảy chín ."

Tôi lật tiếp từng trang một. Có những trang ghi đủ ngày và tháng, năm, nhưng cũng có những đoạn văn không đề ngày.

Tiếng bước chân ai khua trước cửa phòng, tôi gấp vội cuốn nhật ký bỏ vào sac tay. Người y công đã trở lại. Tôi góp nhặt hết đồ đạc và hỏi mượn một xe kéo để mang xuống thang máy. Vốn vụn chỉ ba bao rác, nhưng cũng nặng nề quá. Nhờ người tài xế taxi bỏ vào xe và tôi mang hết về nhà.

Căn nhà vắng lặng quá làm tôi không dám ở lại một mình. Tôi đi vội đến bàn thờ Phật, thắp nhang, khẩn vái cầu xin cho mọi tôi được tiêu diêu miền cực lạc. Rồi khóa cửa, đi bộ ra thư viện thành phố, ở đầu đường nhà tôi.

Tôi hồi hải đọc từng dòng chữ trong cuốn nhật ký. Lúc mắt rời khỏi trang cuối cùng, tôi mới bừng tỉnh, giật mình nhìn lại đồng hồ tay. Chết rồi, quá bốn giờ chiều, vậy là tôi đã ngồi đây, không ăn trưa. Thời giờ qua nhanh mà tôi không hay biết. Có phải tôi vừa trải qua một giấc mơ, hay tôi vừa từ một thế giới khác trở về? mà ở đó có tôi, chàng, và khuôn mặt một người thứ ba cùng tham dự vào đời sống chúng tôi .

<< Ngày..... tháng.....năm....., Thăng Thuận từ già, tôi không yên lòng . Linh tính báo trước một sự gì không ổn; tôi quơ tay với lấy chiếc gậy, đứng lên khỏi giường và di chuyển đến cửa sổ .Kéo chiếc ghế lại gần, tôi ngồi xuống . Ở đây, tôi có thể nhìn ra khuôn viên của bệnh viện, Thuận phải xuống đường này để ra bãi đậu xe. Tôi chờ để được nhìn thấy con thêm một chút nữa . Thăng Thuận không đi ra một mình. Đúng như tôi vừa thoáng nghĩ, đi bên cạnh nó là con Kiều Oanh. Nó còn dám choàng tay qua eo con nhỏ. Bỗng dưng tôi muốn

chóng mặt. Làm gì bây giờ đây? Con Dung có hay biết không?

Sau vài phút, bình tĩnh trở lại và bắt đầu ráp nối những chi tiết từ khi con Kiều Oanh bước vào phòng tôi trưa nay.

....Gặp nó ở nhà vợ chồng Thuận vài lần, theo tình nghĩa bạn bè, nó cũng có thể đi thăm tôi khi nghe tin tôi vào nằm bệnh viện. Nhưng tại sao nó không đi cùng với con Dung mà lại vào trước thằng Thuận có 15 phút? Chúng nó có đi chung xe với nhau để đến đây không? tôi không biết. Tại sao lúc nó chào tôi đi về, thằng Thuận ngồi lại một lát rồi cũng kiếm có từ giả? Tụi nó có hẹn hò nhau trước không? tôi không biết. Nhưng bằng chứng hiển nhiên là tôi vừa chứng kiến hai đứa thân mật thì chắc chắn giữa chúng nó phải có gì với nhau rồi. Thằng Thuận đã ngoại tình từ bao giờ? Tôi không biết. Tự nhiên tôi phát giận cả tôi nữa! Nhức đầu quá. Đã từ lâu lắm rồi, tôi không bị giao động như hôm nay. Lờ mờ hình ảnh chồng tôi trở về từ quá khứ, làm tôi muốn ghen ngào. Lắc vội đầu, tôi xua đuổi những ý nghĩ đen tối vừa ập tới. Hẹn ngày mai, an tĩnh hơn, sẽ viết tiếp... >>>

Xếp cuốn tập lại, tôi thần thờ rời thư viện. Thay vì về nhà, tôi leo lên một chiếc xe bus vừa dừng lại đầu đường; chẳng biết phải đi về đâu. Thây kệ, cứ ngồi trong xe, đưa đến đâu cũng mặc.

Nhìn ra cửa sổ, xe cộ chạy như mắc cửi, chung quanh tôi, mọi thứ đều xê dịch, nhưng tôi thì cứng như đóng băng. Tôi nhìn, nhưng không thấy gì cả. Có tiếng ồn ào nhưng tôi cũng không nghe. Tôi cúi đầu thấp xuống như một tội phạm, cảm giác xấu hổ cứ như là tất cả mọi người ở đây đều biết chồng tôi đang phụ bạc tôi.

Quái lạ! Lâu nay tôi vẫn tự hào là người được chồng yêu quý nhất trên đời...tôi vẫn luôn hạnh diện mình là cánh tay phải của chồng trong sự nghiệp để cùng tát biển đông...tôi vẫn luôn sung sướng vì

hạnh phúc gia đình đầy ắp trong cuộc sống...tôi biết mình không đẹp hơn ai nhưng cũng rất dễ nhìn...Vậy thì tại sao? Tại sao nhỉ?

Xe chạy lâu lắm rồi cũng đến trạm cuối. Mọi người ủa xuống, tôi thần thờ ra theo họ. Nhìn bảng tên đường mới biết là tôi rời nhà quá xa. Thôi thì leo lên chiếc khác để quay về đường cũ vậy .

Bình tĩnh hơn, chọn một chỗ ngồi thoải mái, tôi bắt đầu suy nghĩ và miên man nhớ lại những khoảng thời gian vui có, buồn có, từ ngày tôi đặt chân đến xứ lạnh này

Sự kiện sáng nay xảy ra dồn dập quá. Tôi chợt nhớ ra mình chưa có thì giờ để khóc! Mà bây giờ tôi đang muốn khóc đây. Lạ chưa, mắt tôi sao ráo hoảnh. Có lẽ trí óc tôi đã bắt đầu làm việc rồi nên tôi không còn thì giờ cho nước mắt.

Giờ này có lẽ Thuận đã đón con về nhà, và chắc chắn chàng đang chờ tôi về với một bộ mặt không vui... - OK, tôi đã sẵn sàng... Quan trọng nhất là phải giữ bình tĩnh để giải quyết từng vấn đề một. Dung ơi, nhất định đừng nổi nóng nghe chưa !

* * *

<< Ngày... tháng... năm... Mấy hôm nay tôi muốn tránh không gặp Thuận. Nhưng đến ngày thăm tôi, mà nó vào trễ thì tôi nóng ruột vô cùng. Trời hồi, tưởng đâu gần đất xa trời, tôi sẽ sống thoải mái những ngày cuối cùng, ai dè, cũng lắm nhiều khê! Tôi phải làm sao để sáng suốt mà nhận định vấn đề, nhất quyết không thiên vị thằng con trai của tôi, cũng chẳng bênh vực con dâu Nhưng thời buổi bây giờ đàn bà độc lập, liệu con Dung có đủ tỉnh táo để tiếp nhận tin tức động trời đó chẳng? Hay là nó đánh cho thằng chồng một trận rồi tới đâu thì tới. Thiệt là lo bể cái đầu. Hồi chiều nay, phone về nhà vợ chồng nó, tôi thăm hỏi loanh quanh; hai me con nói chuyện rất nhiều.

Con Dung vẫn nhanh nhẩu và liến láu kể đủ thứ chuyện cho tôi nghe. Chắc không biết gì đâu. Lạy trời cho nó đừng bao giờ biết >>>
<< Ngày....tháng...năm..... Lâu lắm rồi tôi không nói chuyện nhiều với con. Hôm nay nó chịu mở miệng, cũng là một điều tốt. Trước ngày du học, tính tình nó đã khép kín. Có lẽ vì hạnh phúc cha mẹ đổ vỡ, là một điều nó không ưng ý trong đời. May mắn cho tôi, lúc qua đây, liên hệ mẹ chồng con dâu tốt đẹp nên mẹ con xích lại gần nhau hơn. Thành Thuận không ăn nói mướt man như cha nó, nhưng cá tánh biết săn sóc và làm vừa lòng người khác thì cha con thật giống nhau. Cho đến bây giờ tôi đã thấu hiểu vì sao cuộc hôn nhân của tôi thất bại. Tôi đã ngủ quên trên chiến thắng, nhận hưởng những gì chồng tôi ban cho, một cách tự nhiên, và coi như đương nhiên phải có. Với người đàn ông thì khác. Cuộc đời mật ngọt đối với họ thôi không đủ, họ cần một chút vị cay, đắng để thêm mắm muối cho đời sống, bởi vậy mới có lén lút, dối gian, ngoại tình... Họ hành động mà không cảm thấy tội lỗi. Nhưng phần tôi, tôi chẳng thấy mình có lỗi. Chỉ tiếc là, ở khoảng thời gian đó, hai con tim không đập cùng một nhịp, vậy thôi. Mà đó là chuyện của tôi, bây giờ nhìn thành Thuận và con Dung, tôi không muốn thấy chúng nó đổ vỡ. Tôi phải làm sao để đề cập với nó về chuyện bí mật tôi đã biết được đây? Có nên để nó qua đi như cơn gió thoảng hay phải can thiệp ngay để chặn đứng một tai nạn có thể sẽ xảy đến? Quan sát đứa con trai, đã gần bước qua tuổi của nửa đời người, ngồi đó... Nó phản ánh một người chồng, người cha gương mẫu ...Tôi không biết có nên mở lời khuyên nhủ nó không đây? Thôi, hãy suy nghĩ tiếp. Ngày mai hẵng tính>>>>

* * *

Vậy đó, " khi đang yêu đời, ta không muốn thấy sự chết, hay ít ra ta

không xem sự chết là một cái gì nằm trong phạm vi của đời ta. Chắc hẳn một điều, sự chết có thể đến với ta bất cứ lúc nào, ngẫu nhiên, tình cờ trong đời sống hàng ngày. Nhưng, sự sống hiện hữu ở đó được viết bằng chữ hoa, giống như một món quà ta mở mỗi ngày. C'est grand la mort, c'est plein de vie dedans. Lời của một bài hát bản xứ nói lên cái tối nghĩa trong sự hiện diện của ta trên cõi đời này, cuộc đời của chính ta, đối diện với nhân gian ...

Mặc dầu đang sống trong hăng hái, đầu óc đầy ắp các dự án với ước vọng thực hiện lâu dài, sự chết đi liền bên ta như một đồng lõa.

Nó nói với ta rằng: Hãy sống cho thật trong hiện tại, hãy thương yêu và tin tưởng nhau, hãy đưa tay ra cho cuộc đời, khi cái chết đến với một người thân trong chúng ta"

Mấy lời điệu văn người bạn học cũ của mẹ chồng tôi, nay đang làm linh mục ở giáo phận, vẫn còn vang vang trong đầu.

Trên đường về, tôi bấm nút mở cửa sổ xe để hít đầy lồng phổi làn không khí lành lạnh của buổi tối sắp sang thu. Quay qua chồng, tôi đặt tay lên đùi chàng, dịu dàng hỏi : " Anh có lạnh không ? Em lên kiếng xe nhé" .

Áo Vàng

Áo Vàng

Những người đàn bà tuổi Thìn

Sỏi đá ngậm ngùi....

Vậy đó, hấn tự tròng giầy thòng lọng vào cổ, kể từ hôm vợ hấn tuyên bố vẫn sống chung một nhà, nhưng không còn “ chuyện Vợ Chồng” !

Thật ra chẳng oan uổng gì cho lắm. Hấn cũng đã chơi, đã hưởng, giờ phải trả cái giá mà thôi. Bản tánh của hấn vẫn muôn thuở...”ham vui”...

Trong sở hấn vừa có một cô nàng từ trung ương chuyển về, không biết duyên may nào mà nàng bị Xếp đẩy vào làm phụ tá cho hấn. Công việc hấn được xem như khá quan trọng trong công ty. Biết ông chủ đang cần mình, hấn làm eo, đòi có một “junior” để phụ việc cho hấn đỡ bận rộn, đừng có thời giờ vất óc ngồi suy nghĩ project cho công ty. Chỉ mong Xếp cấp cho một chú sinh viên mới ra trường để hấn sai vặt, cũng đủ vui rồi. Đúng là hấn có số đỏ. Cô phụ tá thơm như múi mít, công việc lại giỏi dang (ai bảo nhan sắc thường không đi cùng với thông minh cơ chứ?). Trong quarter đầu, hấn mới được cấp trên khen thưởng, nở cả lỗ mũi. Cũng vì vậy mà không muốn phụ lòng cô đồng nghiệp, hấn đã hoan hỉ mời cô đi uống bia sau giờ tan sở. Có bia vào thì tâm trí lâng lâng, lời ra riu rít, không khí cứ thế mà trở thành thân thiết tự nhiên...

Nhưng trời ơi! Sao trời cho ta làm thân đàn ông làm gì ở kiếp này? Đàn ông thường hay bị cám dỗ, rồi vì thế mà... phạm tội. Ai cũng biết vậy mà chẳng mấy ai chịu sửa sai...Mà sửa sai sao nổi? Cái “cám dỗ” nó lù lù trước mặt, chỉ cách một mặt bàn, sáng chiều, từ thứ hai đến thứ sáu. Lắm khi thứ bảy cũng kiếm có “thấy” nhau. Lạm quá đi mất!

Công việc sở lúc nào cũng ngập đầu. Valerie quả thật thông minh, giúp đỡ hần rất đắc lực...Hần tự hào đang có một “dream team”. Well, chỉ có nàng với hần...Mấy tháng trước hần nhận được tờ chương trình tu nghiệp I.T., ba ngày ở làng trượt tuyết Mont Tremblant, cách nhà chừng vài tiếng lái xe. Hần đưa ông xếp xem và xin cho Valérie tháp tùng. Xếp cười nháy mắt, bằng lòng ký giấy cho đi. Hí hửng về khoe với vợ, Hiền không hỏi chi tiết khóa học, chỉ thắc mắc có những ai đi cùng. Tự dưng, hần nói dối: chỉ có bọn anh, bốn đứa đàn ông.

Vợ hần cười nhẹ nhõm:- công việc thì phải đi chứ. Nhưng em nghe nói anh mới có một cô đồng nghiệp đẹp lắm, em hơi lo, lúc nào phải xem mặt cho biết mới được.

Lời nói dối vừa ra khỏi cửa mồm, hần vội áy náy, nhưng khi nghe vợ nói những lời chân tình, hần như trút gánh nặng trên vai, và tự hứa sẽ ngoan ngoãn trong những ngày xa vợ.

Thế nhưng trời chẳng chiều lòng vợ hần, nên hai đêm ở Resort trở thành kỷ niệm để đời...

xXx

Con nhỏ Valérie càng ngày càng “hot” và coi bộ muốn lần lượt vào cả khoảng không gian riêng của gia đình hần!

Buổi sáng, tin nhắn vào Iphone “anh yêu, O.K. không? Nhớ...”

Chiều tối, “ngủ ngon, honey!”

Đi đêm mãi, có ngày gặp ma. Sáng nào hấn cũng ngồi tâm tình với “Bác” cả nửa tiếng đồng hồ trước khi lên sở, không quên đem theo Iphone vào phòng nhỏ. Thế rồi, sáng hôm đó hấn ăn cháo lú hay sao không biết, mà quên mất. Phone rung ù ù...vợ hấn bốc lên. Thôi! Thế là Tsunamie, thế là động đất, là tận thế đến nơi rồi!!!

- Ai phone cho anh?

- Ai là Honey ở đây?

Thì là “chuyện thường tình thế thôi”, sau khi tra khảo tận tình, và hấn thật thà khai báo tỉ mỉ tường tận, vợ hấn treo án một tuần không mở miệng. Và rồi, nàng đồng dục tuyên bố phân chia ranh giới giới mền!

Thế là thôi, thôi là thế đấy!...

xXx

Hiện ra khỏi sở thì đã quá giờ shopping. Vậy là cũng chưa mua được quà sinh nhật cho con trai. Tội nghiệp, cu Mỹ và Xí Muội chắc đang dài cổ trông mẹ về, nhưng sao Hiện chưa muốn về nhà. Chỉ vì Hiện không muốn nhìn mặt chồng. Cả tháng nay, hai đứa lạnh lùng, Hiện thấy chán nản, chẳng tâm trí đâu để làm việc. Cơm nước cũng chỉ là sơ sài cho qua bữa.

Gia đình đang đầm ấm, bỗng nhiên bị xáo trộn vì một biến cố ngu xuẩn. Giận gì đâu!

Thiệt! Tức chết đi được! Nhưng thôi, không thèm nghĩ đến nữa. Hiện đã nghiền ngẫm hết mấy tuần, đêm này sang đêm khác, ly dị hay không đây? Hiện cũng đã chạy về nhà, xỏ hết với Mẹ, khóc vùi!

Nội chuyện này mà gia đình Hiện cũng chia làm hai phe :

Ba và anh rể cả an ủi, khuyên Hiện, đó chỉ là những mối tình vụn

qua đường, vợ con, gia đình mới là quan trọng...

Thằng em út thì cười cười nói, he's a loser. Đó không phải là cách sống khôn...

Cánh đàn bà thì nhíu mày, nhăn mặt, người bực tức, người thất vọng, kẻ hoang mang...

Sau một tuần lòng vòng không lối thoát tâm tình, Hiền tự mình suy nghĩ, tính toán, chẳng trông mong vào ai nữa.

Có một lúc nào đó, Hiền không thể không nghĩ đến mối tình xưa, vì lý do thời cuộc mà phải cách chia, so sánh người ấy và chồng mình bây giờ...Lan man nghĩ ngợi, không biết nếu người ấy là chồng mình, Hiền có sẽ khổ như hiện giờ....? Nhưng quanh quẩn trong những ý nghĩ không thực, chẳng giúp đỡ gì hơn cho hiện tại. Hiền cảm nghiệm khi đã lập gia đình, tình yêu trọn vẹn vẫn là chồng và hai con. Lúc lấy chồng, Hiền đã chọn một người rất yêu Hiền và không có quá khứ tình cảm. Thế mà cuộc đời cũng chẳng được như ý muốn...

Những lúc tinh thần minh mẫn, Hiền thử phân tích tình cảm của mình qua nhiều giai đoạn...Tình đầu...Tình cuối...Hiền chỉ thấy có mình anh là hình ảnh lớn nhất trong tim Hiền, nó đè bẹp hết những mối tình vu vơ, tình mới lớn, tình thuở học trò, tình đầu...Hiền xót xa...Phải chăng đường đời gom bằng nhiều viên đá sỏi, trải dài vô tận, mà, một nợ duyên nào đó, hòn đá này lăn đến bên viên sỏi kia ...Rồi dòng đời xô đẩy, đá sỏi rời xa nhau...ngậm ngùi...

Ghé qua một tiệm bánh trên đường về, Hiền mua những chiếc cookies Félix & Norton thơm dòn, bỏ đầy một hộp hình Mickey Mouse cho cu Mỹ. Tối nay sẽ kèm thêm phong bì tiền để cuối tuần cu Mỹ đi mua game Nintendo với ba nó.

Hôm nay là *sortie* đầu tiên của gia đình nhỏ, từ khi vợ hấn lạnh lùng. Thương cho cu Mỹ, trong tuần bố mẹ bận quá nên đến thứ bảy mới được ăn sinh nhật muộn. Suốt buổi tối hấn cò ý nói đùa thật nhiều để chọc cười vợ con, nhưng vợ hấn chỉ nhếch mép đôi lần... Như vậy cũng đỡ lắm rồi, ít ra nàng không kê tủ đứng vào mồm hấn. Xí muội có vẻ thích nhà hàng này, đòi làm sinh nhật cho nó vào tháng tới tại đây luôn, hấn vội vã gọi cô tiếp viên đến để đặt chỗ tức thì. Lúc này hấn chỉ muốn làm tất cả những gì cho vợ con vui lòng. Hơn nữa, hấn sợ không có cơ hội ngồi ăn chung với vợ. Nàng chẳng thèm ăn cùng bàn với hấn nữa, mỗi ngày soạn sẵn món ăn cho các con, còn nàng thì về rất trễ, hầu như tối nào cũng quá giờ cơm...

Nhìn lên vợ, hấn thấy hình như nàng gầy hơn, đôi mắt trũng sâu, vì thao thức. Hấn biết thế, vì giữa đêm thức giấc, hấn không nghe tiếng thở đều đặn của vợ, cũng không có tiếng ngáy thương quen. Hấn đã nhiều lần ôm vợ vào lòng, nhưng cảm được cái băng giá trong nàng nên tình hấn chẳng hâm nóng nổi đêm dài...

Buổi nói chuyện với Valérie vừa rồi cho hấn chút yên tâm vì cô nàng chẳng coi trọng mối liên hệ tình cảm giữa nàng và hấn cho lắm. Cô ta như cánh chuồn chuồn, khi vui thì đậu, lúc buồn bay đi. Ít ra hấn cũng may mắn trong lần này, thoát cảnh đa đoan.

Tự nhiên hấn thêm ghê gớm được sống những tháng ngày vô tư lự, mà tự hấn, biết là không thể nào có lại được như ngày xưa... Ngậm ngùi...

Áo Vàng

2009

Áo Vàng

Những người đàn bà tuổi Thìn

Nửa Mảnh Trời Xanh

Mới sáng sớm, bị đánh thức bởi chuông điện thoại dai dẳng, Phượng còn lơ mơ chưa tỉnh. Định không bắt phone. Nhưng điện thoại reo không dứt, muốn lờ cũng chẳng xong, Phượng đành vói tay cầm lấy ống nghe.

Bên kia đầu giây có tiếng thút thít, rồi xì xụp hỉ mũi, nghe giọng Thu tức tưởi:

- Chị Phượng đó hả? Minh Thu đây. Thu qua chị ngay được không ?
- Phượng đây. Có chuyện gì vậy? Sao khóc?
- Nhà có ai không? Thu muốn qua hỏi ý kiến chị...
- Ủ, thì qua đi. Con cái đi học rồi. Phượng chờ. Bình tĩnh, lái xe cẩn thận nghe.
- Cảm ơn chị. Chốc nữa gặp .

Tắm rửa vội vàng và xuống nhà pha sẵn café, vừa vặn Thu bấm chuông cửa dồn dập .

Phượng nghĩ thầm: cái cô Thu này, tánh nóng như lửa. Khi có chuyện, bấm chuông cũng gấp gáp khác người.

Thu ào vào bếp, ngồi phịch xuống ghế, mắt còn mang cặp kính đen, nét mặt mệt mỏi.

- Chị Phượng, Thu phải làm sao đây? Anh Nghinh có vợ bé lâu rồi mà Thu mới biết đây thôi .

Phượng bước lại bàn, ngồi xuống, tìm hiểu: Làm sao Thu biết? Có bằng cứ hả?

- Tối hôm qua, sau khi gây gỗ, anh xách áo đi cả đêm không về.

Chắc chắn là đến với con mụ đó. Nó ở Việt Nam mới qua...

Phượng ngập ngừng, chưa biết phải hỏi tiếp thế nào. mấy tháng nay cũng có nghe phong phanh bạn bè Phượng nói về cặp Nghinh-

Thu. Từ ngày Nghinh đi đi về về VN làm ăn thì vợ chồng họ có vẻ đang lục đục .

Đứng dậy lấy café và croissant cho Thu, Phượng từ tốn nói: Cởi áo ra cái đã. Mình ăn sáng và nói chuyện. Sao Thu biết bà đó ở VN qua?

Thu đã lấy lại bình tĩnh, bắt đầu kể cho Phượng nghe câu chuyện ngoại tình của chồng. Đại khái thì cũng như chuyện những việt kiều về xứ làm ăn, xa nhà, nhiều cám dỗ, nên ông nào cũng phòng nhì phòng ba. Phượng đọc trong mấy sách báo việt ngữ mỗi tuần thiếu gì. Nói đâu cho xa, trong bà con bên phía Phượng cũng có xảy ra.

Tai nạn nghề nghiệp ấy mà!

- Thu thực sự biết anh có mèo là cũng nhờ bill cellphone. Lúc anh đi VN, bill điện thoại về. Xưa nay, Thu có bao giờ dòm dõi đến đồ đạc anh ấy đâu. Bỗng dưng trời xui đất khiến, Thu tốt bụng, muốn trả tiền bill cho anh mà lòi ra cái chuyện ngoại tình. Thu lấy số phone. Gọi về VN để check, còn gặp một người đàn bà, nhận là vợ anh Nghinh nữa. Nhớ lại lúc đó, Thu giận run cả người, chị Phượng ơi .

- Rồi lúc trở về đây, Thu có hỏi không? Ông trả lời sao?
- Ảnh không trả lời câu hỏi của Thu mà còn la Thu, phone phịch lung tung làm mất uy tín làm ăn của ảnh.

Thu tức quá, nói là bây giờ anh thay lòng đổi dạ, có mèo thành ra kiếm cớ để bỏ vợ. Ảnh nói, thách ảnh hả, ảnh sẽ ly dị cho mà xem.

Vì Thu khó chịu ảnh ở không nổi nên chia tay thôi, ảnh sẽ không cưới vợ khác đâu, để chứng minh ảnh không có ngoại tình.

Phượng cười: Thu có hỏi ông xã ngoại tình là một chuyện, còn ly dị xong, cưới hay không cưới vợ khác là một lẽ không ?

Thu ngẩn người: Ủ há ! Vậy mà lúc cãi vã vắng mạng, Thu không thấy thằng chã nói sai ở cái chỗ đó. Chị Phượng này ngon lành!

Chao ơi, nghe chữ “ngon lành” mà sao tê tái...

Lùi về quá khứ xa xôi, lúc Tân, chồng Phượng mới qua đời. Vậy mà cũng đã tám năm rồi. Thời gian qua, biết bao thay đổi. Tưởng rằng đã quên, cuộc tình đã yên...

xXx

Ngày Phượng góa chồng, chỉ mới ngoài 40. Số mệnh không qua khỏi hạn 49 nên Tân bỏ mẹ con Phượng ra đi vì một cơn bạo bệnh. Vợ trẻ, con thơ... gia đình còn bao nhiêu giấc mơ và kế hoạch chưa kịp thực hiện, vậy mà sụp đổ hết, khi biết Tân bị ung thư não bộ. Một người không bao giờ biết đau yếu lặt vặt là gì, rất thích hoạt động và thể thao, Tân bàng hoàng ngẩn ngơ... Dĩ nhiên là phải chữa trị vì Tân rất tin ở những tiến bộ của y học và vững tin vào tương lai. Suốt thời gian đầu, Tân luôn luôn lạc quan và còn khuyến khích tinh thần Phượng rất nhiều. Vậy mà mấy tuần trước khi Tân qua đời mới thật sự bi đát. Sau lần mổ cuối, bác sĩ bắt Tân nằm lại nhà thương luôn vì tình trạng sức khỏe xuống quá thấp. Phượng đương nhiên tức tặc ở

bệnh viện với chàng. Phượng bắt đầu thấy Tân đổi tánh. Làm như chàng nóng nảy với Phượng nhiều hơn. Những lần vào trễ, Tân giận dữ không thèm trò chuyện, đôi khi còn ghen tuông bóng gió. Thương chồng vô hạn, và Phượng hiểu rằng chàng bức bối vì thân bệnh hoạn, vì yêu mình nên chàng ghen. Phượng cũng biết mình trông còn trẻ trung lắm. Ở sở thiếu gì mấy anh chàng thả lời ong bướm. Nhưng chắc chắn trong lòng nàng, chỉ có chồng mà thôi, cần gì phải bận tâm.

Có lúc Tân ghen luôn cả với Nghinh. Phượng bật cười, trêu lại chàng. Ờ ời xời, nếu có ghen thì em phải ghen anh với Minh Thu mới đúng. Trẻ, đẹp hơn em này, còn nấu chè cho anh ăn dài dài . Nhiều khi em thấy cô ấy còn quý anh hơn ông chồng nữa đó.

Tân vuốt tóc Phượng, nhìn sâu vào mắt nàng:

- Phượng ơi, nếu như anh chết trước Phượng, hứa với anh đừng lấy chồng nghe...

Tánh Phượng tếu lắm, nàng cười thầm, cái anh này, gần chết mà cũng còn tham lam. Người ta chung thủy với anh hết đời vợ chồng thôi, chứ còn bắt ở góa mót mùa nữa sao?

Nhưng thấy mặt chồng thành khẩn quá, Phượng bật khóc, ôm lấy chàng: Anh nói gì buồn vậy? Em đâu muốn anh chết. Rồi chàng khóc, Phượng cũng khóc hu hu

Phượng nhớ chiều hôm đó, Phượng nằm trong tay chồng rất lâu.

Tân còn lắm nhảm với Phượng nhiều lắm . Nhưng Phượng vẫn chỉ nhớ một câu độc nhất: Phượng ơi, mình lấy nhau đã hơn 15 năm rồi, chắc nhiều khi em cũng có buồn anh. Nhưng có gì đi nữa, em phải biết rằng anh thương cha mẹ, con cái, bạn bè, nhưng anh chỉ yêu mình em thôi nghe .

Chữ "Yêu" được viết hoa và lộng kiếng khi tình yêu mình suông sẻ và thăng hoa, nhưng cũng có thể bị xóa bỏ, dập vùi hay băm nát thành trăm mảnh, khi người ta đau khổ vì tình .

Phượng nằm trong trường hợp thứ nhì. Từ tâm trạng khổ đau vì mất mát người chồng yêu kính, Phượng rơi vào trạng thái tức giận, hận thù khi sự thật phơi bày trước mắt Phượng, lúc nàng thu dọn đồ đạc của chồng sau ngày Tân mất. Một lá thư xếp tư, rơi ra từ mớ giấy tờ không quan trọng. Phượng tò mò, giở ra xem. "Em nhớ mình quá! chiều mai nhé. Vợ yêu". Thư không ký tên, không đề ngày. Không có địa chỉ điểm hẹn. Người thì chết rồi. Tay tôi đang run bần bật. Ghen! Có cần phải ghen không, hay đâu đáng ghen nữa? Còn gì để ghen? Không quan trọng! Xem nét chữ của ai đây !

Chắc chắn không phải của mình rồi. Người nào mà mình gặp gỡ mỗi ngày? Có nhầm mắt lại tôi cũng không nhầm lẫn được.

.....Thần thờ Đáng chết !

Và rồi Phượng vẫn phải nuốt nỗi đắng cay vào lòng để giải quyết những giấy tờ di chúc cho xong. Chặng đường còn lại quá dài... Sản nghiệp của hai vợ chồng gầy dựng trong nhiều năm qua không phải là ít; dầu sao Phượng và các con cũng được đảm bảo về vật chất . Phượng có ý định nghỉ làm dài hạn. Phượng sẽ dốc hết thời gian để săn sóc các con trong lúc này .

Qua cơn buồn, và lúc con cái lớn hơn, Phượng có thể mở một tiệm bán sách báo và bút chỉ văn phòng cho học trò, gần một trường học nào đó. Đây là giấc mơ Phượng ấp ủ từ hồi còn nhỏ. Phượng nghĩ rồi mình sẽ từ từ thực hiện...

Trước tiên, Phượng cắt hết liên lạc với bạn bè của chồng, lấy cơ bận rộn việc nhà. Bạn của Tân, thật ra không nhiều. Vài ba cặp đồng nghiệp, dừng trong phạm vi xã giao, một năm đái đẳng đôi bạn là cùng. Chỉ một người bạn nổi khổ là Nghinh cùng nhau vượt biên thuở còn độc thân.

Tân lập gia đình trước Nghinh cả chục năm. Vợ chồng Phượng xem Nghinh như ruột thịt. Mặc dầu Nghinh lớn hơn Tân vài tuổi nhưng hai người vẫn gọi nhau mày tao. Đối với Phượng thì từ khi sanh con, nàng xưng hô theo con, gọi bạn chồng bằng bác.

Đến lúc Nghinh cưới vợ, Phượng có thêm một người bạn. Minh Thu chưa nói đã cười. Cô đi đến đâu thì rộn đám đến đó. Chồng già vợ trẻ nên tha hồ mà nhong nhẹo. Nói về tánh tình thì Phượng chả hạp với Thu lắm, nhưng chẳng quan trọng. Vì chồng chơi thân với Nghinh, tuần nào cũng gặp, dần dà trở thành quen thuộc với tánh tât của nhau. Các con của Phượng thì hay phê bình rằng cô Thu đâu còn nhỏ nữa mà ưa ăn mặc như Barbie....

Thật ra nếu gặp lại Minh Thu, Phượng không biết phải nói gì. Bắt đầu một câu chửi, hay tát một bạt tai, rồi hất mặt bước đi ?....

Nhảm nhí! Chắc chắn Phượng không bao giờ làm bậy như vậy được! Mặc dầu hồi đó, đã có lần Phượng cầm tờ thư, lái xe đến trước cửa nhà vợ chồng Nghinh, chờ Thu đi làm về để “nói chuyện phải trái”. Cũng may, trời phạt phù hộ, xui khiến cho Phượng ngồi đó, đợi chờ thật lâu, để Phượng có thêm thời gian suy gẫm và lái xe về nhà. Để rồi khóc như mưa thêm một đêm nữa ...

Dạo đó Phượng xuống sắc lắm. Đôi khi bà chị dâu phải nhắc nhở, bạn bè nói Phượng làm quá (nặng phần trình diễn).

- Chị biết em còn buồn lắm, nhưng ráng ra ngoài gặp bạn bè cho

khuây khoả... Hôm trước gặp Minh Thu, cô ấy hỏi em có giận gì không mà không cho cổ gặp. Chú Tân qua đời cả năm rồi, bạn bè muốn thăm em, nhưng em tránh hoài.

Phượng cười buồn: - Gặp bạn cũ anh Tân, em lại nhớ ngày xưa, càng buồn hơn. Vả lại lúc anh còn sống, phải liên lạc, chứ em đâu có hạp tánh với Minh Thu. Còn anh Nghinh thì là bạn của anh Tân, chứ không phải bạn em.

Phượng chỉ nói đến đó rồi ngưng. Thật ra Phượng còn muốn nói nhiều nữa. Muốn kể cho chị dâu nghe rằng, *chị có biết không ...*

Tân mất không lâu thì một bữa tình cờ gặp Nghinh ở chợ, Nghinh đề nghị chở dùm Phượng về. Phượng cảm ơn, nói đã gọi taxi. Biết chắc chắn mình sẽ không đi nhờ xe Nghinh mà không có mặt Minh Thu.

Đó là nguyên tắc của Phượng, áp dụng cho tất cả mọi người, bạn bè cũng như bà con, từ ngày Phượng lập gia đình. Đi đâu có chồng, Phượng mới leo lên xe một người đàn ông khác. Ở xứ này, taxi, xe bus thiếu khối gì. Không muốn rắc rối, biết chồng hay ghen thì tại sao phải kiếm thêm chuyện cho nhiều khê. Thói quen đó Phượng vẫn giữ, sau ngày Tân qua đời.

Những tưởng Nghinh tốt bụng, nhưng một ngạc nhiên khác xảy đến sau đó, làm Phượng bực mình.

Một buổi sáng trong tuần, Phượng ở nhà đang dọn bếp thì nghe chuông cửa reo. Phượng nghĩ, giờ này ai cũng đi làm cả, có khách nào đến thăm đây?

Nhìn qua cửa kính tròn, thấy Nghinh, Phượng do dự, nhưng rồi cũng ra mở cửa.

- Chào bác Nghinh .

(Phượng bước hẳn ra ngoài cửa ,không có ý mời khách vào nhà)

Bác khỏe không ?

(Chẳng biết nói gì bây giờ)

- Anh đi ngang đây, nhớ lâu quá không gặp Phượng nên ghé thăm .
(Ư ,tôi có nghe nhầm không đây? Người bạn này của chồng tôi chưa bao giờ xưng anh với tôi đó nghe)

Phượng bước xuống thêm :

- Cám ơn bác, Phượng vẫn khỏe. Thế cô Thu đâu ?

- Thu đi làm. Anh muốn ghé thăm Phượng lâu rồi mà không dám.

(Trời hỡi, rắc rối! lá thư Minh Thu hiện về trong trí. Nói hay không nói, nói chi đây?)

- Cám ơn bác, dạo này Phượng cũng còn bận lắm. Khi nào có dịp, Phượng sẽ gọi cho Thu. Ồ , hình như có điện thoại. Chào bác nhé.

Gửi lời thăm cô Thu. ..

Phượng chạy vội vào nhà để dìm cơn giận đang muốn vỡ bờ!

Ít ra sau lần đụng độ đó, Phượng được yên thân .

- Chị Phượng nè, lúc anh Tân còn sống, có bao giờ anh làm chị buồn không?

Thu đã lấy lại sự hồn nhiên vui tính, hình như quên mất lý do tại sao sáng nay cần gặp Phượng gấp .

Hai đứa đã thanh toán hết đĩa bánh trên bàn. Phượng đứng lên, đi đến tủ lạnh, kiểm thêm cam để cắt ăn.

Một chút "lục tặc" bắt đầu dấy lên trong lòng Phượng. (Lá thư! Nói ra nghe! Nói một lần cho hả tức !... Không ! Tu đi Phượng ạ .Cái gì đã qua rồi thì cho qua luôn ...)

- Chị Phượng làm gì đó? Bộ định cho Thu ăn thêm nữa sao ?

- Ờ, ờ, có mấy thứ trái cây hôm qua mới mua, nhưng để đâu rồi...

à, chắc thằng út đã ăn hết .

- Thôi, thôi, Thu không ăn nữa đâu. Cả tháng nay, Thu stress quá, ăn uống lung tung, mập lên rồi đây nè .
- Ủ, thì thôi . Uống nước cam nhé .
- Vâng, cho Thu một ly .

.....Ai cũng tưởng Phụng làm cao, không chơi với bạn bè cũ. Thật ra chơi làm gì khi biết trước trăm phần nghìn phiền toái sẽ xảy ra.... Con cái cũng đã lớn khôn, Phụng khá yên tâm về tương lai của chúng. Hà, con gái lớn đã vào đại học, thằng Tuấn cũng 17 tuổi rồi còn gì. Lúc này nó đang chịu đên một cô gái bản xứ học cùng lớp. Thấy anh chàng, sáng nào trước khi đi học, cũng chăm sóc mấy sợi tóc cắt thật ngắn đứng chỉ thiên trên đầu nhờ xịt thật nhiều keo.

Mộng của Phụng, mở quán bán sách vở vẫn chưa thực hiện được. Càng ngày, máy vi tính xách tay càng trở nên thông dụng. Học sinh không cảm thấy cần mua sách nữa, chỉ vào Net, bấm nút là ra hết những tin tức hay thắc mắc mình muốn tìm tòi, Phụng bỏ luôn ý định kinh doanh ...

Cái job part time Phụng vẫn giữ sau ngày Tân mất vậy mà rất thuận tiện cho Phụng . Vì không quá đầu tắt mặt tối để không lo được cho con, và Phụng còn thì giờ riêng tư cho mình. Lúc Tân còn sống, Phụng rất lười tập thể dục. Bây giờ đều đặn mỗi tuần, Phụng đi bơi. Và nhờ đó, quen với vài bác đồng hương, theo các bác đi chùa, đi nhà hàng, hay chở bác này đi thăm bác kia lúc nằm bệnh viện ... Thế cũng hết cả những ngày nghỉ của Phụng .

Số Phụng không có duyên chơi với bạn bè đồng trang lứa. Thôi thì

đi theo mấy bác lớn tuổi, vừa yên thân mà còn học hỏi được bao nhiêu kinh nghiệm đời .

Trong nhóm có Bác Kim, là người Phượng mến nhất. Và Phượng cũng học được nơi bác một triết lý sống thật dễ thương và an lạc . Chồng Bác vì nghẽn mạch tim, ngất xỉu và bị liệt bán thân. Phượng có dịp chở bác đến nhà thương nhiều lần nên trở thành thân thiết. Bác tâm tình.... Bác ra trường, làm việc và quen biết với một người đã có vợ con. Bác cùng người yêu rời Việt Nam theo làn sóng vượt biên để xây đắp một tổ ấm mới. Khi định cư yên ổn, hai bác bảo lãnh con cái của chồng sang, lo cho ăn học nên người. Bác trải qua biết bao nhiêu đoạn đường khó khăn; từ quán xuyên gia đình, đến tạo lập được cảm tình tốt đẹp giữa bác và con riêng của chồng. Vậy mà ngoảnh mặt lại, trong những năm dài đó, người bạn đường của bác, một thời vì yêu bác mà bỏ vợ, nay lại đi theo tiếng gọi của một người đàn bà thứ ba .

Lúc đầu, bác buồn và giận ghê lắm. Nhưng qua cơn đau, bác suy nghĩ rất nhiều; bác thấm thía hiểu rằng oan nghiệp đó là kết quả của những tội lỗi mình tạo nên mà thôi. Âu cũng là cái nghiệp mình còn nặng nên bác bắt đầu đi chùa, sám hối...

Bác vẫn thường nói với Phượng, Cô biết không, lúc đầu tôi vì lòng kiêu hãnh và tự ái, không thể bỏ ổng được và, cũng không cho ổng kiếm cớ để bỏ mình. Nhưng dần dần, tôi giác ngộ qua kinh kệ và lời giảng của các thầy, tôi nhìn sự kiện dưới một góc cạnh khác.

Tôi đã sống trong mười năm rất hạnh phúc thì tôi cũng biết ơn ông ấy là trong thời điểm đó, ổng rất yêu tôi. Sau này, nếu ổng yêu một người đàn bà khác là vì ổng đã thay đổi, vậy thôi. Những lúc bên nhau, ổng là của riêng tôi. Tuy tôi chia nửa bầu trời kia cho một

người khác ,nhưng nếu mình thấy đời vui thì nửa mảnh trời còn lại vẫn xanh .

Vậy mà thắm thoát , tôi với ông đã ăn ở với nhau cả hai chục năm rồi đó cô

Những lời tâm sự của bác thật là một bài học đẹp cho Phượng. Hóa ra bao giờ mình cũng thấy cái khổ của mình là quan trọng nhất, cái đau của mình là to tát, còn chung quanh tôi, chúng sanh đắm chìm trong biển khổ mà tôi nào có cảm nhận.

So với cái khổ của bác Kim, Phượng còn có được 15 năm hạnh phúc. Từ ngày cưới nhau cho đến lúc Tân qua đời, dưới mắt Phượng, hai vợ chồng rất tâm đầu ý hợp. Ví dầu như không có lá thư kia thì đúng là hình ảnh đẹp về Tân sẽ theo Phượng đến cuối cuộc đời rồi .

Nhưng, nghĩ như vậy thì quá đơn giản. Tại sao Phượng không nghĩ rằng có thể Tân đã phản bội nàng nhiều lần rồi mà Phượng chỉ biết được có một chuyện mà thôi!

Đáng tiếc thật Nhưng chẳng đáng buồn !

- Chị Phượng à, từ khi Thu dọn nhà về gần chị, cả năm rồi, hôm nay mới bước vào nhà chị đây.

- Ủ , thì lúc nào Phượng cũng ở ngoài vườn. Vừa làm cỏ, vừa tiếp khách, cũng tiện. Đỡ phải dọn dẹp nhà cửa .

Thu im lặng, nhìn quanh căn phòng, chỉ tay vào chiếc ghế da ba góc đặt cạnh hồ cá.

Ồ! chiếc ghế này chị cũng còn giữ hả? Nhớ tụi mình đi Mexique chung hồi 89 quá, mang chiếc ghế này về là cả một công trình. Hồi đó vui quá chị Phượng nhỉ

Phượng mỉm cười. Nàng nhìn thẳng người đối diện. Nhưng Phượng

không thấy Thu. *Phượng đang nhìn ra cảnh một bãi biển lúc chiều tà, xa xa vài chiếc du thuyền thấp đèn sáng rỡ, đang rẽ sóng ra khơi để bắt đầu dạ tiệc trên biển. Đứng trên lan can phòng khách sạn, đôi mắt kiếm tìm chồng trên bãi cát chạy dài dọc bờ biển. Thường thường Tân ưa xuống biển buổi chiều, kiếm một ghế bố nằm ngắm mặt trời lặn. Bãi biển vắng tanh, hướng mắt về dãy nhà ăn kế bên hồ bơi, Phượng thấy Tân ngồi với Thu, hai người đang nói cười trông vui vẻ lắm. Một chút bực bội, Phượng lấy thang máy bông con xuống lầu. Lúc đến gần, không thấy chồng của Thu ở đó, chỉ có hai người với nhau, Phượng nhú mào, gắt nhỏ với Tân :*

- *Tưởng anh chờ em, sao lại đi xuống trước một mình?*

- *Thì anh nghĩ em xuống rồi. Gặp Thu ở đây nên anh ngồi chờ luôn.*

Một tia sáng loé lên trong đầu Phượng. Một giải đáp nào đó thoáng qua...

Máu ba gai nổi dậy, Phượng nghĩ đến tờ thư năm cũ....Nói ra không?...Thôi, thôi, thôi!

Hơn nữa, nói làm gì chuyện xưa, có lợi lộc cho ai đâu. Một lần hã giận, không làm khá thêm cho cuộc đời, lại để ra lắm nhiều khê. Mà lạ quá, máu ghen trong Phượng có đang sống dậy đâu nào? Hình như không có sự hiện diện của chồng ở cõi đời này nữa thì khái niệm “ghen” cũng chẳng còn tồn tại...

Vả lại, đối với hai con, Tân là thần tượng, là gương sáng cho con cái noi theo. Lỡ mà chuyện đến tai chúng nó, hậu quả sẽ tai hại biết chừng nào.

Mùa hè vừa qua, trên đường lái xe về nhà, Phượng tình cờ thấy Thu đang đứng trước một căn nhà trong xóm. Nghĩ thầm, lại oan gia gặp nhau trong ngõ hẹp nữa rồi. Chưa kịp quay mặt thì Thu nhận ra

Phượng, bước xuống đường, vẫy tay.

- Trời ơi, chị Phượng, đã mấy năm không gặp.

Phượng đành phải dừng xe lại. Chào hỏi thì mới biết ra Thu vừa dọn nhà mới cả tháng nay.

Khổ thật! Ghét của nào trời trao của ấy. Nhưng biết làm sao bây giờ?

Tránh mặt Thu được vài lần. Nhưng dần dà cũng phải gặp nhau.

Không ở chợ cũng tại hồ bơi trong vùng.

Tuy nhiên Phượng vẫn giữ một khoảng cách rất lịch sự chứ không thân tình như lúc trước.

Thu không bận tâm về sự thay đổi đó cho lắm vì cô nàng lắm bạn bè, rất bận rộn.... Nhất là từ khi dọn về nhà mới, chồng Thu thường đi xa. Phượng cũng chưa hề gặp lại Nghinh...

- Suy nghĩ gì mà chị Phượng cười tủm tỉm vậy ?

Phượng vươn vai, đổi thế ngồi:

- Vừa chợt nhớ là trưa nay phải ra thư viện trả mấy cuốn sách . Mấy giờ rồi hả Thu?

Nhìn vào đồng hồ tay, Thu giật nảy người: -Thôi chết, Thu ra khỏi nhà từ sáng sớm. Ông Nghinh có về nhà để làm hòa với Thu thì lại hụt công rồi. Thu phải về đây. Chị Phượng ạ, Thu đang buồn giận chuyện tối hôm qua, chứ từ khi biết Nghinh ngoại tình, Thu đã bắt đầu chuyển bớt tiền ra khỏi compte banque chung rồi .

Nghe thế, Phượng biết mình khỏi phải tốn công an ủi người đàn bà ngồi trước mặt. Cũng tốt thôi.

Phượng đứng dậy tiễn Thu ra cửa. Lúc lên xe, cô nàng còn nói với thêm:

- Mai một khỏe trí lại, Thu sẽ qua chơi với chị nữa. Cám ơn chị cho

ăn sáng nhiều lắm.

- Đâu có chi . Bonne journée.

Phượng nói thăm, chắc không có lần thứ hai .

Áo Vàng

Áo Vàng

Những người đàn bà tuổi Thìn

Những giọt nắng cuối ngày

Mất cả mười phút lái loanh quanh, Linh mới kiếm được một chỗ đậu xe. Hơi xa nhà hàng một chút, nhưng không sao, Linh sẽ có thời giờ, vừa đi vừa suy nghĩ đến câu đầu tiên mình sẽ nói khi gặp mặt

Phước.

Một chút nôn nao, như tâm trạng của người tình nhỏ ngày nào, sắp sửa đến điểm hẹn với người yêu. Một chút lo âu, không biết hôm nay mình có trang điểm đủ, để làm rung động người đối diện sau nhiều năm xa cách?

Linh phì cười một mình. Sao già rồi, vẫn còn mơ với mộng! Dừng trước cửa kiếng một gian hàng, Linh sửa lại mái tóc. Mầu son môi Linh chọn hôm nay làm cho khuôn mặt nàng trẻ trung và rạng rỡ hơn mọi ngày. Nhường nhường đôi lông mày để nét mặt thư giãn hơn, Linh băng qua đường, đẩy cửa bước vào nhà hàng.

Phước đã chờ sẵn ở một bàn ngay cửa vào, đứng dậy đón Linh với

đôi tay mở rộng. Linh tươi cười tiến lại, vỗ nhẹ tay Phước.

- Anh đến lâu chưa? Kiếm chỗ đậu xe khó quá nên đến trễ. Xin lỗi nhe.

- Cũng mới vào thôi. Chỗ này xưa nay vẫn khó đậu xe.

(Rồi! lại sắp nói chuyện xưa, và chuyện nay)

Phước nhanh nhẹn kéo ghế cho Linh ngồi. Buồn cười chưa, những ngày còn là vợ chồng, Linh đâu được hưởng những chăm sóc xa xỉ đó.

Chẳng biết nói gì, Linh mở bản thực đơn trước mặt, chăm chú đọc từng món ăn. Thực ra, Linh cũng chẳng đọc thấy gì. Ngẩng đầu lên cười với Phước, Linh nói: gần 3 giờ chiều rồi, cũng mới vừa ăn trưa trễ, chưa đói, em uống cà phê được rồi. Thế anh ăn chưa? Cứ gọi tự nhiên đi nhé!

(Rõ vô duyên! Không đói thì đừng nói đến ăn. Người ta có phải con nít đâu mà mình lo chuyện đói no của họ!)

Chợt cảm thấy sần si muốn nổi dậy, Linh tự nhủ, thôi, ngậm miệng nhé, hôm nay mình gặp nhau đây để bàn “chuyện lớn” chứ không phải để tranh cãi như những lần gặp gỡ cuối cùng trước khi ra tòa ly dị đâu.

Phước nãy giờ mắt không rời nàng, trả lời: Anh cũng uống cà phê. Ăn chút bánh ngọt nhé. Chàng vẫy tay gọi cô tiếp viên.

- Em khỏe chứ? Nghe nói em đã về hưu gần nửa năm nay rồi?

- Dạ, hết phải nuôi con rồi, làm nhiều để làm gì.

(Đấy nhé! Tự mình khiêu chiến trước! Rõ ràng là con chung của cả hai, bộ một mình mình nuôi sao mà kể lể!)

Linh ngưng nói, nhìn Phước nhe răng cười. Tự nhủ, ráng đừng chua chát chứ.

Phúc đỡ lời:

- Cũng đến lúc phải nghỉ ngơi. Con Thúy ra trường xong, bây giờ lấy chồng, em đã lo cho con nhiều lắm rồi.

Cảm thấy tự nhiên hơn, Linh hỏi thăm Phước:

- Còn anh? Đạo này làm ăn đến đâu rồi?

- Vẫn việc cũ, nhân viên đâu ngồi đó, anh cũng bớt vất vả hơn xưa.

(Nhập đề đi chứ! Hôm nay gặp nhau để bàn chuyện đám cưới của con hay là một cuộc tái ngộ với người xưa đây?)

- Rồi! Mình bắt đầu sao đây? Danh sách quan khách! Thúy đã đưa anh xem chưa? Em mời bạn bè cũ không quá mười cặp. Họ cũng đã trả lời đầy đủ ai dự ai vắng mặt rồi. Những ai ly dị, có vợ mới hay chồng mới...em không quen, không mời. Phần anh thì nói với Thúy, muốn mời thêm ai nữa không?

(hình như mình hơi gay gắt đấy! lại đụng vào vết thương lòng nữa rồi, khó thay!)

- Thúy có hỏi anh, nhưng anh không có ý kiến gì hơn. Mấy năm nay không liên lạc với bạn bè cũ, giờ gặp được ai cũng vui cả.

- Ờ, con cái chỉ muốn một đám cưới nhỏ mà thân mật, em nghĩ bạn bè chung của mình chừng đó cũng khá đầy đủ rồi.

.....

- Anh về chuyến này ở lại bao lâu ?

(Trời đất ! lạc đường rồi ! Quan tâm đến nhau chi nữa ?)

- Anh đang định xếp đặt, để lại công ty cho anh Cả bên đó rồi về lại đây luôn.

- Sao vậy ? Mấy bà vợ của anh bên đó để ai lo ?

Bật cười, Phước trả lời : Ai nói với em anh có mấy bà vợ? Sau khi xa em, anh vẫn ở vậy....

(Thấy chưa ? Vạch áo cho người xem lưng rồi nhé ! Hết làm vợ người ta rồi mà còn bày đặt hạch hỏi, bộ muốn ghen nữa sao?)

- Năm năm rồi, không cưới vợ khác, phí tuổi xuân!
- Anh đã nói chỉ cưới vợ một lần trong đời mà thôi.

(Tham lam!, đúng là đàn ông! Cái miệng leo lẻo, không cưới hỏi nhưng lúc nào cũng có đàn bà nâng khăn sửa túi. Thôi, trở lại vấn đề đi chứ!)

- Nói chuyện tiếp đám cưới, lễ nhà thờ, anh phải tập dợt trước một ngày đấy nhé. Hình như đã lấy hẹn với ông linh mục rồi, tối thứ hai tuần tới đó.
- Anh biết rồi. Còn ngồi trên bàn danh dự, gồm cô dâu chú rể, hai bên sui gia, phụ dâu phụ rể, em đồng ý để anh ngồi bên em không?
- Không, em đã bàn với Thúy, cô dâu chú rể ngồi chung bàn với bạn bè thân của hai đứa. Riêng mình có hai bàn, anh chia một bàn, em một bàn để tiếp khách.
- Cũng được, nhưng có đủ mười người cho mỗi bàn không?
- Em với Thúy xếp anh ngồi cùng cô Châu con chú Lạc. Trừ phi anh không muốn thì tính lại. Phần em, có mời một người bạn nên đủ cặp. Phước ngập ngừng.- Em có bạn mới?
- Không, bạn cũ.

(Không thêm nói tên cho bỏ ghét. Thường Linh có chơi thân với ai khác đâu ngoài Thu Ba?)

.....

- Anh về đây, ở bên chị Khánh hay chú Đức vậy?

(Ơ hay! hỏi làm chi đến nơi ăn chốn ở của người ta nữa cơ chứ!)

- Anh ở condo của chị Khánh, lúc này còn trống chưa cho mướn. Có thể anh hỏi chị Khánh mua lại, em nghĩ sao?

- Đó là chuyện riêng của anh, em không có ý kiến.

.....

- Thúy nói, quà đám cưới em cho con là hai tuần trăng mật trên du thuyền.

Anh chẳng biết tặng con cái gì đây ngoài cho chúng nó một số tiền làm vốn.

Lúc đầu anh cũng có nghĩ đến mua cho hai tuần du lịch Hawaii.

- Thôi, thôi, anh không sợ “huông” sao?

Phước cười nhẹ. - Em vẫn còn giận anh lắm phải không?

- Anh Phước à, ly dị năm năm, mình gặp lại nhau tất cả là bốn lần. Đám ma Bà Nội con Thúy, Ba Mẹ em từ Âu châu qua, muốn thăm anh, ngày con tốt nghiệp ra trường và trong ngày đám cưới con trai anh chị Đài...Không gây gổ, xô xát tức là quan hệ giữa hai đứa mình đã tốt đẹp lắm rồi. Đừng đề cập đến chuyện xưa nữa. *(chao ôi, làm như mình đành đoạn chia ly...còn hơn cái lương Hồ Quảng!)*

Phước nghiêng qua bàn, nắm nhẹ tay Linh.

- Em biết không, anh vẫn nhớ mãi những ngày mình bên nhau.

Linh nheo mắt, - Cám ơn, cám ơn, anh đang làm em muốn khóc đó....

Hồi tưởng những năm trước, Phước và Linh là một cặp vợ chồng không gọi là hoàn hảo, nhưng xem như đẹp đôi, ít ra dưới mắt bạn bè. Phước làm thương mãi nên giao thiệp rộng. Linh thì ngoài giờ ở sở, ít thích giao du. Đùng một cái, có tin để bỏ nhau. Thế là trong giới quen biết có thêm một đề tài để mọi người bàn ra tán vào mỗi khi nhóm bạn. Linh tự nhiên trở thành “nổi tiếng”. Cuối tuần nào cũng có bạn gọi điện thoại rủ Linh đi chơi hay họp mặt...Có những người có

thiện chí muốn giúp đỡ tinh thần cho Linh, nhưng cũng không ít người vì tò mò, nhiều chuyện, muốn xem Linh có đủ bản lĩnh để vượt qua lúc khó khăn này chẳng?

Ôi thôi, nhớ lại còn muốn chóng mặt....

Khổ nhất là Linh sợ chạm mặt chồng cũ của mình sóng vai cùng những người tình mới. Thôi đành ở nhà, tìm vui trong sách báo và chơi với con, đỡ bận lòng...

Phước thật sự chẳng bao giờ muốn bỏ vợ, nhưng chàng đã vụng tính khi bắt đầu cuộc tình với Lan Chi. Phải chi chàng cứ liên hệ với những người đàn bà khác như đã từ lâu chàng thường dối lừa vợ. Sự ngoại tình chỉ giới hạn ở sở làm, không ai muốn bỏ chồng hay bỏ vợ, mà hình như mục đích chỉ là tìm một chút sôi nổi trong cuộc sống để đời bớt tẻ nhạt, thì Linh cũng vẫn tưởng mình đang sống hạnh phúc cùng chồng tốt con ngoan. (Linh chỉ biết những chuyện này qua bạn bè sau khi ly dị.) Không may cho chàng, Lan Chi thuộc loại đàn bà đam mê, gặp Phước, yêu Phước nên nhất tâm bỏ chồng để muốn sống cùng chàng. Và thế là bom nguyên tử nổ bùng.

Lan Chi đánh đòn tâm lý, chàng không chịu bỏ vợ, nàng gặp thẳng vợ của chàng. Lan Chi gọi Linh đi uống nước, kể hết chuyện tình của hai người cho Linh. Rất tàn nhẫn, nhưng đó là sự thật!

Linh vẫn nghĩ, nếu được chọn lựa cách trả thù, Linh sẽ kiếm một cây súng, bắn chết ngay tình địch. Nhưng nghĩ cho cùng, tranh dành nhau một người đàn ông, chẳng vinh quang gì.

Với Linh, thà không có chồng thì thôi, chứ có chồng ngoại tình, chắc Linh buồn đến chết mất, hoặc là chồng sẽ phải... chết!

Đời nay, giết người khó chạy tội lắm. Rồi ai nuôi con Linh đây?

Không chấp nhận chồng phản bội, Linh quyết định ly dị! Có yêu, có

thương, nàng cũng đành cắn răng... xa chồng!

Sau một thời gian chờ vợ, Linh cũng tìm lại được sự thăng bằng trong đời sống. Cuộc sống độc thân không đến nỗi dễ sợ và thâm sâu như Linh tưởng tượng. Nàng sống độc lập, không vương bận, thâm tâm trong sáng, hết lòng cho con.

Có những khi Linh bùi ngùi nhớ lại khoảng thời gian hai mẹ con thui thủi cùng nhau, thương cho Thúy thiếu sự săn sóc của người cha, nhưng con gái của Linh cũng rất thương mẹ nên nó đã đồng ý cho hai vợ chồng xa nhau, vì nó nghĩ, mẹ nó không thể bị thua thiệt trong tình yêu.

Cho đến bây giờ, Linh vẫn không biết mình đã quyết định đúng hay sai. Cũng may, con gái cưng của Linh đã tìm thấy hạnh phúc, đây là món quà lớn nhất mà Linh hân hoan đón nhận...

.....

- Thúy có nói với em anh đang chờ kết quả các test về thận không? Có thể anh bị sạn trong thận, và nếu cần, sẽ mổ vào cuối mùa hè.

- Em có nghe. Bây giờ sạn trong thận cũng dễ chữa thôi. Nhớ lâu lâu nên đi khám Bác sĩ. Càng lớn tuổi, bệnh hoạn càng vây mình cứng ngắt đó.

- Anh biết, nhưng nhiều khi làm ăn bận quá, anh không còn nhớ để lo cho sức khỏe của mình.

Linh cười nhẹ.

- Em cũng thế. Hồi trước làm việc ngày đêm, nhưng lúc đau xương, phải mổ khủy tay trái xong, em cảm thấy mình thật may mắn đã chữa trị đúng lúc. Từ đó, em trân quý sức khỏe vô cùng. Em thay đổi cách thức ăn uống và thu xếp công việc làm vừa sức mình, hy vọng sống khỏe, sống vui....

(Chúa ơi, sao mà chuyển hướng lo lắng cho nhau nhiều thế này?)

Ngày xưa bên nhau, Linh không nhớ có bao giờ nhẹ nhàng nhắc nhở chồng những lúc phòng ốm đau như vậy không nhỉ? Và chồng nàng, hình như mỗi khi Linh bệnh, chỉ thúc nàng uống thuốc cho nhiều để chóng lành, chàng khỏi phải lo đưa đón con...Giờ đây, Linh chợt cảm thấy như mình đang nói lời khuyên với thân chủ ở được phòng...

.....

- Ô! Mãi nói chuyện, anh quên, tối nay có hẹn vợ chồng Thúy đi ăn tối bảy giờ, em đi luôn nhé.

Linh lắc đầu. - Tối nay em bận học lớp Tai-chi.

- Nghỉ một bữa được không? Lâu lắm mình không ăn chung với nhau.

- Mình gặp nhau hôm nay rồi đó. Thôi, anh cũng đi, kéo trễ.

Đẩy ghế đứng lên, Linh với tay cầm chiếc ví, khoác lên vai, cười nói

- Bonne soirée nhé. Có gì mình liên lạc sau.

Bước ra khỏi quán, trời còn rán nắng chiều. Linh cố gắng giữ dáng điệu khoan thai, đi chậm chậm trên lề để chờ qua đường, vì cảm được ánh mắt của Phước sau lưng. Thật ra tự ái của Linh đã được vượt ve khi cảm thấy mình vẫn còn rất trẻ trung lúc ngồi bên Phước. Nhưng Linh còn đủ sáng suốt để không bị mềm lòng như ngày xưa ngày xưa.

Ngang qua dãy ghế đá dọc theo vườn hoa, Linh muốn ngồi xuống để nghỉ thở một chốc cho bình tĩnh hơn. Nhưng chân vẫn bước đều, Linh quay về chỗ đậu xe, và không định trước, nàng lái xe thẳng tiến lên đỉnh núi Mont-Royal. Đây là một ngọn núi nhỏ nằm giữa lòng thành phố Montréal, có chỗ cho du khách ghé lại, nhìn bao quát thành phố, từ trên cao, rất thơ mộng. Các cặp tình nhân cũng thường

đến đây hẹn hò ... Những gốc cây, bực đá ghi dấu biết bao nhiêu tên tuổi của những kẻ yêu nhau, và cũng đã từng là chứng nhân cho nhiều cuộc tình thành hình, hay tan vỡ...

Ngồi một mình đến khi mặt trời khuất bóng sau những cao ốc li ti dưới xa, Linh miên man nhớ về kỷ niệm. Từng đoạn phim ngắn đi qua, thật là lý thú ...mỗi cảnh mỗi đời...mỗi thời gian..

Mới hồi trưa, trước khi gặp nhau, tim Linh còn bối rối, bồi hồi, trí óc cứ lao xao... Nhưng lúc đối mặt, lòng Linh rất dửng dưng... Ý nghĩ so sánh Phước với Duy thoáng qua trong đầu. Phước vẫn nói nhiều như ngày nào, Duy thì thường im lặng bên nàng, Linh chợt thêm được nghe giọng nói của người bạn trai...

Chiều xuống, nắng vàng nhạt dần nhưng đâu đó vẫn còn những giọt nắng cuối ngày làm ấm lòng người.....

Áo Vàng

(Trong tập truyện “Những người đàn bà tuổi Thìn”)

Áo Vàng

Nói chuyện với sương sa

Khoảng sân thượng nhỏ bé này là thế giới của tôi. Ngồi ở đây, tôi nhìn ngày tháng trôi qua. Có những buổi sáng nao nức ngắm mặt trời

ló dạng, nhiều buổi chiều tiếc nuối những tia nắng ấm áp cuối ngày. Một ngày trong đời sống của tôi là thế đấy.

Tôi còn làm được gì khi không xử dụng đôi chân bình thường nữa. Còn đâu những ngày rong chơi, những đêm quay cuồng trong tiếng nhạc. Mới 36 tuổi vẫn mang đầy nhựa sống, những ngày đầu tai nạn, tôi buồn đến tan nát lòng. Đã có những phút giây tôi chỉ muốn ngủ một giấc dài và không bao giờ thức dậy nữa. Cảm ơn Thượng Đế đã cho tôi một người chồng biết cảm thông...

Cuộc sống của tôi dần dần có ý nghĩa trở lại. Tôi làm bạn với sách báo và truyền hình thường hơn. Những lúc khỏe khoắn, tôi thuê thuyền may vá. Tùng cũng xin công ty chuyển qua một công việc cố định hơn, khỏi phải xa nhà thường xuyên. Chàng kiếm một người bà con xa về ở chung để săn sóc tôi. Có dì Bảy lo cơm nước và việc nhà, đời sống gia đình tôi trở lại bình thường.

Tôi rất ít ra ngoài, mặc dầu Tùng vẫn hay rủ tôi đi ciné mỗi tuần, và chàng thường mang tôi về miền biển nghỉ hè. Chàng bỏ bớt những cuộc họp bạn để buổi tối ngồi bên tôi đọc sách hay làm việc những lúc tôi xem tivi.

Những chiều thứ sáu, con bé Vân nghỉ học, nó thường đến thăm tôi và ở lại rất lâu. Nhiều khi hai cô cháu ngồi nhâm nhi cà phê hàng giờ và nói đủ thứ chuyện 'đời'.

Là con gái út của một cặp bạn cao niên, chồng tôi quen biết từ

thuở chưa lập gia đình. Ngày hôn lễ chúng tôi, nó còn cài nơ vàng trên tóc, chạy tung tăng... Thế mà nay, đã sáu năm rồi, tôi chưa sanh con thì tai nạn xảy đến cho tôi trong chuyến đi trượt tuyết. Những năm qua tôi ngồi một chỗ, nhìn nó lớn lên như một bông hoa hướng dương rực rỡ dưới ánh mặt trời, mà ngậm ngùi cho hoàn cảnh của mình...

Có lẽ nó còn thân với tôi hơn cả ba mẹ, vì những khi tâm sự về bạn trai bạn gái, tôi rất cởi mở và thông cảm như một người chị cả.

Từ đầu khóa học năm nay nó vào Cegep, chắc cô nàng bận bịu lắm. Thế nhưng không lại thăm tôi đều mỗi tuần, con bé cũng ráng điện thoại:

- Alô, thưa cô. Chiều nay cháu lại phải chạy cours nên không ghé. Cô có buồn không?
- Đâu có sao. Cô đang đang đọc một cuốn truyện hay đây. Ráng học đi nhé. Khi nào rảnh mình lại gặp nhau.
- Vâng, cháu có mua mấy cuốn báo cho cô rồi. Nếu chú lên nhà, cháu sẽ gửi về nghe cô. Cháu bye cô.

Thế đó, con bé đến là cả một mùa xuân ấm áp mang theo, tràn đầy sức sống. Khi con bé giã từ, chung quanh tôi chỉ còn lại im lặng, trống không...

Buông điện thoại, tôi suy nghĩ vẩn vơ... Không chừng cô nàng bắt đầu có kếp, kiếm chuyện để khỏi đến thăm 'bà cô tàn tật' này chứ gì. Đi chơi với bạn trai dĩ nhiên là hấp dẫn hơn nhiều chứ.

Lần sau gặp lại con bé, tôi hỏi thăm: Sao? Cháu đi học có nhiều

cây si không?

Nó bửu môi nhỏng nhẽo: Tụi con trai Cegep nhi đồng lắm cô ạ. Con chẳng thấy đứa nào beau cả! Với lại phải học nhiều kẻo không vào được médecine chắc ba mẹ dũa cô ời.

Cả tháng rồi tôi chưa ra phố. Chị Linh đến thăm và lôi kéo tôi cho bằng được xuống Sainte Catherine ngắm người. Ừ, thì cũng phải sortir chút đỉnh. Hai chị em vào tiệm kem tán dóc cả buổi chiều. Bên kia đường có một rạp chiếu bóng nho nhỏ. Ngày xưa, lúc còn sinh viên, đám bạn chúng tôi thường kéo nhau đi xem phim những buổi chiều không có cours. Lần đầu tiên Tùng nắm tay tôi cũng tại chôn này. Tôi còn nhớ mình đang mê mải với một cảnh nóng bỏng trên màn ảnh, chợt cảm thấy hơi ẩm bên cánh tay, rồi bàn tay ai đó chạm vào tay tôi và nắm chặt, không buông... Trời đất! Tôi không dám liếc ngang để nhìn xem ai đang ngồi cạnh mình. Lũ chúng tôi năm đứa chơi thân với nhau, cô bạn Ái Hồng dễ thương của tôi thì đã có anh chàng Trung trong nhóm xí phần rồi, còn lại tôi với hai ông lừng khừng và ham chơi, chưa bao giờ tôi có ý nghĩ sẽ chọn một trong hai chàng này để nâng khăn sửa túi về sau... Thế mà nợ duyên buộc nhau vào từ đấy...

Xuất hát vừa vặn, người chen lấn tủa ra về. Tôi tò mò nhìn sang bên đường để xem tựa phim gì mà khán giả đi đông thế. Trong dòng người lũ lượt, hình như tôi thấy mái tóc thân quen... Có phải chồng tôi đó không? Anh đang khoác tay một cô gái rất trẻ... Tôi chồm người về cửa sổ để nhìn rõ hơn, bỏ dỡ chuyện trò... Chị Linh ngạc

nhien, nhìn theo ánh mắt tôi, Chị cũng vừa nhận ra một sự việc...Chị nắm lấy tay tôi...Và thế là buổi đi chơi vui vẻ của hai chị em chấm dứt. Tôi trầm ngâm... Cuộc đối thoại hết hứng thú, chỉ là những câu không đầu vào đầu... Rồi không dần lòng được, chị Linh cũng phải lên tiếng:

- Có phải là con bé Vân không?

Tôi gật đầu, - Hình như vậy.

Tôi không muốn nói nhiều nên lảng qua đề tài khác. Lúc đưa tôi về, chị còn quàng vai tôi lắc nhẹ mà không nói gì thêm. Tôi biết chị đang hối hận chiều nay đã rủ tôi đi chơi. Tánh người chị tôi bao giờ cũng thế. Tôi cười tươi cho chị yên lòng và chúc tối nay ngủ ngon.

Mỗi ngày, chị Linh điện thoại thăm tôi. Có lẽ chị sợ tôi buồn rồi sẽ làm những chuyện đáng tiếc chẳng? Có thể lắm, nếu chuyện xảy đến lúc tôi mới bị tai nạn kia. Nhưng qua năm tháng dài, tôi có quá nhiều thì giờ để suy tư. Tôi đã nghĩ rất tận những hoàn cảnh trái ngang có thể xảy đến...cho hạnh phúc của chàng và tôi.

Nói về bốn phận làm chồng, Tùng là một người hoàn toàn. Tôi còn trách vào ai được khi mình đã không làm đầy đủ vai trò một người vợ.

Tánh Tùng xưa nay vẫn trầm lặng nên tôi khó thấy những thay đổi ở chàng. Có chăng là chàng săn sóc tôi nhiều hơn ngày trước.

Vì vậy điều bí mật nhìn thấy, tôi vẫn giữ kín trong lòng. Tôi lén nhìn chàng lúc ăn, lúc ngủ để tự hỏi Tùng của tôi có thay đổi gì không? Chẳng thấy gì cả.

Nhưng tôi tránh không nhắc đến con bé với chàng nữa. Tôi không muốn làm chàng bối rối. Tôi có ghen không đây? Hình như có. Không đâu, tôi vẫn ray rức trong lòng là không đem lại cho Tùng hạnh phúc vĩnh cửu. (Tùng vẫn an ủi tôi rằng em lúc nào cũng có ý nghĩ điên rồ). Biết đâu hiện tại Tùng đang tràn đầy hạnh phúc, tại sao mình nỡ phá vỡ nó? Nhưng tôi biết chắc một điều là tôi đang buồn lắm. Một cái gì mất mát đâu đây...

Điều khó cho tôi là làm sao giữ cho được thái độ vô tư, mỗi khi Vân ghé chơi, sau lần gặp đó.

Chiều nay, lúc Vân từ gĩa, câu nói cuối cùng vẫn còn vang trong tôi: cháu thích cái thế giới êm ả của cô thật.

Tôi tự hỏi, con bé thoát ra câu này có phải vì thương hại mà an ủi tôi chăng? Hoặc gĩa, nó tự an ủi chính nó, cho rằng cái thế giới êm ả này của tôi sẽ không bao giờ bị khuấy động, và chẳng bao giờ biết đến những sinh hoạt bên ngoài, trong đó có con bé và chồng tôi...

Mặt trời đã tắt. Bóng đêm phủ xuống, bao vây dần cây cỏ. Đường phố, xe cộ đã lên đèn. Tiếng di Bầy gọi tôi vào nhà vì sương chiều bắt đầu thấm lạnh.

Tôi vẫn lười biếng dựa lưng bên ghế, chưa buồn nhúc nhích. Xa xa, hướng cầu ra xa lộ, xe nối đuôi nhau lấp lánh như con rồng đang vẩy mình uốn lượn không ngừng. Tôi hình dung cả một sự sống nhộn nhịp dưới chân thành phố. Cũng như thời khắc đồng hồ, chiếc kim di động mãi, có ngừng đâu.

Tất cả đều đi qua... Chỉ mình tôi đứng lại. Bỗng nhiên chiều nay, tôi muốn linh hồn được một chuyến đi xa....

Áo Vàng

Áo Vàng

Thoáng qua

Chiếc xe xuống hết con dốc dài, từ từ giảm tốc độ và dừng lại bên đường. Người con gái đã mở cửa xe nhưng chưa xuống vội, họ có vẻ là một đôi tình nhân đang quyến luyến chia tay. Hình như nàng muốn nói điều gì...lại thôi, rồi giã từ, nàng bước rất thong thả về hướng tu viện.

Sáng chủ nhật, nắng đã lên cao, trời không một gợn mây, nhà phố hai bên đường còn im lìm như yên ngủ. Đến cánh cửa nhỏ bên hông tu viện, nàng quay lại đưa tay vẫy chào lần nữa rồi biến vào khung cửa sắt. Người con trai vẫn dừng xe ở đó một hồi lâu như còn lưu luyến...

Vài bóng áo trắng thấp thoáng bên hành lang. Nàng nhìn đồng hồ

tay, à, giờ này chắc các soeur đã xong lễ nhất. Nàng đi vào nhà nguyện. Tiếng nhạc của soeur Chantal vẫn còn vang vang những notes cuối cùng...Nàng cúi đầu chào vài soeur còn đứng ở cửa, vội vã bước vào thánh đường. Làm dấu thánh giá xong, nàng đi về dãy ghế sau chót, quì xuống. Nàng sẽ cầu cứu đến Chúa, và nàng sẽ tâm sự gì với Đức Mẹ đây???

Khuôn viên nhà tu tuy nhìn từ bên ngoài thì rất rộng, chiếm hết hai góc đường của con phố, nhưng thật ra phần lớn thuộc về trường trung học của các soeur. Kế bên trường là hai dãy phòng nội trú. Hành lang của nội trú nối dài với một căn lầu hai tầng. Đó là tu viện của các soeur.

Từ ngày Hồng (tên người con gái) định cư tại Montréal và được Hội người bảo trợ giới thiệu vào nội trú Saint-Nom-De-Marie, nàng thấy cuộc sống êm ả và thanh nhàn. Hồng cầu mong sao đừng có viên sỏi nào, dù rất nhỏ, rơi xuống khuấy động mặt hồ an tịnh trong lòng nàng, thì đáng mừng thay.

Hồng đang là sinh viên của trường Cao Đẳng Kinh Thương. Công việc của Hồng trong tu viện được phân định rõ ràng. Hồng lo sổ sách kế toán cho các soeur hai buổi chiều trong tuần, để xem như đền đáp lòng tốt của Mẹ Bề Trên cho tá túc.

Thời gian dần trôi, Hồng đã sống qua hai mùa đông ở xứ lạnh. Vừa làm vừa học, Hồng xong được năm thứ nhất. Bạn bè không có ai, Hồng cũng ít đi ra ngoài, nhiều khi giúp các soeur làm giám thị trong trường nên chỉ quanh quẩn với bầy học sinh nội trú, chúng xem Hồng như chị cả, và, với các soeur trong tu viện, Hồng được trở về cương vị đứa em út. Nhớ về quãng đời cũ, Hồng thấy cuộc sống hiện tại đã sáng sủa hơn nhiều.

Có những đêm, Hồng giật mình tỉnh giấc vì vừa trải qua một cơn ác mộng. Tiếng kêu của Tiến vẫn còn văng vẳng đâu đây, hình ảnh cánh tay vẫy vùng vô vọng trên biển cả, sóng biển lấp dần thân xác thương yêu và cũng vừa lúc Hồng té xỉu xuống sàn ghe hết còn hay biết gì nữa. Những ngày tháng sau đó là những chuỗi ngày dài buồn lê thê, từ trại tị nạn xa xôi đến một quốc gia xa lạ, không có lấy một người thân. Hồng không biết mình sẽ làm gì và sống mà chi. Nhưng việc gì đến rồi cũng qua, như cổ nhân đã nói, tất cả đều ổn thỏa. Hồng tìm lại được sự thăng bằng trong tâm hồn và tập sống thanh thản như một nữ tu.

Soeur Sophie thường nói sao con không đi chơi, kết bạn, sao mới 26 tuổi mà con sống như một bà già góa 70 vậy? Hồng cười và ghẹo lại soeur, tại sao soeur còn trẻ thế mà soeur lại đi tu? Bao giờ soeur cũng không trả lời câu hỏi Hồng, chỉ cười bằng cặp mắt nhấp nháy sau làn kính cận thị. Hồng biết soeur có một lý tưởng cao cả, và cũng như Hồng, vui trong lòng với những hình ảnh kỷ niệm xưa, bận tâm gì những người chung quanh thắc mắc về đời sống cuộn kín trong vỏ sò của mình đâu?

Nói về kỷ niệm, Hồng không thể nào quên được sáng thứ ba, mỗi tuần, có giờ Hóa Hữu Cơ ở Khoa Học Sài Gòn. Thầy Thới nổi tiếng khó tánh nhất trong các giáo sư. Môn học thì rất khó nuốt, sinh viên nào qua được ải này phải gọi là chì hết biết. Hồng đã lấy xong chứng chỉ Sinh Hóa I và II của thầy Hoàng, và những môn bắt buộc của năm thứ hai. Nghe chúng bạn bàn tán về lớp Hóa Hữu Cơ, Hồng thấy ngán, nên khất dần cho đến gần xong chương trình Cử Nhân mới ghi tên. Trong mấy năm học, Hồng chơi thân với nhỏ Kim Hạ,

hai đứa như cặp bài trùng, không ít chàng trồng cây si con nhỏ, nên lúc nào cũng rầm rộ có người hộ tống... Hồng thì khác, chẳng có thì giờ chú ý đến mấy tên húi cua trong trường, vì mắt mũi thường dí vào mấy cuốn sách hoạt họa Lucky Luke khi có giờ rảnh...Những buổi đi Thư Viện Quốc Gia cũng vậy, nhỏ Hạ lúc nào cũng sách vở ngập đầu, làm như nghiêm trang học hành lắm. Hồng, ngược lại nhìn vớ vẩn quanh phòng, quan sát xem cô nào ngồi học mà đôi mắt có đuôi, dấu sau cuốn tập, nhìn lên người ngồi bên, hoặc anh nào đang viết bài mà cái miệng cứ chu chu ...muốn vấ...rồi thăm thì phê bình với nhỏ Kim Hạ, và hai đứa cười rúc rích...Bởi thế, vào lớp thầy Thới, hai con nhỏ vẫn tiếp tục rù rì, đang lúc mắc cười anh chàng ngồi trước không lo nghe giảng mà xếp máy bay giấy...Tiếp theo câu giảng bài, thầy nói tiếp, hai cô áo tím áo vàng kia, giờ này không phải giờ nói chuyện! Ai không muốn học xin ra khỏi phòng, và ông tiếp tục bài giảng...cả lớp cười rộ, Hồng cũng nghe tiếng cười nhưng không biết thầy đang nói về Hồng và nhỏ bạn...Kim Hạ nhanh trí hơn, kéo tay Hồng đứng lên và len lỏi ra cửa. Sự việc xảy ra đột ngột, Hồng chưa kịp bị “quê”, nhưng những ngày kế tiếp Hồng mới thấm thía rằng chắc khó lấy xong được mảnh bằng cử nhân Khoa Học...Rồi năm sau Hồng may mắn thi đậu vào Y khoa, câu chuyện trong lớp Hóa Hữu Cơ cũng đi vào quên lãng... Nhân một chuyến đi cùng nhóm thiện nguyện trong trường để khám bệnh miễn phí và phát chẩn thuốc men cho đồng bào vùng ngoại ô Saigon, Hồng quen với một anh năm thứ 3, chuyện trò đưa đẩy về thời còn bên trường Khoa Học, và anh chàng bật mí cho Hồng biết người bị Hồng cười nhạo trong lớp Hóa Học chính là chàng ta... Buổi sáng hôm đó Tiến vào lớp để kiểm thẳng bạn thân rủ cúp cua đi cà phê thư viện, chàng

không học ở đây, nhưng sinh viên chen chúc quá đông nên chưa ra khỏi lớp được thì giáo sư đã đến nên...nội bắt xuất, ngoại bắt nhập...Tiến đành ngồi chịu trận, xếp tàu bay giấy...Cuộc đời có những ngẫu nhiên tình cờ mà nên duyên phận...Hồng và Tiến yêu nhau, hai đứa thật hạnh phúc và sống trọn vẹn quãng đời sinh viên tuyệt đẹp...

Tháng tư 75, Saigon nao núng vì tin tức Đà Nẵng thất thủ. Rồi thì chiến trường mỗi ngày càng khốc liệt, trường lớp lao xao, sinh viên không còn tâm trí để tập trung vào kỳ thi cuối năm, Hồng và Tiến cũng không tha thiết với sách vở, gia đình hai bên đều đang kiếm cách để rời khỏi Saigon, Ba mẹ của Tiến cũng đã xin phép cho Hồng được tháp tùng theo họ nếu có con đường thoát thân. Một lễ đính hôn được tổ chức vội vã, Hồng linh cảm sẽ có biến cố nào đây xảy đến...Tâm trạng băng khuâng và bất ổn kéo dài cho đến lúc Tiến thực sự rời bỏ Hồng...

oOo

Mùa thu năm nay hình như rất ngắn. Cũng vì nhiều cơn mưa dầm nên lá rụng sớm. Nhìn các hàng cây bắt đầu trụi lá, nghĩ đến mùa đông sắp tới, Hồng thấy sợ cái lạnh lẽo của vạn vật và chạnh lòng nhớ về những kỷ niệm ấm áp ngày xưa...

Mới đầu tháng mười mà trời đã trở lạnh, Hồng muốn vui mình trong chăn ấm, lười biếng trốn học. Khai giảng đã hơn một tháng, môn Thuế Vụ bị dời hai lần rồi, bởi vậy Hồng chưa được diện kiến dung nhan của vị “đại giáo sư” ...Chợt nghĩ tới cours 8giờ 30, thế nào cũng phải trình diện ông thầy Thuế Vụ nên làm một sự cố gắng, bỏ dậy trang điểm dung nhan, để đến trường.

Chết chưa! Chờ xe bus hơi lâu nên đến trường và leo lên hết ngọn

đòi thì nhìn thấy sân trường đã vắng ngắt. Hồng chạy bay vào lớp, may mắn kiếm được một chỗ ngồi ngoài bìa. Thở phào khoan khoái, nhìn lên bảng đen thì eo ơi “ông giáo sư” là người Việt Nam. Tên ông đã được viết rõ ràng trên bảng, “Phan Thanh Nghị”. Sinh viên Việt ở đây khá đông, nhưng giáo sư trong trường thì chưa thấy dân Mít nào cả. Năm nay ở đâu chui ra một ông thầy “Mít” vậy cả? Kể ra cũng hãnh diện cho dân mình đấy chứ.

Điểm thi cuối khóa không đến đổi tệ. Hồng cũng tạm hài lòng là sinh viên Việt Nam độc nhất trong cours này mà không ẹc lảm. Buổi học cuối cùng, ông thầy và Hồng chạm mặt trước cửa lớp. Đi cùng một hành lang dài để ra sân trường, không chào hỏi thì cũng kỳ, Hồng lí nhí thưa thầy bằng tiếng việt, ngượng ngùng. Ông thầy, rất vui vẻ và tự nhiên, hỏi cô Hồng mỗi ngày đi học xa lắm phải không? Vậy mà chỉ trễ có một cours đầu tiên là giỏi rồi đấy. Ô, ông thầy nói tiếng nam, và tại sao còn biết mình ở xa trường học nữa chứ. Lúng túng đi bên thầy, Hồng mong sao con đường thâu ngắn lại để mình biến mất cho nhanh...

Rồi cũng ra đến cửa, Hồng dừng ở trạm bus để chờ xe. Nhìn một cặp tình nhân chụm đầu vào nhau đang rúc rích cười. Người con gái phải nhón chân che dù cho người yêu làm Hồng nhớ quá là nhớ những ngày xưa, lúc hai đứa còn là sinh viên, cũng như họ, nàng đã trải qua những giây phút nên thơ và hạnh phúc ...

Nếu như nàng không ra đi với Tiến , có lẽ giờ này Hồng đang bôn ba bán thuốc chui hay đi dạy kèm sinh ngữ tại Saigon, cùng các anh chị của Hồng đang kẹt lại bên nhà...Tội nghiệp cho gia đình Tiến, những giờ cuối cùng của ngày 30 tháng tư, chen chúc trên Bến Hàm Nghi để kiếm cách lên thuyền bỏ nước ra đi, nhưng rốt cuộc chỉ hai vợ

chồng Hồng đi thoát được ra biển. Nhưng duyên số chẳng hanh thông nên nửa đường ly cách...

Từ khi Tiến mất, ngày cuối tháng tư không có gì vui để mà nghĩ đến. Nên Hồng chọn ngày Tiến tổ tình với mình làm ngày tưởng niệm về người yêu. Bởi vì nhớ ngày vui đầu sao cũng đỡ tang thương hơn. Thường là buổi chiều hôm đó, nàng sẽ mua một cành hồng màu vàng và sẽ đọc lại những trang nhật ký nàng viết từ ngày qua đây. Tiến vẫn nói, lúc nào mua hoa hồng tặng người yêu, ai cũng nghĩ đến màu đỏ thắm, anh thì luôn muốn khác người, chỉ tặng em màu vàng, có thể, dù em có nhiều cây si một lúc, cũng biết ai là người gửi hoa vàng cho em, phải không?

Giáng Sinh năm nay, hội Sinh Viên Việt Nam trong trường tổ chức dạ vũ, Hồng gặp lại ông thầy và lần này bớt ngại ngùng...Và lại, hết cours, ông thầy đề nghị rằng thầy cũng có thể trở thành bạn, nếu Hồng cho phép. Vì vậy Hồng gọi ông thầy bằng anh Nghị thì tự nhiên hơn.

Tuần thứ nhất, từ khi bị đổi cương vị thành bạn bè, Nghị tình cờ dừng xe mời Hồng về chung, Hồng thực sự không biết là một tình cờ hay sắp đặt. Tuần thứ nhì, rồi những tuần sau nữa, đưa đón trở thành thường xuyên, Hồng nhận thấy có một người bạn hợp tình hợp ý để chuyện trò, Hồng bớt cô đơn.

Có những lúc Nghị hỏi Hồng tại sao nàng có khuôn mặt buồn? Có thể vì bị nét buồn của Hồng thu hút mà Nghị đã “đầu hàng vô điều kiện” trước đối phương từ phút đầu gặp mặt? Hồng chỉ cười mà không bao giờ tâm sự với Nghị về dĩ vãng của nàng.

Hồng luôn nghĩ, kỳ niệm Ân Tình là của Tiến, nàng cất giữ tận đáy lòng.

oOo

Sáng nay, Nghị điện thoại mời Hồng đi ăn điểm tâm. Hồng đang yêu đời. Nhìn qua cửa sổ, buổi sáng mùa xuân, cây cỏ đâm chồi nẩy lộc, chim chóc bắt đầu ríu rít trở về, Hồng cũng như con ve sầu lột xác. Chọn một chiếc áo len màu fuschia, khoác thêm khăn quàng hồng nhạt cho hợp với thời tiết, Hồng không quên thoa tí son lên môi...Lâu lắm rồi Hồng không sửa soạn điểm trang, nhìn vào gương còn thấy mình lạ lắm..

Điện thoại dưới phòng tiếp tân gọi lên báo có khách đến, Hồng xuống lầu đã thấy Nghị đứng chờ. Hôm nay Nghị trông nghiêm chỉnh lạ. Tay dấu sau lưng với một bó hoa. Lại hoa hồng đỏ!

Rồi Nghị cũng rụt rè nói ra hết được nỗi lòng của mình với Hồng. Rằng thì anh chưa bao giờ có tình cảm sâu đậm với một người con gái nào như với Hồng, rằng thì anh đã tìm thấy ý trung nhân, anh cầu mong sánh bước cùng Hồng trên đoạn đời còn lại..., Hồng nghe được tiếng mất tiếng còn, vì đang bận suy nghĩ làm sao nói lời chối từ mà không làm Nghị thất vọng và cụt hứng...

Thôi thì yêu cầu Nghị cho Hồng một thời gian để suy nghĩ vậy...

oOo

Anh Nghị mến,

Cám ơn anh đã cho Hồng một khoảng thời gian thật đẹp và những ấm áp của tình thân. Đáng lẽ Hồng phải tâm sự cùng anh về quá khứ của Hồng thì mới giải thích cho anh biết vì sao Hồng sẽ làm anh thất

vọng. Nhưng suốt ngày hôm nay quì dưới chân Đức Mẹ và trút hết nỗi niềm, giờ đây, Hồng cảm thấy nhẹ nhàng và thanh thản.

Được quen biết anh và được làm bạn với anh từ bấy lâu, Hồng rất trân quý cảm tình anh dành cho Hồng. Nhưng tự vấn lòng mình, Hồng nhận thấy khối tình cảm với người yêu quá cố vẫn còn choáng ngợp trong tim Hồng nên nếu đáp lời cầu hôn của anh, Hồng sẽ tự dối lòng và thiếu thành thật với anh. Biết rằng anh sẽ không chấp nhận một tình bạn đơn thuần, Hồng nghĩ chúng mình không nên tiếp tục gặp nhau.

Cầu mong anh sống an vui và xem cuộc gặp gỡ của chúng mình là cơn gió thoảng.

H.

Áo Vàng.

Áo Vàng

Truyện ngắn Áo Vàng

Lời ngỏ

Cùng các anh chị,

Đây là tựa đề của một truyện ngắn av chụp chứng viết thời Tuổi Ngọc...

Mười mấy năm sau, av mượn lại cái tựa ,viết một truyện mới.

(av mong một ngày nào đó,tìm lại được bài văn cũ).Hơn 30 năm rồi ..

Gửi các anh chị đọc cho vui nhé.

Áo Vàng

Truyện ngắn Áo Vàng

Nói chuyện với Sương Sa

Khoảng sân thượng nhỏ bé này là thế giới của tôi. Ngồi ở đây, tôi nhìn ngày tháng trôi qua. Có những buổi sáng nao nức ngắm mặt trời ló dạng, nhiều buổi chiều tiếc nuối những tia nắng ấm áp cuối ngày. Một ngày trong đời sống của tôi là thế đấy.

Tôi còn làm được gì khi không xử dụng đôi chân bình thường nữa. Còn đâu những ngày rong chơi, những đêm quay cuồng trong tiếng nhạc. Mới 36 tuổi vẫn mang đầy nhựa sống, những ngày đầu tai nạn, tôi buồn đến tan nát lòng. Đã có những phút giây tôi chỉ muốn ngủ một giấc dài và không bao giờ thức dậy nữa. Cám ơn Thượng Đế đã

cho tôi một người chồng biết cảm thông...

Cuộc sống của tôi dần dần có ý nghĩa trở lại. Tôi làm bạn với sách báo và truyền hình thường hơn. Những lúc khỏe khoắn, tôi thuê thuyền may vá. Tùng cũng xin công ty thuyền chuyển qua một công việc cố định hơn, khỏi phải xa nhà thường xuyên. Chàng kiếm một người bà con xa về ở chung để săn sóc tôi. Có dì Bảy lo cơm nước và việc nhà, đời sống gia đình tôi trở lại bình thường.

Tôi rất ít ra ngoài, mặc dầu Tùng vẫn hay rủ tôi đi ciné mỗi tuần, và chàng thường mang tôi về miền biển nghỉ hè. Chàng bỏ bớt những cuộc họp bạn để buổi tối ngồi bên tôi đọc sách hay làm việc những lúc tôi xem tivi.

Những chiều thứ sáu, con bé Vân nghỉ học, nó thường đến thăm tôi và ở lại rất lâu. Nhiều khi hai cô cháu ngồi nhâm nhi càphê hàng giờ và nói đủ thứ chuyện 'đời'.

Là con gái út của một cặp bạn cao niên, chồng tôi quen biết từ thuở chưa lập gia đình. Ngày hôn lễ chúng tôi, nó còn cài nơ vàng trên tóc, chạy tung tăng... Thế mà nay, đã sáu năm rồi, tôi chưa sanh con thì tai nạn xảy đến cho tôi trong chuyến đi trượt tuyết. Những năm qua tôi ngồi một chỗ, nhìn nó lớn lên như một bông hoa hướng dương rực rỡ dưới ánh mặt trời, mà ngậm ngùi cho hoàn cảnh của mình...

Có lẽ nó còn thân với tôi hơn cả ba mẹ, vì những khi tâm sự về bạn

traị bạn gái, tôi rất cời mĩ và thông cảm như một người chị cả.
Từ đầu khóa học năm nay nó vào Cegep, chắc cô nàng bận bịu lắm.
Thế nhưng không lại thăm tôi đều mỗi tuần, con bé cũng ráng điện thoại:

- Alô, thưa cô. Chiều nay cháu lại phải chạy cours nên không ghé. Cô có buồn không?
- Đâu có sao. Cô đang đang đọc một cuốn truyện hay đây. Ráng học đi nhé. Khi nào rảnh mình lại gặp nhau.
- Vâng, cháu có mua mấy cuốn báo cho cô rồi. Nếu chú lên nhà, cháu sẽ gửi về nghe cô. Cháu bye cô.

Thế đó, con bé đến là cả một mùa xuân ấm áp mang theo, tràn đầy sức sống. Khi con bé giã từ, chung quanh tôi chỉ còn lại im lảng, trống không...

Buông điện thoại, tôi suy nghĩ vẩn vơ... Không chừng cô nàng bắt đầu có kếp, kiếm chuyện để khỏi đến thăm 'bà cô tàn tật' này chứ gì. Đi chơi với bạn trai dĩ nhiên là hấp dẫn hơn nhiều chứ.

Lần sau gặp lại con bé, tôi hỏi thăm: Sao? Cháu đi học có nhiều cây si không?

Nó bủ môi nhỏng nhẽo: Tụi con trai Cegep nhi đồng lắm cô ạ. Con chẳng thấy đứa nào beau cả! Với lại phải học nhiều kẻo không vào được medecine chắc ba mẹ dũa cô ời.

Cả tháng rồi tôi chưa ra phố. Chị Linh đến thăm và lôi kéo tôi cho bằng được xuống Sainte Catherine ngắm người. Ừ, thì cũng phải sortir chút đỉnh. Hai chị em vào tiệm kem tán dóc cả buổi chiều. Bên kia đường có một rạp chiếu bóng nho nhỏ. Ngày xưa, lúc còn sinh viên, đám bạn chúng tôi thường kéo nhau đi xem phim những buổi chiều không có cours. Lần đầu tiên Tùng nắm tay tôi cũng tại chốn này. Tôi còn nhớ mình đang mê mải với một cảnh nóng bỏng trên màn ảnh, chợt cảm thấy hơi ấm bên cánh tay, rồi bàn tay ai đó chạm vào tay tôi và nắm chặt, không buông... Trời đất! Tôi không dám liếc ngang để nhìn xem ai đang ngồi cạnh mình. Lũ chúng tôi năm đứa chơi thân với nhau, cô bạn Ái Hồng dễ thương của tôi thì đã có anh chàng Trung trong nhóm xí phần rồi, còn lại tôi với hai ông lừng khừng và ham chơi, chưa bao giờ tôi có ý nghĩ sẽ chọn một trong hai chàng này để nâng khăn sửa túi về sau... Thế mà nợ duyên buộc nhau vào tù đầy...

Xuất hát vừa vặn, người chen lấn tủa ra về. Tôi tò mò nhìn sang bên đường để xem tựa phim gì mà khán giả đi đông thế. Trong dòng người lũ lượt, hình như tôi thấy mái tóc thân quen... Có phải chồng tôi đó không? Anh đang khoác tay một cô gái rất trẻ... Tôi chồm người về cửa sổ để nhìn rõ hơn, bỏ dỡ chuyện trò... Chị Linh ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt tôi, Chị cũng vừa nhận ra một sự việc... Chị nắm lấy tay tôi... Và thế là buổi đi chơi vui vẻ của hai chị em chấm dứt. Tôi trầm ngâm... Cuộc đối thoại hết hứng thú, chỉ là những câu không đâu vào đâu... Rồi không dẫn lòng được, chị Linh cũng phải lên tiếng: - Có phải là con bé Vân không? Tôi gật đầu, - Hình như vậy.

Tôi không muốn nói nhiều nên lảng qua đề tài khác. Lúc đưa tôi về, chị còn quàng vai tôi lắc nhẹ mà không nói gì thêm. Tôi biết chị đang hối hận chiều nay đã rủ tôi đi chơi. Tánh người chị tôi bao giờ cũng thế. Tôi cười tươi cho chị yên lòng và chúc tối nay ngủ ngon.

Mỗi ngày, chị Linh điện thoại thăm tôi. Có lẽ chị sợ tôi buồn rồi sẽ làm những chuyện đáng tiếc chẳng? Có thể lắm, nếu chuyện xảy đến lúc tôi mới bị tai nạn kia. Nhưng qua năm tháng dài, tôi có quá nhiều thì giờ để suy tư. Tôi đã nghĩ rất tận những hoàn cảnh trái ngang có thể xảy đến...cho hạnh phúc của chàng và tôi.

Nói về bổn phận làm chồng, Tùng là một người hoàn toàn. Tôi còn trách vào ai được khi mình đã không làm đầy đủ vai trò một người vợ.

Tánh Tùng xưa nay vẫn trầm lặng nên tôi khó thấy những thay đổi ở chàng. Có chăng là chàng săn sóc tôi nhiều hơn ngày trước.

Vì vậy điều bí mật nhìn thấy, tôi vẫn giữ kín trong lòng. Tôi lén nhìn chàng lúc ăn, lúc ngủ để tự hỏi Tùng của tôi có thay đổi gì không? Chẳng thấy gì cả.

Nhưng tôi tránh không nhắc đến con bé với chàng nữa. Tôi không muốn làm chàng bối rối. Tôi có ghen không đây? Hình như có.

Không đâu, tôi vẫn ray rức trong lòng là không đem lại cho Tùng hạnh phúc vĩnh cửu. (Tùng vẫn an ủi tôi rằng em lúc nào cũng có ý

ngĩ điên rồ). Biết đâu hiện tại Tùng đang tràn đầy hạnh phúc, tại sao mình nỡ phá vỡ nó? Nhưng tôi biết chắc một điều là tôi đang buồn lắm.

Một cái gì mất mát đâu đây...

Điều khó cho tôi là làm sao giữ cho được thái độ vô tư, mỗi khi Vân ghé chơi, sau lần gặp đó.

Chiều nay, lúc Vân từ giã, câu nói cuối cùng vẫn còn vang trong tôi: cháu thích cái thế giới êm ả của cô thật.

Tôi tự hỏi, con bé thốt ra câu này có phải vì thương hại mà an ủi tôi chăng? Hoặc giã, nó tự an ủi chính nó, cho rằng cái thế giới êm ả này của tôi sẽ không bao giờ bị khuấy động, và chẳng bao giờ biết đến những sinh hoạt bên ngoài, trong đó có con bé và chồng tôi...

Mặt trời đã tắt. Bóng đêm phủ xuống, bao vây dần cây cỏ. Đường phố, xe cộ đã lên đèn. Tiếng di Bầy gọi tôi vào nhà vì sương chiều bắt đầu thấm lạnh.

Tôi vẫn lười biếng dựa lưng bên ghế, chưa buồn nhúc nhích. Xa xa, hướng cầu ra xa lộ, xe nối đuôi nhau lấp lánh như con rồng đang vẫy mình uốn lượn không ngừng. Tôi hình dung cả một sự sống nhộn nhịp dưới chân thành phố. Cũng như thời khắc đồng hồ, chiếc kim di động mãi, có ngừng đâu.

Tất cả đều đi qua... Chỉ mình tôi đứng lại. Bỗng nhiên chiều nay, tôi

muốn linh hồn được một chuyến đi xa....

Áo Vàng

Truyện ngắn Áo Vàng

Trọn đường tình

Ông Lâm máng chiếc manteau lên móc áo, ngồi xuống bàn ăn, thở dòn, mệt mỏi.

Đứng chờ xe bus trước cửa nhà hơn 20 phút, không có chiếc nào đi ngang, ông bồn chồn, nghĩ chắc mình xem lộn giờ. Nhà ở ngoại ô thường có những điều bất tiện như thế. Ngoài những giờ cao điểm như buổi sáng đi làm hay lúc tan sở, mỗi nửa giờ mới có một chuyến xe bus đi ngang nhà ông. Còn trong tháng chạp, hôm nay có một chút nắng và tuyết lất phất, nhưng trời vẫn lạnh lắm. Mặc dầu đã cẩn thận mặc đủ áo quần ấm, ông vẫn thấy lạnh ớn cổ. Ông đành bỏ ý định xuống phố.

Sáng nay ông muốn đem ít trà sen lên cúng thầy trụ trì, và thăm bà Lâm luôn thể.

Bà Lâm mới mất có mấy tháng mà sao ông thấy mỗi ngày trôi qua thật dài lê thê.....

Từ hôm đám bà đến giờ ,ông bận bịu với chùa chiền, tuần 49, rồi tuần trăm ngày, ông đi về kinh kệ, quên cả giờ giấc. Tro của bà thì đã gởi vô chùa. Con cái trở lại làm việc. Mấy đứa cháu nội đi học suốt ngày. Ông lủi thủi ở nhà một mình.

Con dâu lo nấu nướng thức ăn, để sẵn trong tủ lạnh. Buổi trưa ông chỉ việc lấy ra, hâm nóng rồi ăn.

Nhưng sao ông buồn quá, không muốn ăn. Hình như ông có sứt mất vài kilô.

Bà có đau yếu gì đâu, mới đầu năm nay còn qua Mỹ thăm vợ chồng đứa con gái, và ở chơi, nuôi cháu ngoại mới sanh.....

Vậy mà bà đã bỏ ông đi, bà ra đi nhanh quá.

Buổi chiều sau khi đi picnic với hội Tuổi Vàng về, bà phàn nàn với ông, sao thấy nhức đầu, chắc bị say nắng.

Thế rồi trong lúc ông đang ở trong nhà tắm, bà ra sửa soạn bữa cơm chiều. Chợt ông nghe một tiếng động lớn. Ông chạy ra, đã thấy bà nằm dài, sóng soãi bên chân bàn ăn. Lò nấu vẫn còn đỏ lửa. Lay bà dậy, nhưng bà đã hôn mê. Cũng may con cái đang ở trên lầu , ông réo chúng nó gọi xe cứu thương đưa bà vào cấp cứu... Nằm bệnh viện hai tuần thì bà ra đi vĩnh viễn.

Kể ra cuộc đời của hai ông bà cũng may mắn lắm rồi. Ông bà chỉ có hai đứa con, một trai, một gái. Qua đây ông bà được ở chung nhà với gia đình con trai cho đến hôm nay.

Tội nghiệp bà, suốt một đời buôn bán tảo tần, lo cho chồng rồi đến nuôi con ăn học. Thật ra lúc còn ở quê nhà, với đồng lương khiêm nhường của chức thư ký toà án, gia đình ông làm sao sống sung túc được nếu không có gian hàng bán trái cây trong chợ Bến Thành của bà. Thăng Tín học hành, đỗ đạt nên người. Con Hà thì thi xong trung học, ở nhà phụ mẹ bán buôn.

Nhớ lại những ngày suy sụp sau tháng tư đen, nhiều người quen của ông bà đổ xô tìm đường vượt biên, bà cũng khuyên ông nên kiếm mấy chủ ghe để đăng ký. Bà lễ mễ ôm ra một gói lớn và nặng nữa. Mở hộp ra, ông thấy vàng lá nhiều quá, hoa cả mắt. Dễ thời đến ba bốn chục lượng là ít. Giật mình !

Cười cười, dí tay vào trán ông, bà nói :

- Em phải dấu mình để cất, phòng khi hoạn nạn; biết có tiền, mình xài phí lung tung, gái nó lại bu vào thì khổ mẹ con em.

Ông háy bà một cái,

- Mình ghen hơn cả Hoạn Thư, anh ớn mình hơn việt cộng đó, mình biết không ?

Bà hứ lại ông :

- Chỉ nói nhảm! Mình nè, em tính thế này có được không? Mình lo đường vượt biên với thằng Tín, em và con Hà ở lại buôn bán tiếp.

Nếu sang đó ổn định rồi, mình tính chuyện đoàn tụ sau.

Ông suy nghĩ, rồi chậm rãi trả lời bà :

- Mình à, anh nghĩ, cho hai con đi trước; chúng nó trẻ, tương lai còn dài. Hai vợ chồng mình gần 50 rồi, tiếng tây tiếng u không biết rành rẽ, mà qua đó còn phải lao động thì chi bằng mình ở đây, ôm cái gian hàng bán trái cây này mà sinh sống, sẽ không đến nỗi nào đâu. Hơn nữa, xa mình, lỡ có mệnh hệ nào, anh sẽ ân hận lắm.

Bà gật gù đồng ý với chồng.

Thế rồi hai con định cư ở một xứ xa xôi mà bà chưa hề nghe đến tên. Cái vùng gì mà một năm tuyết phủ hết bốn tháng. Máy người bạn cũ của bà đi được, nghe đâu đều tụ tập ở Hoa Kỳ. Cả mười năm sau, ông bà mới được đoàn tụ với con cái. Bây giờ không còn là gia đình bốn người nữa mà cả một tiểu đội.

Thằng Tín qua đến Quebec, ban ngày đi làm, học thêm ban đêm. Rồi cũng có được mảnh bằng chuyên viên điện toán. Hai vợ chồng nó làm cùng ngành. Đứa con dâu của ông bà thiệt là hiền lành và tốt bụng. Chiều ý chồng, nó rước hai ông bà về ở chung nhà.

Kể ra vợ chồng nó đi làm túi bụi, có ông bà nội ở nhà lo cơm nước và đón đưa các cháu đi học về cũng rất tiện. Vấn đề chủ yếu là mỗi người phải cố gắng để không làm phiền người khác, và cho đời sống chung được thoải mái. Cho đến ngày nay, ông bà rất vui với gia đình của con trai.

Con Hà thì khác hẳn, qua đây chân ướt chân ráo có mấy ngày, đã kiếm được một chân bán hàng trong tiệm chụp phô của một gia đình

Hoa kiều từ Chợ Lớn, định cư trong phố Tàu. Mặc dù nhỏ hơn anh gần 5 tuổi, nhưng tánh tình dạn dĩ hơn anh nó nhiều. Nó nhanh tay lẹ mồm, nên đi đến đâu cũng được việc.

Lúc ông bà còn ở quê nhà, thư từ con cái gửi về, ông bà chỉ biết lỏm bõm chúng nó có công ăn việc làm vững chắc. Mỗi tháng, hai anh em đều đặn gửi tiền về, ông bà cứ vậy mà yên tâm, con mình thành công tại xứ người.

Rồi thằng anh lập gia đình trước. Vài năm sau, nghe con gái muốn lấy chồng, ông bà mừng lắm. Nhận được thư và ảnh của thằng rể tương lai, bà Lâm lại buồn mất mấy ngày. Thằng Liêm, vừa đen, vừa xấu trai. Mặt mũi trông khắc khổ như người quá tứ tuần. Bà Lâm còn ngờ rằng, con gái mình lấy chồng già nhưng sợ ba mẹ buồn nên nói bớt tuổi. Ông an ủi bà, nói miễn sao con cái hạnh phúc là tốt rồi.

Trời thương, hai vợ chồng nó hạp mạng hạp tuổi làm sao. Từ ngày lập gia đình, chúng nó phát lớn, làm ăn buôn bán gì cũng thành công. Coi bộ còn khá giả hơn vợ chồng thằng cả. Mấy năm sau này, nó dọn nhà qua Cali chung hùn với người bà con bên chồng, mở siêu thị. Con Hà bận rộn hơn nhưng tiền vô như nước. Bởi vậy, hơn 30 tuổi rồi mà chưa chịu có con. Ông bà cứ khuyên rày khuyên mai mãi, nó mới chịu sanh cho chồng một đứa. Cái số con nhỏ thiệt tốt. Được chồng cưng chồng quý còn hơn ngọc ngà châu báu. Chắc là nhờ nó học được cái tánh chịu chồng của bà Lâm. Ông nghĩ lẫn thẩn..... Ông lại nhớ bà quay quắt.....

Rót ly nước lọc, ông trở lại bàn, ngồi xuống. Ông quan sát bức hình bà Lâm trên bàn thờ. Có phải lúc chụp hình, bà đang cười với ông đó

không? Đâu có ! Ông nhớ rằng hình này bà chụp hôm đầy tháng đưa cháu ngoại, bà đang nhìn hai mẹ con nó đứng cúng Bà Mụ ...

Lần đầu du lịch thăm cháu ngoại, bà Lâm vui vô cùng. Bà bớt lo sợ hơn chuyến đi đoàn tụ. Sau lần qua Cali về, bà còn bàn với ông sẽ làm một chuyến về Việt Nam thăm lại nhà cũ. Cũng gần 7 năm rồi còn gì. Ông bà đã trở thành công dân Gia Nã Đại, đi đến chân trời góc biển nào mà chẳng được.

Ông Lâm cũng muốn về thăm quê hương một chuyến. Nhưng tự mình, biết không đủ khả năng tài chánh. Nếu có đi, con cái phải đóng góp một phần, đó là điều ông do dự, không muốn làm phiền các con. Hơn nữa, tuổi tác đã cao, đi đường xa cũng sợ. Mới năm trước, người bạn già của ông về Việt Nam, ăn uống gì không biết mà đổ bệnh, rồi bỏ mạng bên đó. Con cái phải bay về, lo đám tang, tốn bộn tiền. Sao mà rắc rối.

.....-Bà ơi, thôi thì bây giờ bà đã cỡi hạc về trời, mặc sức mà lướt mây lướt gió. Chắc bà đã về tới Việt Nam rồi chứ gì. Nhưng mình ơi, đi về VN mà không có tôi bên cạnh mình có buồn không? Ông nhìn lên tấm ảnh, chăm chú hơn, có phải bà đang mấp máy môi, muốn nói gì đó với ông .

- Mình nói mình chờ tôi về cùng , phải không? Tôi nghe không rõ.

Ông Lâm đứng lên, lại gần bàn thờ. Ông thấy, hình như bà bước xuống, đưa tay ra và nắm lấy tay ông. Rồi hai ông bà dìu nhau đến chiếc ghế dài trong phòng khách. Ông dịu dàng nói với bà:

-Nằm xuống bên tôi nghe mình. Lâu rồi không ôm mình, tôi nhớ lắm.

Quàng tay cho đầu bà ghé xuống vai ông.... Và nắm bàn tay bà để lên ngực mình, ông hít vào một hơi dài, rồi thở hắt ra.....

Miệng ông mỉm cười mãn nguyện.

Ông thăm thì:

- *Rất cuộc, mình cũng chờ tôi đi cùng.....*

ÁO VÀNG

Áo Vàng

Truyện ngắn Áo Vàng

Vị chua của ... khế

Ngồi với Paula trong quán nước, Hoa cười cười, châm chọc: Ta có dè đâu tên bà "đậm mùi quê hương" vậy! Lục Thị Sáu! Nghe cũng kêu lắm chứ! Bà mà chơi đồ xí ngầu chắc lúc nào cũng hên!

- Thôi, thôi, sorry bà. Tui có nỗi khổ riêng. Đừng trách tui tội nghiệp. Đâu phải ai cũng có được cái tên đẹp như bà. Hoàng Hoa! Nếu bà già tui mà hay chữ, đặt tên đẹp như tên bà thì tui mang lòng kiếng từ lâu rồi!

- Nhưng mà... thiệt hết chỗ nói! Mình quen biết nhau đã mấy năm rồi, bà coi tôi là người gì? Còn muốn rủ tôi làm ăn chung nữa, mà mỗi cái tên cúng cơm của bà tôi còn không biết! Rõ chán!

Những cú "choc" như vậy xảy đến rất thường từ ngày Hoa quen biết

và làm bạn với Paula.

Nói rằng Hoa dễ tính và chơi với ai cũng được thì không đúng, vì Hoa rất ít bạn, tánh tình lại khép kín. Paula làm nghề nails và Hoa chỉ là một khách hàng thường xuyên từ vài năm nay.

Chồng say sưa tối ngày, Paula tổng cổ ra khỏi nhà. Nghề nails mang về cho cô nàng khá nhiều lợi nhuận nên một mình nuôi con không mấy khó khăn. Hoa thì bị chồng bỏ. Mặc dầu trước đó, Hoa chẳng thấy dấu hiệu gì đe dọa hạnh phúc gia đình cả. Đùng một ngày đẹp trời, Dũng tuyên bố ra đi không hẹn ngày về. Thì ra anh chàng đã có người khác. Tự ái bị tổn thương, thoát đầu Hoa tìm đủ mọi cách để lôi kéo chồng trở về, nhưng sau nhiều phen thất bại, nàng tự an ủi thôi thì giữ kẻ ở lại chứ ai mà ngăn cản người muốn ra đi. Hoa ký giấy trả tự do cho chồng.

Sau biến cố đó, Hoa và Paula bỗng nhiên trở thành hai người độc thân bất đắc dĩ và tìm đến với nhau...

Hoa không ngờ Paula giao thiệp rộng đến thế. Cô nàng làm việc hùng hục cả tuần nhưng đến chiều thứ sáu vẫn tươi rói, hăng hái đóng bộ đi chơi. Nào Karaoke, nào party sinh nhật, nào vũ trường...

Góp mặt vài lần, Hoa cảm thấy không hợp với những sinh hoạt đó nên rút lui, chỉ thỉnh thoảng hẹn riêng với Paula và hai đứa nhiều lúc tâm sự rất tương đắc.

Có lẽ Paula tìm thấy ở Hoa một sự tin tưởng nào đó nên đã có lần bắt cóc Hoa đến văn phòng luật sư để tham vấn chuyện hôn hạp nữa cửa tiệm nails với Hoa mà không thềm hỏi ý kiến nàng trước. Dĩ nhiên Hoa không chịu nhưng trong lòng cũng có đôi chút cảm động và kiên nhẫn vì có người tin tưởng mình.

Sáng nay Paula phone Hoa báo tin giá vé về Việt Nam đang sale. Cô nàng đi VN như đi chợ, nhưng vì thấy Hoa chưa về thăm quê hương nên cứ rủ rê hoài. Gặp lúc đang thất nghiệp lại chẳng có gì vướng bận nên Hoa hưởng ứng ngay. Rồi vì book vé dùm Paula mới lòi ra vụ tên thật tên giả. ..

- Khai báo thành thật đi! Vậy còn ngoài cái tên Paula rồi bây giờ tên Sáu, bà còn tên gì nữa? Lỡ về bên đó, người ta gọi tên bà mà tôi không nhận ra thì còn ngố hơn Mán về Kinh!

Cô nàng tủm tỉm cười,- Chuyện này tui sẽ giới thiệu bà thẳng kếp nhí qua Net của tui, bà nhớ là tui tên Paula Vi nghe.

- Nhiều chuyện! Bà thật lộn xộn! Sao lại có thêm Paula Vi là thế nào?

- Thì lên Mạng, phải chế tên cho nó "nổ" chứ! Thật ra Vi, nếu viết xuống là số sáu La Mã đó mà! Xài vậy dễ dễ nhớ.

Hoa tròn mắt, thiệt hết ý! Vậy mà cũng nghĩ ra được. Cô này ngộ lắm chứ. Thông minh! Và tếu nữa. Bởi thế, chơi với Paula, Hoa đi từ ngạc nhiên này đến thích thú khác... Nhiều lúc ngẫm nghĩ, Paula là một người bạn tốt, nhưng không biết, nếu còn chồng bên cạnh, Hoa

có nên quan hệ với những người như vậy không?

Hai tuần ở VN, Hoa sống như một du khách đến nghỉ mát xứ Cuba. Paula về thường nên chuyến này không ghé thăm gia đình. Cô nàng cho Hoa ở lại Saigon một tuần rồi mua tour đi Mũi Né.

Đâu đâu cũng yến tiệc linh đình. Toàn những phòng trà và chốn ăn chơi. Thành phố Saigon nhộn nhịp thật nhưng Hoa không còn người thân nào ở đây nên chẳng có mấy may cảm xúc. Ghé ngang trường Luật cũng chả bồi hồi.... Người xưa, cùng nhau vượt biên, thề sống thề chết, yêu nhau đến hơi thở cuối cùng nhưng rồi vẫn chia tay....

Hoa rời VN, trở lại Montréal không chút vắn vường. Paula đã đổi vé để ở lại tận hưởng với người tình mới thêm vài tuần nữa. Cô nàng còn nhờ Hoa trông coi tiệm nails dùm. Có người bạn tin tưởng được, nhiều khi cũng ỷ lại....

À quên, phải nói còn một chút vướng bận, có lẽ Hoa phải giải quyết...

Tiến người khách cuối cùng ra cửa, Hoa hỏi nhân viên dọn dẹp để về sớm. Suốt ngày hôm nay Hoa cố gắng làm việc cho qua thời giờ. Hoa không muốn để lộ cho nhân viên thấy mình đang bối rối khác thường.

Giờ đây ngồi lại một mình trong căn phòng tối, Hoa lật từng tấm ảnh trong xấp hình của người bạn trẻ, chưa phải là người tình, từ bên nhà vừa gửi qua, làm Hoa suy nghĩ...

Tiến là người bạn mới quen qua trung gian của Paula. Suốt tuần lễ

ở Phan Thiết, Tiến tháp tùng Hoa đi mọi nơi. Nói nôm na, Paula sợ Hoa buồn nên sắp xếp đem theo một "escort" để "hầu hạ" cô bạn gái. Tuy còn trẻ tuổi nhưng chàng ta thật sành điệu với đàn bà. Anh chàng rất tế nhị, không hề hỏi đến tuổi tác của Hoa và luôn gọi nàng bằng tên. Lúc đầu Hoa cũng rất ngượng nghịu trong xưng hô vì trông Tiến chỉ bằng tuổi em Út của mình, chừng 35 là cùng trong lúc nàng, thì đã 50. Tay chàng không bao giờ rời chiếc máy hình mà Hoa mua tặng, trong gian hàng dành riêng cho Việt kiều, coi như món quà tao ngộ. Tiến bấm máy liên miên và luôn mồm khen Hoa thật ăn ảnh, vẫn còn mặn mà...

Nắng đẹp, biển xanh và cát trắng làm Hoa như đang sống lại tuổi hoa niên phơi phới.... Hoa thả lỏng tâm tình với nước mây.... Giờ đây Hoa chỉ còn nhớ lơ mơ.. một tuần đầy ảo mộng....

Ngoài mấy hàng chữ nhắc nhở những kỷ niệm bên nhau, Tiến còn kèm theo vài lời hỏi mượn Hoa 5 ngàn đô để lo cho Mẹ già vừa vào bệnh viện bất ngờ, và hẹn hò ngày tái ngộ. Còn nữa, Tiến xin phép Hoa cho chàng post vài hình rất nghệ thuật của Hoa lên mạng cho các bạn chàng cùng thưởng thức!

Trước tiên Hoa hình dung đến phản ứng con gái và rể, chắc chúng nó sẽ nhìn Hoa như người đến từ một hành tinh nào đó nếu chúng nó bắt gặp tấm hình một anh chàng trẻ măng đang kê má, quàng tay qua đôi vai trần của mẹ, trên bãi biển... Vừa giận mình mà vừa muốn cười ra nước mắt..... Rắc rối lớn!

Nhớ lại trong một vở kịch hài, người ta nói: Quê hương là chùm khế ngọt, sao các ông về, cứ toàn tìm cam với bưởi?

Hoa chỉ mới cắn vào trái khế quê hương, ngọt đầu không thấy mà nếm phải vị chua.....làm buốt cả răng.

Áo Vàng

01-2007

Truyện ngắn Áo Vàng

Nụ cười buồn

Kim rửa xong mớ chén đĩa cuối cùng thì Thắng cũng vừa về đến nhà... Bỏ chiếc cặp da xuống ghế, chàng bước ra nhà bếp, vỗ vào hông vợ:

- Sao? Mấy mẹ con đói quá không chờ anh, ăn trước rồi à ?
- Thằng Tuấn đi Quebec từ sáng với lớp, tối mai mới về. Anh quên rồi sao? Còn Tú cũng nói tối nay không ăn cơm. Nó phải đi họp hành gì đó vụ thi đấu ping pong. Em chờ anh về mới ăn. Thế anh đã ăn gì chưa ?
- Hồi 4 giờ chiều anh có ăn sơ, giờ cũng hơi đói...
- Để em hâm thịt kho cho anh ăn tối nghe.
- Thôi, chỉ còn anh với em, đi ra ngoài ăn gì cũng được, rồi mình đi

ciné.

Lau vội tay cho khô, Kim bước ra ngồi vào bàn ăn. Định đùa chồng một câu: Chà! Hôm nay có chuyện gì đây mà xì dầu vợ, dẫn đi ciné nữa nè! Nhưng nàng ngậm miệng kịp thời, chỉ cười thôi.

Thắng vừa nhìn vào tấm gương treo tường, hất hất mái tóc không còn bao nhiêu sợi, vừa nói vọng ra bếp: cái bà Nữ thiệt! Lần này nhuộm tóc cho anh sao thấy tóc bạc ra lại nhanh quá!

Không nghe vợ trả lời, Thắng trở ra phòng ăn, hỏi lại: Sao? Mình đi ăn nghe.

- Dạ, cho em 5 phút.

Lúc nào Kim cũng sửa soạn rất nhanh. Chỉ mấy phút sau, nàng đã sẵn sàng, khoác sac lên vai, theo chồng ra xe.

Buổi tối đầu hè, trời còn rất mát. Lẻ tẻ vài quán ăn hai bên đường đã bắt đầu căng dù trên sân lộ thiên. Nhưng thực khách vẫn thưa, chắc còn sợ gió lạnh khi sương chiều xuống ...

Thắng lái xe lên cầu, chàng quay sang nói với Kim :

- Lâu rồi mình không ghé quán Đào Nguyên ăn bún chả, em chịu không?

- Dạ, cũng được anh.

Nhà vợ chồng Kim ở bên kia sông . Những hàng quán Việt Nam nổi tiếng, đều nằm tại trung tâm thành phố. Dạo còn đi làm, mỗi sáng, Kim đều dùng phương tiện chuyên chở công cộng để qua cầu. Kim làm thu ngân viên cho một ngân hàng lớn từ ngày mới đến Montreal. Nhưng sau khi bảo lãnh hai đứa con riêng của chồng sang, Kim đổi việc để về làm gần nhà hơn. Bây giờ nhiều khi cả tuần, Kim còn không qua phố. Bên này, chợ búa, siêu thị á châu bắt đầu khuếch trương kha khá, Kim chẳng cần đi đâu xa...

Mới hơn 8 giờ mà quán đã vắng hoe. Thông thường, những buổi tối trong tuần, người viết mình ít đi ăn ngoài. Tiếng nhạc và giọng ca của Khánh Hà vang vang ầm cúng trong căn phòng nhỏ...

Hạnh phúc, như đôi chim uyên tung bay ngập trời nắng ấm

Hạnh phúc, như sương ban mai long lanh đậu cành lá thắm... ()*

Vợ chồng Kim chọn chiếc bàn nhìn ra đường. Năm nay bà chủ chịu khó sửa sang, thay cửa sổ lớn hơn, đổi màu sơn tường và trang hoàng lại tiệm, trông khang trang hẳn lên.

.... Xoay xoay ly café sữa đá trong tay, Thắng nhìn Kim, chậm rãi nói: Chiều nay anh về trễ vì phải ở lại giải quyết một ít giấy tờ. Ngọc Minh sẽ ra khỏi công ty. Anh nghĩ như vậy là tốt nhất.

Kim cầm tách trà thông thả đưa lên môi, rồi đặt tách xuống bàn, không nói một lời nào. Nàng nhìn Thắng, cẩn thận quan sát, xem chàng đang đùa hay nói thật.

Kim không còn bộc lộ niềm vui hay nỗi buồn một cách hồn nhiên như ngày xưa.... Chẳng qua vì Kim đã té ngã, và đã đứng dậy được, mặc dầu vẫn còn đang khập khễnh...

- Sao em không nói gì cả vậy? Anh đã cố gắng giải quyết vấn đề cho êm đẹp. Em phải biết, anh làm thế cũng vì em đó.

Kim mỉm cười trả lời: Em chưa biết phải bắt đầu từ đâu. Cám ơn anh đã nghĩ đến em. Nhưng hãy cho em biết, bà ta muốn ra khỏi phần hùn hay chính anh đề nghị bà ta tách ra?

- Đó là quyết định của Ngọc Minh. Anh cũng rất muốn vậy từ lâu, nhưng chưa tính toán được sao cho êm đẹp...

Cân nhắc cẩn thận, Kim chậm rãi nói tiếp:.... một giải pháp tốt cho đôi bên thôi.... Anh ơi, sao hôm nay nhà bếp làm đồ ăn lâu quá vậy? Em đói lắm rồi.

Kim đổi đề tài, chẳng qua để khỏi phải khơi lại những kỷ niệm không vui.

Một năm trước, Kim không nghĩ là còn có ngày hôm nay, hai vợ chồng ngồi đây với nhau, kề cận như đôi tình nhân.....Người đàn bà đó, tên Ngọc Minh, đã đến trong đời của Thắng, chồng nàng, từ lúc nào, Kim không biết. Hai người cùng làm cho một công ty địa ốc lớn. Kim gặp bà vài lần trong những buổi tiệc cuối năm do hãng tổ chức. Bà ta xấp xỉ tuổi chồng nàng, vì Thắng lớn hơn Kim 8tuổi, nàng xem bà như đàn chị. Qua những lần giao tiếp, Kim rất có cảm tình với gia đình Ngọc Minh.

Vào thời điểm thị trường địa ốc phát triển, Thắng bàn với Kim chàng muốn tách khỏi công ty, hành nghề độc lập. Và chàng muốn rủ Ngọc Minh mở chung văn phòng, để chia chi phí cho đỡ nặng.

Kim nghĩ cũng có lý. Vả lại, Ngọc Minh có chồng con đang hoàng, chắc sẽ không là mối đe dọa cho hạnh phúc của vợ chồng Kim.

Rồi từ khi làm ăn riêng, công việc phải bề bộn hơn. Thắng đi sớm về khuya là chuyện thường. Kim vẫn bận bịu với việc nhà và lo cho hai con.

Kim không quên được cái ngày ra đón chúng nó ở phi trường... Nhìn hai đứa bé, gầy nhom, ốm yếu, ôm chặt chiếc cặp trước ngực, ngơ ngác đi theo nhân viên phi trường, hướng về chỗ vợ chồng nàng đang đứng chờ, Kim đã chớm lên một mối thương cảm với hai đứa nhỏ. Nàng hứa lòng sẽ cố gắng thương yêu chúng nó như con ruột của mình...Những tháng ngày đầu đón nhận hai thành viên mới vào tiểu gia đình của Thắng và Kim không phải dễ dàng. Tuấn và Tú ít nói, rụt rè. Nhưng một điều Kim thật vừa ý là các con của Thắng rất lễ phép. Nếu có một chút xa cách giữa Kim và các con của Thắng

cũng là điều dễ hiểu mà thôi. Chấp nhận một người mẹ kế, người đàn bà đã phá vỡ gia đình mình, chẳng phải là điều dễ làm. Vậy mà 4 năm qua, biết bao nhiêu cố gắng từ mỗi cá nhân, Kim tạo dựng được một mái gia đình hạnh phúc.

Những kỷ niệm nho nhỏ giữa Kim và các con làm nàng rất vui. Trong một buổi họp mặt phụ huynh học sinh, có bà mẹ nói với Kim, thằng nhỏ trông giống mẹ hơn cha. Kim nhìn thằng Tú nheo mắt cười đồng lõa. Nhớ hôm đó, "hai mẹ con" quàng vai nhau, rời trường, Tú không nói gì thêm, nhưng nó có vẻ vui lắm.

Thằng Tú tuy nhỏ tuổi hơn anh nhưng tánh tình rất trầm tư. Nó ý tứ như phái yếu. Kim nhớ rất rõ, mấy tuần sau khi nàng khám phá chuyện ngoại tình của chồng, nàng cứ bần thần như người mất hồn. Một buổi chiều, Tú đi học về, nó bắt gặp Kim ngồi khóc. Len lén lau nước mắt, Kim đứng lên kiểm đồ ăn cho con.

- Tú có đói không? Cô lấy bún bò con ăn nhe.

- Dạ, con ăn.

Thằng nhỏ lên phòng cất sách vở và ra phụ Kim lấy đĩa bát, ngồi sẵn ở bàn ăn. Không gian im lảng, chỉ có tiếng rè rè của lò micro onde.... Lấy lại tự nhiên, Kim bưng thức ăn đến cho Tú. Nàng ngồi xuống với con.

Chà, mấy năm qua nó đã thay đổi khá nhiều đó chứ. Tú đang tuổi lớn, nó nhỏ giò, cao hơn Kim gần nửa cái đầu.

Nhìn đứa trẻ ngồi trước mặt, có phải máu mủ ruột thịt gì của mình đâu, mà sống với nhau dưới một mái nhà đã mấy năm trời, Kim xét lòng mình, nàng thương anh em chúng nó, rất thật.

Nói vậy, nàng không thể phủ nhận sự cố gắng hợp tác của hai con.

Âu cũng là một duyên nghiệp.

- Con sắp thi cuối khóa chưa?

- Dạ, còn hai tuần nữa. Cô ơi, hôm nay có gì không vui hờ?

Kim nghĩ thầm, có nên lôi kéo con cái vào những vấn đề phức tạp này không nhỉ? Vì cũng chẳng phải con ruột của mình. Nếu mình quyết định xa Thắng, anh ấy sẽ là người báo tin cho con, và họ cũng sẽ tiếp tục sống chung với nhau, chỉ có mình ra đi thôi.....

Nhưng một góc nào đó trong đầu Kim lại dấy lên ý nghĩ khác. Không được, con cái ở với mình mấy năm nay, cũng gọi là con rồi, phải cho nó biết những gì xảy ra trong gia đình này chứ. Mình cũng có trách nhiệm với chúng nó vậy.

Kim ngược nhìn Tú, chậm rãi trả lời :

- Cô đang buồn Ba của con, nhưng cô không biết phải đề cập vấn đề với chúng con bằng cách nào.....

Tú dừng ăn, chống tay lên bàn. Nó nhìn Kim, nói thật chậm, như cân nhắc từng lời :

- Con cũng nghĩ là Ba có gì với bác Minh.

Kim giật mình: Con biết được gì? Nói cho cô nghe đi !

- Lâu lắm rồi, một lần con tan học, ghé qua văn phòng Ba để chờ Ba cùng về nhà, nhưng cửa phòng Ba khóa kín. Con gõ một hồi lâu, Ba mới mở cửa, và con thấy bác Minh đi ra, bác không nói với con lời nào. Ngay lúc đó, con không nghĩ gì cả, cũng chẳng để tâm.

Rồi một hôm khác, Ba chở con đi học về, có cho bác Minh quá giang đến nhà, con thấy bác nắm tay Ba trước khi xuống xe.

- Thế con không nói gì với Ba con sao?

- Dạ không, nhưng Ba có dặn con đừng kể cho cô nghe Ba chở bác Minh về, vì Ba nói đàn bà hay lâu bầu rầy rà lắm.

Kim xì một tiếng, Tú kể tiếp: Có một bữa, con lựa lời hỏi Ba, nếu biết

cô rầy rà, tại sao Ba vẫn làm? Ba nghiêm mặt mắng con: Có những chuyện cần làm, vẫn phải làm, con còn nhỏ, không được chắt vắn Ba như thế. Cô nhớ không? Đó là hôm con đi học về, không xuống ăn cơm chung với cả nhà, vì con giận Ba. Cô lên phòng gọi con hai lần, con nói con buồn ngủ, tối con sẽ xuống ăn sau.

Kim đứng dậy, bước qua chỗ Tú ngồi, nàng đặt hai tay lên vai con; nó không còn nhỏ để nàng có thể ôm vào lòng, vỗ về như một đứa con nít.

- Tú à, cảm ơn con. Phải chi lúc đó con nói cho cô hay, thì có thể tình trạng không bi đát như bây giờ.

Tú ngập ngừng, - vì con sợ.... cô giận Ba, cô bỏ tụi con như Mẹ đã bỏ chúng con đi lấy chồng...

- Tội nghiệp con tôi....

Một chút nhột nhạt chợt trở về, Kim không phải là người đàn bà đến phá vỡ gia đình Thắng đó sao?

- ... Lúc xưa, chắc tụi con ghét và giận cô lắm hử?

- Con còn nhỏ quá, chẳng biết gì. Chỉ nghe Mẹ kể lại, Ba hay đi chơi lung tung. Mẹ nói, Ba không bỏ Mẹ con chúng con vì cô thì ngày nào đó, Ba cũng sẽ đi với một người đàn bà khác.

Một mũi dao nhọn vừa đâm vào tim Kim, đi thẳng, gọn gàng và chính xác.

Tú nói vậy mà đúng lắm. Tại sao cả mười năm nay, Kim không nghĩ ra?

Ngạc nhiên thật, nhưng cũng vững tâm hơn, Kim nghĩ, mình có thể nói chuyện với Tú dễ dàng đây. Nàng đang cần một người để tâm sự.

- Đúng, Tú à ! Bác Kha có phone cô, bảo rằng Ba ngoại tình với vợ

của Bác. Bác nói, cô phải khuyên Ba, đừng dụ dỗ vợ bác nữa.

- Thế cô nói sao?

- Nói gì bây giờ, cô trả lời Bác, chuyện đó nên đi hỏi thẳng Ba và bác Minh. Chỉ có họ biết với nhau, chứ cô không phải là người trong cuộc, làm sao cô biết đâu là sự thật.

Kim ngồi xuống bên Tú: Thôi, ăn tiếp đi con, chuyện đâu còn đó.

Nhưng cô hứa, có quyết định gì đi nữa, cô cũng sẽ bàn với các con trước.

Rồi thôi, chẳng bao giờ hai cô cháu nhắc nhở lại câu chuyện cũ.

Với Thắng, Kim đã chất vấn nhiều lần, nhưng lúc nào chàng cũng phủ nhận chuyện ngoại tình. Chồng của Ngọc Minh, sau lần phone đó, im hơi lặng tiếng. Trong nhà Kim, không còn ai nhắc đến tên người đàn bà đó nữa.

Thắng đưa Kim đi du lịch xa thường hơn. Con cái cũng ủng hộ và luôn nói, Kim hãy yên tâm đi chơi, chúng nó ở nhà sẽ siêng năng học hành. Hình như mọi người đều đồng lõa, thoả thuận với nhau để tô bồi cho cuộc sống lứa đôi của Kim thêm khuây khỏa.

Đôi khi trong lúc vui chuyện, Kim ướm lời hỏi Thắng có nên tách rời khỏi công ty không, Thắng gạt hẫc. Đang lúc làm ăn thanh vượng, Thắng không muốn thay đổi gì cả. Chàng vẽ vờ ngày về hưu không xa, ráng làm nhiều, để dành dụm chút ít tiền, hai vợ chồng sẽ dọn qua xứ nóng dưỡng già sau khi con cái ra đại học...

Dự tính tương lai mà Thắng phát họa, sao trong tâm tư, Kim không thấy mình trong đó? Đáng buồn chưa...

Có lẽ sự im lặng khá lâu của Kim làm chồng cụt hứng. Chàng nói thêm, giọng hơi gắt: Anh đã cố gắng thu xếp để em vui mà hình như em chưa có vẻ vừa ý?

Kim ngược nhìn Thắng, cười nhẹ:

- Em nói rồi, đó là giải pháp tốt cho đôi bên.

Đồ ăn nóng hổi cũng vừa được mang ra.

Vói tay lấy ly café sữa đá của Thắng, Kim uống một ngụm dài. Cái lạnh café lan dần vào cổ, xuống tận một góc nào đó trong lồng ngực, Kim chợt rung mình, nghe hơi lạnh thấm vào tim.....

Áo Vàng.

(*) Lời của bản nhạc Cô Đơn, nhạc sĩ Nguyễn Ánh Chín

Truyện ngắn Áo Vàng

Mai vàng mấy độ....

Buổi sáng trời còn mù sương, ông Tư đã nhanh nhẹn ra khỏi giường. Có muốn nằm ráng thêm vài mươi phút, cho sương cái thân già như ông thường làm mỗi ngày, hôm nay ông cũng không cho phép mình trễ nãi.

Sáng nay ông sẽ ra phi trường đón vợ về. Bà Tư xuống Boston nuôi thằng Út mấy tháng qua. Cuối tuần rồi, bà điện thoại về, nhắc ông dọn dẹp nhà cửa, bà sẽ về để kịp đưa ông Táo và ở lại ăn Tết cùng ông...Nghe mà vui sao đâu...

Ông đang phân vân không biết nên ghé phố mua cho vợ một cành

mai trước khi ra sân bay hay chờ bà Tư về rồi cùng nhau đi chọn. Mua sớm quá, sợ hoa nở hết trước mừng một sẽ phí đi. Hơn nữa trời lạnh lắm, không chừng hoa sẽ héo nếu mang theo ngoài đường cả tiếng đồng hồ.... Vừa thu xếp sách báo còn bừa bãi trên bàn, ông vừa suy tính, chốc nữa ghé qua tiệm hoa Bạch Liên, lựa trước một cành rồi nhờ bà chủ gói sẵn. Ông đón bà về, sẽ trở lại lấy hoa. Ôi, sao tình tứ quá...

Thật ra ông đang mơ màng đó thôi, Ừ, ông hy vọng vậy mà...
Mấy năm về trước, hăng cho ông nghỉ hưu sớm. Bà Tư còn đi làm. Suốt ngày rảnh rỗi, ông sung sướng tham gia vào những sinh hoạt mà từ lâu, vì bận sanh nhai, ông không có thì giờ thực hiện... Tiền bạc thoải mái, nào đánh golf, nào vũ cầu, rồi gặp gỡ nhiều bạn mới... Ông như cảm thấy mình trẻ lại... Con tim vì thế cũng hồi xuân. Và rồi, ông quen được một cô trẻ hơn ông cả chục tuổi. Sau đó, việc phải đến... đã xảy đến... Ông ngập lặn, ngây ngất trong hạnh phúc mới, bất kể vợ con... Nhiều lúc ông còn không ngủ nhà những ngày cuối tuần... Khi con cái cần đến ông thì ông luôn viện lý do để lẩn tránh... Người vợ đảm đang vẫn lặng lẽ chu toàn việc gia đình. Con gái giận ông, không thèm nói chuyện. Nó đã dọn ra ở riêng, chỉ về thăm mẹ lúc ông không có nhà. Con trai út vui đầu vào sách vở, ở lại trường từ sáng đến chiều. Nó không muốn bị nhiễm cái buồn ủ rũ của mẹ...

Một hôm, sau khi ông từ giả người tình, trên đường về, chợt nhớ bỏ quên điện thoại cầm tay. Ông quay xe trở lại, bắt gặp người yêu trên giường với một chàng trai, trẻ hơn ông. Thất vọng! Bực tức... Cô nàng còn lên giọng dạy đời ông...*Anh dễ thương, anh hào phóng... nhưng thử hỏi anh có đủ sức khỏe để đáp ứng nhu cầu của tôi*

không?

Ông loạng choạng bước ra khỏi cửa và thề không bao giờ trở lại... Lái xe về trên con đường xa thăm thẳm, ông để mặc dòng lệ lăn dài trên má... Ông lan man hồi tưởng những ngày vui xưa... với vợ, người đã cùng ông chia xẻ bao ngọt bùi...gian nan, những ngày tị nạn, lúc sanh con đầu lòng...Hai đứa bây giờ đủ lớn để tự lo cho tương lai...Ngậm ngùi nghĩ đến bà Tư...

Từ đấy, ông không đàn đúm với bạn bè nữa. Ông quanh quẩn ở nhà, phụ vợ dọn dẹp trong ngoài...Bà Tư vẫn đi làm ngày hai buổi... Ông cảm thấy áy náy vì những năm qua, ông không làm tròn bổn phận người chủ gia đình. Trong khi đó vợ ông đã cố gắng vun xới cuộc sống vuông tròn, dạy dỗ con cái nên người và chống đỡ mái gia đình qua cơn bão tố.

Ông Tư thành tâm chuộc lỗi bằng những săn sóc nhỏ nhặt cho vợ. Bà Tư không biểu lộ cảm xúc. Bà sống như một bóng mờ, ngày ngày vẫn làm bổn phận của người mẹ và vợ... Đôi khi ông có cảm tưởng Bà xem ông như một vật vô tri trong nhà, giữa những bàn ghế, tủ kệ...

Ông hy vọng với sự kiên nhẫn của ông, bà sẽ rộng lượng tha thứ và chấp nhận ông như thuở ban đầu của cuộc sống lứa đôi...

Xuân Mai là tên thời con gái của bà, một cái tên đẹp. Cứ mỗi độ Xuân về, ông đều mua cho bà một cành Mai. Nơi ông bà định cư, không có loại mai như ở quê nhà , nhưng cũng mang thêm hương vị đậm đà cho ngày Tết.Thế mà mấy năm qua, ông đã bỏ quên thói quen đó ... Hôm nay, nhất định lúc trao hoa cho bà, ông phải gọi bà một tiếng Xuân Mai, tuy nghe rất cải lương nhưng có sao đâu...nhiều khi cũng cần khơi ấm ngọn lửa tâm tình ...

Thằng Út tốt nghiệp Cử nhân xong thì được học bổng sang Mỹ làm tiếp chương trình Cao học. Bà Tư lấy cớ không đành bỏ cậu con cưng một mình bơ vơ xứ lạ, Bà đi theo nó để lo cơm nước...Ông không đồng ý, nhưng cũng chẳng cản bà được. Ông trở lại cuộc sống độc thân... Dạo này ông thường hay hẹn mấy người bạn già đi đánh cờ tướng....

Tay cầm xâu chìa khóa xe, ông Tư nhìn quanh phòng khách một vòng và thở ra khoan khoái...Thế là xong xuôi. Nhà cửa dọn dẹp đâu vào đấy rồi... Ông tự khen... À, còn nữa, mình phải nhớ lấy theo đôi găng tay cho Xuân Mai. Lúc đi Mỹ, còn trong mùa hè nên bà không đem theo....

Trời đang se lạnh...

Áo Vàng

Đầu đông 2008

Truyện ngắn Áo Vàng

Về Yêu Hoa Cúc

- Tuấn Anh ơi, ra đây thêm lần nữa thôi!
- Encore? Maman, tụi con chưa xong game mà!
- Tuy phàn nàn nhưng con bé cũng chạy ra. Tay vừa xỏ vào áo dài,

cổ còn ngoái lại dấn vói vào trong vói em:

- Thu Thu chờ chị! Không được ăn gian đi trước đó nhe,

Tôi ngắm công trình của mình từ sáng sớm, xem cũng tạm được...

- Okê, xong rồi đó bé con ơi. Đừng lâu bầu nữa. Đến khi mẹ sửa xong lại đòi mặc suốt ngày cho xem.

Con Tuấn Anh nhún vai, đưa tay lên trời tỏ vẻ chán chường, không trả lời mẹ, chạy vội vào phòng chơi đánh cờ tiếp với em.

Cũng tội nghiệp con bé, từ lúc thức dậy đến giờ, chưa nghe mẹ nói đến chuyện ăn sáng, đã bị chạy ra chạy vào thử áo đến chóng mặt. Sáng chủ nhật chồng tôi thường thức trễ. Con cái dậy sớm cũng chơi với nhau trong phòng. Từ ngày dọn về nhà mới, hai đứa được phòng riêng với giường hai tầng, con Thu Thu bớt mè nheo đòi ngủ với mẹ mỗi tối, mặc dù đã vào lớp hai tiểu học. Tôi luôn luôn có vài giờ rảnh rỗi cho riêng mình, khi thì nằm dài trong bồn nước lim dim ...ngủ tiếp hoặc chạy vài vòng cho khỏe người ở công viên trước nhà.

Trời hôm nay không có nắng, tôi lười biếng ra công viên nên ở nhà dọn dẹp áo quần. Đồ đạc từ hôm dọn nhà vẫn chưa xếp ra hết. Đồ mùa hè cất vào, soạn áo ấm cho mùa thu sắp đến....Bất ngờ tôi tìm thấy một bao giấy cũ gói ghém cẩn thận, chẳng biết cái gì trong đó mà sao không nhớ ra. Gỡ hết băng keo, mở ba lần giấy, ồ, chiếc áo dài nội hóa với những hoa cúc vàng.

Ngạc nhiên và thích thú! Chiếc áo dài vàng ngày nào của tôi đây mà! Tôi đã cất giữ rất kỹ ở đâu đó bấy lâu nay rồi hầu như không còn nhớ đến nữa.

Ướm áo lên người, ngắm mình trong kiếng, tôi muốn rũ ra cười.

Terrible! cả chiếc áo dài không che nổi nữa thân hình! (thế mới biết mình càng ngày càng phát tướng). Nhưng thấy vải áo cũng còn tốt,

tôi chợt nghĩ tại sao mình không sửa lại cho con Tuấn Anh? Nó cũng bắt đầu trở mã rồi đó. Mười hai tuổi mà con bé đã cao gần bằng mẹ. Thế là bày ra cắt xén, rồi kêu gọi con thử vào thử ra cả chục lần. Thu Thu thấy mẹ lằng xằng với chị cũng vùi cho được phần mình. Tôi liền trấn an con.

- Thế nào mẹ cũng may cho con kịp để rước đèn tháng tám mà. Đường kim sợi chỉ đưa tôi ngược thời gian, nhớ lại “chuyện tình tôi thủa bé, mười sáu tuổi đã yêu, yêu người anh cùng xóm...”

Nhà anh cách nhà tôi vài mái ngói. Sân thượng nhà anh thì cao, nhà tôi lại có một mảnh vườn sau rất thơ mộng. Bố tôi thường tự hào rằng ở Sài Gòn, cao ốc không thiếu, nhưng chẳng dễ gì kiếm được một mảnh vườn “thơ” giữa lòng phố.

Sau những giờ tan sở, bố tôi chỉ quanh quẩn trong vườn với mấy khóm hồng, khóm cúc và các bụi tường vi. Tôi lằng xằng theo bố, chăm trà rót nước, xem chừng hiếu thảo lắm, thật ra động cơ thúc đẩy là cái bóng người thấp thoáng trên sân thượng xa xa kia.

Bố mẹ tôi khó lắm. Ông theo tây học nhưng tánh tình cổ hủ còn hơn nhà nho. Mẹ thì đúng mẫu người “xuất giá tòng phu”. Nhớ lại hồi chị hai tôi thương anh Lâm, chị khóc biết bao nhiêu nước mắt để xin được lấy anh Lâm mà bố không cho, mẹ cũng đành chịu. Mới nghĩ đến đó tôi đã run ròi, nào đâu dám tính chuyện yêu đương.

Thật tình tôi không “hư đồn” lắm đâu. Chỉ vì đối phương tài ba, tấn công tới tấp, quân ta mới lớn chưa biết đề phòng nên mới mười sáu tuổi đã mơ mộng yêu đương!!!

Anh lẻo đẻo theo tôi sáng chiều trên đường đến trường. Những ánh

mắt nụ cười trao nhau...chẳng biết từ bao giờ, chúng tôi quen nhau... Tôi còn bé quá, tình yêu anh trân quý, để dành, chẳng dám rủ tôi hẹn hò, trốn học. Anh chỉ được phép nhớ nhung tôi, và vụng nhìn tà áo dài vàng của tôi mỗi ngày, rót nước pha trà cho bố bên khung vườn nhỏ để ca bài anh về yêu hoa cúc...

Chờ mãi đến năm vào đại học, tôi được làm người lớn, bố mẹ tôi cho phép có bạn trai. Tôi mới dám hiên ngang đem “người anh cùng xóm” về trình diện gia đình. Anh o bế bố tôi kỹ lắm. Những lúc ở cạnh bố, nhìn anh làm vẻ đạo mạo, hiền ngoan, tôi cười thầm, chắc ông già cho phép làm rể rồi đó.

Tháng tư 75, bố mẹ tôi gạt nước mắt đưa hai đứa tôi lên đường tìm tự do. Anh đã hứa với Mẹ anh sẽ yêu thương và bảo bọc tôi suốt đời vì chúng tôi đã yêu nhau từ năm tôi mười sáu..(chúa ơi! Phút cuối ông bà mới vỡ lẽ...)

Ra đi, tôi chỉ gói ghém đem theo được một chiếc áo dài vàng.

Chân tình đó giúp chúng tôi vượt qua những đoạn đường thử thách, trưởng thành và tạo dựng tương lai trong sáng...Mười mấy năm qua vèo như nháy mắt. Với thời gian, người yêu ngày xưa của tôi chẳng còn chút lãng mạn nào như thuở đầu. Nhưng lao động giỏi, thay tã, pha sữa, rửa chén thì rất chì. Mặt mũi lúc nào cũng dăm chiêu, tính toán toán sao cho đủ tiền để “down” một căn nhà nho nhỏ... Mỗi lần vợ chồng cãi lẫy nhau, tôi cứ giả vờ ray rức chàng: Biết vậy em chẳng nhận lời anh lúc xưa. Áo vàng! Áo vàng!...Chắc anh hết thương em rồi!

- Thôi đi cô Hai, thơ thẩn với ca nhạc, có mà đối. Người ta bận ăn bận làm tối cả mặt, cô Hai cứ nhắc hoài cái thời kỳ bồ bịch, khổ quá

đi.

Giờ này ông xếp tôi đã thức, bắt đầu la lối.

- Trời đất! Mới sáng sớm mà đã nghe may xành xạch, ồn quá...Anh nói hoài với em, anh chúa ghét em may vá lúc anh ngủ.

- Còn sớm gì nữa ! Anh ngủ trễ quá, mẹ con em đói bụng hết rồi nè!

- Xạo quá! Sao em may này giờ không kêu đói. Có cà phê cho anh chưa?

- Xong rồi, xong rồi.

Tôi gói lại chiếc áo dài, định bụng sẽ dành cho chàng một sự ngạc nhiên.

Cộng đồng người Việt ở đây mỗi năm đều tổ chức Rước Đèn Trung Thu cho trẻ em. Nhìn đám con nít đang xúm xít sắp hàng hai nối đuôi nhau, tay cầm những chiếc lồng đèn đủ kiểu, tôi cười sung sướng. Chẳng uống công một buổi sáng miệt mài với chiếc áo cũ cho con. Hôm nay Thu Thu xúng xính trong chiếc áo dài màu đỏ, đẹp không thua gì chị nó.

Chợt thấy bàn tay mình âm ẩm, anh đang nắm chặt tay tôi tự lúc nào, mắt nhìn theo đám nhỏ....

Tôi mỉm cười, có lẽ bây giờ anh mới tìm thấy lại hình ảnh áo vàng của ngày xưa rồi chăng?

Áo Vàng.

Mùa Thu 89

*gửi tặng những bạn còn tin vào tình yêu
st valentin 2009*

Truyện ngắn Áo Vàng

ghen

Từ khi tiệc tàn, hai vợ chồng ra xe về nhà, Nhung đã mặt nặng mày nề bắt đầu khiêu chiến :

- Em nói cho anh biết nghe. Lúc nào đi party, không có vợ thì anh làm gì mặc anh , nhưng đã đưa em đi thì anh không được nhảy với bà khác nghe chưa .
- Có gì đâu, Annie làm chung nhóm của anh, nó mời, không lẽ không nhảy .
- Lịch sự thì nhảy một bài thôi chứ ! Tại sao anh nhảy với nó liên tiếp hai bài ?
- Trời đất ! Tại vì xong bài thứ nhất, nhạc không ngừng. Nhìn qua, thấy ông boss anh mời em ra piste, thì anh nhảy tiếp cho rồi .
- Nhưng mà ...lúc nãy trong bàn ăn , em thấy nó liếc mắt cười với

anh.

Hiếu phì cười .

- Thôi đi Má ! lại nổi ghè tương rồi. Em lúc nào cũng tưởng tượng.

Liếc mắt hời nào đâu .

- Có! Em thấy. Chắc ở sở nó liếc mắt đưa tình với anh hoài nên anh thấy quen rồi chứ gì. Đàn ông mấy anh, thấy gái như mèo thấy mỡ, ai tin nổi .

- Em sao lộn xộn ! Ghen bắt tử, chuyện chi cũng ghen được .

Nhưng xì một tiếng, không thèm trả lời, mặt dài một đống .

Về đến nhà, cảm ơn cô babysitter , tiễn cô ra cửa xong, Nhung vào thăm lũ con. Chắc suốt buổi tối được chơi đùa đã đời nên đứa nào cũng ngủ mê man. Thay xong áo quần linh kinh, vào đến giường, Nhung quyết sẽ đưa lưng lại phía chồng để phân chia giới tuyến. Nhưng hình như Hiếu không hay biết vợ giận, chàng đã bắt đầu ngáy dòn. Người đâu vô tình!

xXx

Có lẽ bây giờ trời sắp trưa, vì qua khe màn cửa sổ, Nhung thấy màu nắng vàng gay gắt. Mấy đứa con biết bố mẹ buổi tối đi chơi về khuya sẽ ngủ trễ nên khi thức dậy, chúng đã dắt nhau xuống lầu chơi và xem truyền hình.

Sáng chủ nhật được nằm nướng trong giường là cả một hạnh phúc. Nhưng đối với Nhung hôm nay thì chẳng có gì hứng thú cả. Nhất là suốt đêm, nằm quay lưng lại với chồng. Phải tỏ ra cho "người

ta" biết là mình đang giận chứ! Vì thế, tuy nằm nghiêng một bên đã lâu, Nhung mỗi lần rồi, nhưng nhất định không xoay người lại. Bực gì đâu! Quay vào trong thì gặp phải bộ mặt đáng ghét của chồng, Nhung sẽ không nhìn được, lại nghĩ đến chuyện tối hôm qua.

Tiếng ngáy đều đều của Hiếu làm cho nàng điên tiết hơn. Đưa mắt liếc xéo chồng, thấy dáng ngủ của chàng hồn nhiên thanh thản, Nhung càng thấy ghét quá là ghét !

Tụi nhỏ ngày thường phải vào tận phòng lời dậy mới chịu thức để đi học. Thế mà đến cuối tuần thì y như mắt mở từ 6 giờ sáng. Truyền hình có nhiều chương trình hấp dẫn quá mà.

Mấy đứa xem tivi chán mắt rồi, bắt đầu thấy đói. Thăng Vũ, thăng Bình léo nhéo kêu mẹ ơi, có gì ăn sáng không? Con Minh, con Uyên cũng ra lục tủ lạnh.

Nằm mãi ê người, vả lại sợ con đói, Nhung bò dậy trước. Nhất định phải chơi xấu chút xíu. Sáng nay Nhung nghĩ, tám xong sẽ “toan tính” mưu sự trả thù “đối phương”. Bắt đầu đình công, không thêm pha cà phê...

xXx

Nhung thủng thỉnh đi vào nhà bếp, diện áo quần lảng cón, hùng dũng tuyên bố :

- Máy đưa lên thay đồ đi ăn sáng !

Đàn trẻ, mặt tươi rói, nhảy tưng tưng , vỗ tay .

- Ba ơi , mẹ cho đi ăn sáng! Đi ăn đâu hả mẹ ? Mc Donald nghe mẹ.

Mười phút sau, con cái trình diện chỉnh tề, Nhung khoác ví đũng đĩnh ra xe .

Hiếu lật đặt cầm tờ báo ngày chủ nhật, khóa cửa nhà, theo vợ con.

- Rồi , mấy mẹ con muốn đi đâu đây?

Con Minh nhanh nhẩu: Mc Donald!

Mấy đứa kia lao nhao: Mc Donald ! Mc Donald ! Yuppie !

Nhung đồng dục phán: Đi điếm xám !

Thằng Vũ thất vọng: Oh no! Lại phố tàu! Vũ thích Big Mac thôi .

Lúc này Hiếu mới lên tiếng dỗ dành các con :

- Lâu quá không đi nhảm xà. Lên ăn bánh cuốn cũng ngon mà con .

Thế là xe trực chỉ phố tàu.

Ăn no bụng, Nhung còn tung tăng sắm sửa, chợ búa đủ điều. Phải, bất ồng hầu vợ trông con cả ngày hôm nay mới đáng đền bù tội làm vợ giận.

xXx

Hiếu bấm nút đóng kín mui trần xe để bớt gió lạnh. Xa lộ buổi tối, vắng người, lái xe thật thoải mái. Mỗi tuần hai lần, Hiếu sắp xếp chơi tennis với bạn bè. Hôm nay có sân trống, đánh thêm một giờ, còn phải đưa thằng bạn thân về nhà nó ở tận cuối thành phố. Chắc chắn, về tới nhà thế nào cũng nghe vợ " ca cải lương ". Ôi ! trễ thì đã trễ rồi.

Bà xã, hai ngày nay lại mát giây. Mỗi tháng, trăng tròn trăng khuyết, bà thường nổi cơn ít nhất cũng một lần. Chuyến này không biết bà

ấm ức chuyện chi?

Hiếu bật cười một mình, nhớ lại chuyện Nhung gây chàng, hôm party ở sở, vợ chàng sao nhiều tưởng tượng quá.

Đàn ông, thường ít thích dài dòng nên chàng chẳng buồn cải chính. Ngay như chuyện đi đánh tennis, Nhung cứ cho rằng Hiếu và mấy ông bạn đàn đúm để đấu láo. Thật ra những giờ phút trên sân quần vợt là để xả bớt một nhọc, thoải mái cho tinh thần cùng thể xác.

Có hôm Nhung hỏi chàng: " Anh có nghe nói em anh Cường sắp cưới con gái ông bà Hào không? "

- Không!

- Tuần nào anh cũng đánh tennis với anh Cường mà sao anh không biết gì hết vậy?

- Ôi! chuyện thiên hạ.

Những lúc như thế , Nhung thường tỏ ra bất mãn lắm. Nhiều khi Hiếu và bạn bè ngồi lại uống nước, cũng chỉ bàn cãi loanh quanh những vấn đề thời sự, việc làm, nhưng Nhung thì chẳng bao giờ muốn hiểu. Nàng khoái nghĩ ngợi nhiều thứ không đâu mà mỗi khi nói ra, Hiếu muốn á khẩu. Lâu lâu, nàng lại hỏi thăm Hiếu: "Sao? Bên đó dạo này có cô nào đẹp không ? Mấy ông chơi có bận liếc mắt rồi đánh lạc banh không ?

Thật tình mà nói, nếu sống được như kẻ độc thân và có nhiều người đẹp bao quanh thì cuộc đời cũng đáng gọi là thần tiên lắm

chứ !

Hiếu giờ đây có vợ bốn con. Chiều chiều đi làm về, thấy sắp nhỏ lon ton chạy ra mừng bố, đứa kéo áo, đứa túm quần nắm tay, còn thằng Bình nhỏ nhất thì nhảy tót lên bá cổ bắt bông... chàng thấy niềm vui quá đủ...

Nỗi vui này không rôm rả như những bạn độc thân, nhưng cũng có nhiều đèn bù đáng kể: Bữa cơm chiều ấm cúng, con cái ồn ào, vợ chồng kể nhau nghe chuyện sở, úi chào, lại chuyện sở ...chuyện bạn bè đồng nghiệp ... Lúc nào Nhung cũng tía lia luôn miệng và huyền thuyên đủ điềuHiếu nghĩ về vợ, nghe lòng mình êm ả...

À, vài tuần nữa đến Fête des Mères, phải bàn với sắp nhỏ làm một party BBQ bất ngờ cho Nhung ngạc nhiên chơi...

Miên man suy nghĩ, Hiếu đã lái xe đến nhà. Nhìn lên cửa sổ, đèn tắt tối om. Chắc giờ này Nhung và các con đã yên giấc.

xXx

Nhung rời sở vội vã như trốn nợ. Thiệt bức mình bà xếp hết sức. Lúc nào gọi "meeting" cũng chờ đến giờ cuối mới gọi. Họp thì không lo họp sáng sớm đi. Cứ chờ đến 4 giờ chiều mới kêu réo. Nhung biết tổng cái bà này đang muốn lấy điểm với boss, để xin lên lương. Họp sáng sớm, boss chưa vào tới, đâu ai làm chứng cho bà? Cả mấy tiếng đồng hồ tụi nó cãi vã qua lại cũng chưa đến đâu.. Nhung đành rút lui trước, lấy cớ có hẹn nha sĩ. Chạy vào Métro thì vừa bắt kịp chuyến xe đến. Chiều thứ năm, phố xá mở trễ, thiên

hạ còn bát phở nên ít người chen lấn. Hôm nay là ngày lãnh lương. Nhất là mấy cô ký hiệu, đem tiền ra cúng cho các cửa hàng bán quần áo ít nhất cũng hết một nửa là cái chắc. Tìm được một chỗ ngồi thoải mái rồi, Nhung nghĩ đến bữa cơm chiều

Chà, tối nay lại tiếp tục chiến tranh lạnh nữa thì mệt quá. Thật lòng mà nói, mấy hôm nay giận lấy chồng cũng đã nư. Chàng thì mặt mũi lúc nào cũng tỉnh bơ. Nói ra chuyện gì, Nhung có gắt gỏng hay nhát gừng, ổng vẫn chẳng thềm cái lại. Nhung thật bực mình cái tánh dầm của chồng mà chẳng làm gì được . Ờ, mà mình cũng hên đấy chứ, các anh chị cứ khen hoài ổng hiền như cục bột, ai cũng thương. Nhiều khi mình nóng nảy la lối om sòm mà ảnh cũng chẳng bao giờ thềm to tiếng...Í chà, không chắc ổng hiền đâu à nha! Nhiều khi làm bộ đĩếc không thềm nghe thì có gì để gây gổ...Hì hì, nhưng nói vậy mà mình cũng thương

xXx

Mở cửa vào nhà đã thấy khói mù mịt. Hiếu đang ở trong bếp nướng thịt cho các con ăn. Con Uyên thẳng Vũ chạy ủa ra mừng mẹ. Nhung thay vội áo quần, xuống phụ chồng, quên mất chiến tranh lạnh, chưa hòa giải.

- tối nay có người nấu cho ăn , sướng quá..

.....

- các con cám ơn papa chưa?

- merci papa, merci...

.....

- Hồi chiều, có phone ở Mỹ gọi cho em.

- Ai vậy ? anh biết không ?
- Không biết , họ nói tối sẽ phone lại.
- Ai vậy cà ? Sao anh không hỏi tên ?

Hiếu nhún vai, không trả lời. Nhưng nghĩ mãi, không đoán được là ai. Nhìn mặt chồng, thấy hôm nay có vẻ không vui. Ồi dào! Chắc lại chuyện sờ! Cái ông này ngon! Hôm nay người ta mở miệng làm lành trước, mà ổng còn làm cao. Ổng phải biết là mình muốn yên nhà yên cửa cho nên mới dẹp chiến tranh tạo hòa khí nói chuyệnnếu không...còn mệt lâu!

Cơm nước, dọn dẹp xong xuôi đã trễ. Hiếu phụ con Minh làm bài, Nhung hò hét mấy đứa nhỏ đánh răng sửa soạn đi ngủ. Chẳng thềm vào giường sớm đâu. Nhung lấy báo ra đọc. Nhất định không thềm trò chuyện cùng chồng mà!.

....Chẳng biết ai phone mình? Ồi, thắc mắc làm chi. Nhiều khi bạn bè cũ nào đó mới kiếm được số phone nên thăm hỏi chứ gì.

Reng..reng..

Nhung nhắc điện thoại: a lô ?

Bên kia đầu giây,một giọng đàn ông: A lô, thưa, cho tôi nói chuyện với Kim Nhung...

- Dạ ,tôi là Nhung đây...
- Nhung đó hả, Mạnh đây... nhớ ai không ?
-Ủa?... phải anh Mạnh ở Khoa Học không? Anh gọi từ đâu vậy ?
- Ở Cali. Anh qua gần 3 năm rồi. Nhung khỏe không? Hỏi Nhung lập

gia đình, ở VN anh có hay tin. Cũng đã 10 năm rồi nhĩ ...

- Vâng, Nhung đã được 4 cháu rồi đó. Anh thì sao ?

- Mới lấy vợ hai năm nay, nhưng chưa có đứa nào cả.....

.....

..... Anh sắp qua chơi Montreal, hỏi thăm Nhung trước có tiện không, anh muốn ghé thăm vợ chồng Nhung.

- Đã đến đây thì anh phải ghé tụi này chứ . Ở Mtl ,anh có bạn bè nhiều không?

- Có chị ruột của bà xã. Anh sẽ ở lại nhà chị ấy. Hồi chiều phone, nghe giọng đàn ông trả lời, có lẽ là chồng Nhung. Anh nghĩ, chắc anh ấy không biết anh đâu nên chỉ nhấn lại tên và nói tối anh sẽ phone lại .

- Có. Hồi chiều anh Hiếu có nói lại rồi. Nhưng Nhung chưa nghĩ ra là anh.....

.....

.....Thôi, mai mốt anh chị qua chúng mình sẽ gặp sau nghe ...

- Vâng, anh gửi lời chào anh Hiếu. Đến Montréal, anh sẽ phone cho Nhung. Bye nhé.

Bỏ điện thoại xuống, Nhung chạy vào phòng ngủ, Hiếu đã đắp chăn lên tới cổ, đang mê mải xem tivi . “ Ê bồ! chắc hồi chiều bồ biết ai phone cho tui rồi mà không thèm nói phải không? ”

Hiếu ừ hử : "Ai phone thì mặc ai, chẳng liên quan đến anh ."

- Kép cũ em đó , anh không ghen à ?

- Vớ vẩn ! Mất thì giờ !

- Thật không đó ?

- Thật !

- Sure không đó ?

- Sure !

- Thôi đi ông ời, ghen chết đi được, phải không ? Người ta lấy vợ rồi. Em cũng đã bốn con. Mai một vợ chồng anh ấy qua đây, anh phải vui vẻ đón rước đấy. À ,anh này, em phải "đai- ếch" nữa rồi, kẻo không thì còn đâu là ngày xưa Hoàng Thị Nè, em muốn đẹp cũng vì anh thôi đó nghe. Kẻo không người ta lại nói sao tội nghiệp, em lấy chồng chắc không sung sướng nên xác xơ hơn xưa....

Hiếu cười cười, nhướn mắt :

- Chà, sao bây giờ em nói tía lia thế. Cả tuần nay tạo chiến tranh lạnh, nhịn nói, chắc cũng khổ nhiều rồi phải không ?

Nhung đâm thùm thụp vào lưng chồng: "Giỏi cho anh! Biết em giận mà không làm hòa. Anh đáng chết! "

- Thì để xem gặp lại kếp cũ, em có nao núng không đã chứ!

- Bỏ anh đi. Cái ghen của anh lòi đuôi rồi đó !

Thế là chiến trường không hòa giải cũng đã tan hàng. Nhưng mỉm cười đắc ý. Nàng ôm cổ chồng, hôn một cái thật kêu . " Để trả cho anh cả vốn lẫn lời đó ! "

Áo Vàng

Truyện ngắn Áo Vàng

Mơ Hoa

Từ khi Hưng trở lại thành phố này, lòng tôi bỗng thấy vui vui. Sáng chiều ra vào thường hát vợ vẫn.

Mọi khi tôi chỉ hát khi chung quanh không có ai, chỉ vì Đức, chồng tôi đã có lần phê bình rằng, em mà làm ca sĩ, chắc phòng trà sẽ vắng như chùa bà đanh.

Những lúc sau này, nhiều khi soi gương, thấy đôi má mình hồng hơn. Lý do đơn giản, tôi đang lột xác, trở về với cuộc sống lên hương của thời son trẻ...

Đã sáu năm Hưng rời xa bạn bè, bỏ việc làm tốt để theo nàng về Cali lập nghiệp. Từ đó tuy chồng tôi và Hưng là bạn rất thân khi còn du học, mỗi đứa có những bạn rạn riêng tư nên ít liên lạc với nhau.

Trong đám bạn Đức, Hưng là người rất tế nhị và hoạt bát. Lắm khi, làm bếp phụ với tôi nên có dịp chuyện trò gần gũi. Khi làm quen với bạn gái mới, Hưng thường hỏi ý kiến tôi để làm sao tán tỉnh nàng.

Thế là đầu bếp lại kiêm thêm nghề gỡ rối tơ lòng, tư vấn hôn nhân...

Rồi đến lúc bạn bè lần lượt lập gia đình, Hưng cũng chọn được một cô thật xinh, khá đẹp đôi. Chắc chắn Hưng phải yêu cô nàng lắm nên mới quyết định rời bỏ Montréal để theo nàng về quê vợ.

Gia đình vợ Hưng sống tại Cali. Bố mẹ anh em của Hưng đều kẹt lại ở Việt nam nên chuyện giã từ xứ lạnh này chẳng có gì lưu luyến lắm, chỉ bỏ lại sau lưng đám bạn bè nổi khổ lúc còn du học vất vưởng ở xứ người.

Tiệc tiễn đưa là một buổi họp mặt ở nhà tôi, sáng hôm sau Hưng lên máy bay. Hưng còn bùi ngùi nói với tôi, “đi xa, nhưng không bao giờ quên được những bữa cơm Huyền nấu..”.

Thế rồi nhiều năm trôi qua, bạn bè cũ thưa dần, chúng tôi cũng bận bịu lo con cái nên bớt hội họp như ngày xưa. Lúc con gái út bắt đầu đi nhà trẻ thì tôi ngỏ ý muốn đi làm. Đức là người thức thời nên đề nghị “hay em đi học nghề bán nhà đi, cử nhân luật của em ở VN chắc mồm mép cũng không tệ lắm”. Thế là tôi có một nghề thứ hai.

Một buổi chiều đi làm về, Đức làm ra vẻ bí mật, báo tin rằng sắp có một người khách cũ, muốn tôi dọn guest room cho sạch sẽ, có thể họ ở lại một thời gian.

Gặt hỏi mãi, Đức mới kể hết cho tôi nghe chuyện tình của Hưng. Về Cali cả năm trời, Hưng vẫn chưa kiếm được một chỗ làm ưng ý; thêm vào cuộc sống lứa đôi mới bắt đầu, quá nhiều khác biệt giữa hai người, cần thời gian để chấp nhận nhau. Nhiều nỗi khó khăn chồng chất nên vợ chồng Hưng không có những ngày vui. Hai người cũng cố gắng sanh được một đứa con để bồi đắp hạnh phúc gia đình. Nhưng hình như những rạn nứt đã bắt đầu thành hình trong cuộc sống vợ chồng nên sau 6 năm, vợ Hưng cũng dứt tình ra đi. Ở lại xứ người thêm buồn, qua một thành phố mới sợ cô đơn hơn nên Hưng quyết định trở về chốn cũ, dầu sao cũng còn những người bạn xưa để an ủi tinh thần, nương tựa tình cảm...

- Ngày mai mình ra phi trường đón ổng. Hưng mới phone cho anh

trong sở, nó nói khoan báo tin cho bạn bè ...

- Ô ! anh bảo cái gì gì mà “có thể ở lại lâu”, thôi không được đâu, nếu khách phương xa đến chơi thì em còn tiếp được một vài ngày, chứ về tạm trú như thế này...em nói thiệt với anh nghe, hầu một ông đã mệt rồi, bây giờ sáng sáng lại lo cà phê cho hai “tướng”, hồng ham!...Hơn nữa, trong nhà em thường mặc đồ ngủ... sexy lắm, coi không tiện.

Chồng tôi chỉ cười: Má mày lúc nào cũng “hot” !

Rồi thì vợ chồng con cái đi đón bác Hưng về. Trong bữa cơm tối đầu tiên, Hưng đã bàn ngay vấn đề sẽ kiếm mượn một chỗ ở riêng, nhờ tôi tìm xem quanh đây, có phòng nào tiện để còn trở lại “thưởng thức thường xuyên những món ăn tuyệt vời của Huyền”.

Đức muôn thuở hết lòng với bạn bè, vội gạt đi: Thì ông ở đây với tôi một thời gian đi, coi có thích sống lại thành phố này không đã. Từ từ hẳn tính...

Thế là một tuần đầu trôi qua, khách tự nhiên biến thành người nhà...Thằng con trai tôi có thêm một người bạn. Bố bạn đi làm việc, Bác Hưng còn rảnh nên dẫn Dũng đi công viên sáng chiều, mua cà rem, kẹo bánh đủ thứ, hai bác cháu chuyện trò líu lo, rất tương đắc. Thỉnh thoảng Hưng còn phụ giúp tôi đi chợ...

oOo

Thành phố vào mùa hè, trời trong veo không gợn chút mây, nắng vàng lung linh qua kẽ lá. Tôi yêu đời vì có dịp trở lại vườn Bách Thảo, ngồi lại trên bãi cỏ xanh, nói chuyện tầm phào, nhìn hai đứa con đang chơi trốn tìm sau những bụi hoa hải đường. Chúng tôi nhắc lại những ngày rong chơi thời trung học, chia sẻ những con đường xưa ở Việt Nam, những chỗ ăn hàng trên phố Pasteur, chè Hiên

Khánh Dakao...môt vùng trời quên lãng bỗng chốc rộn rã trở về...tôi cười rạng rỡ trong hạnh phúc dạt dào...Ô kìa! Người ngồi cạnh tôi không là Đức. Là Hưng đây mà, sao tôi vẫn thấy vui? Sao tôi còn có vẻ bị lôi cuốn hấp dẫn vào những chuyện trò thời thơ ấu?

Sáng nay sửa soạn đi Picnic, cu Dũng và Quyên Quyên đã năn nỉ bác Hưng làm cho con Diều giấy từ hôm qua, hai đứa lằng xằng gói ghém đồ đạc đủ để chơi suốt ngày ngoài trời. Trước khi ra cửa, công ty của Đức gọi về, cần Đức vào giải quyết công việc gấp. Thế là buổi picnic vắng mặt chồng. Đức còn dặn dò, các người cứ vui chơi thong thả, 7 giờ hẵng về rồi cùng nhau ăn tối luôn.

Không gian bỗng im lặng... Tôi có cảm giác là lạ, quay qua người ngồi bên, tôi bắt gặp ánh mắt đắm đuối nhìn. Đột nhiên bối rối...Thăm nghĩ, vớ vẩn, tại sao hôm nay mình như con gái mới lớn thế này? Mà hình như càng muốn tự nhiên thì càng có vẻ thêm e ấp, rõ khi! Người kia không buông tha, càng nhìn tôi bạo...Cái nhìn vừa sỗ sàng, vừa âu yếm, tôi thật không biết phải phản ứng làm sao? Tay vân vê ngón cổ, tôi nhìn theo hai cánh bướm đang vờn nhau bên khóm lan vàng, im lặng, tôi đang chờ một điều gì đây?

Cuối cùng Hưng cũng lên tiếng trước:

- Tuần sau tôi sẽ dọn ra Huyền ạ. Làm rộn hai ông bà cả tháng nay cũng quá nhiều rồi. Vả lại...ở mãi, chắc tôi...

- Anh tính vậy cũng tiện, tụi Huyền thì không phiền đâu, chắc anh ngại không mời bạn gái về được, có phải vậy không?

Hưng ngả người nằm dài trên cỏ, nhìn trời xanh, cười thích thú...

Những tuần sau đó, bận rộn dọn nhà cho Hưng, hai đứa đi sắm sửa trang hoàng cho căn áp mới như cặp vợ chồng son. Nhiều lúc tôi cũng cảm thấy một chút áy náy với chồng, nhưng mỗi lần Hưng điện

thoại hẹn, tôi đều háo hức thu xếp để gặp nhau.

Thời gian trôi qua, tôi vẫn lén lút gặp Hưng nhiều lần. Gọi là lén lút, chỉ vì tự đáy lòng tôi, lương tâm không được yên ổn. Chồng tôi có bao giờ phản nản hay phản đối gì đâu trong việc tôi giúp đỡ bạn bè, mà còn là bạn của chàng nữa. Thỉnh thoảng Đức chỉ hỏi vài câu về Hưng trong bữa cơm chiều và nói dạo này sao ông ít ghé thăm mình, chắc đã kiếm được cô nào rồi chứ gì. Những lần như thế tôi chỉ đánh trống lảng và làm bộ bận rộn múc canh đầy vào bát cho các con ăn... Có những buổi chiều đi làm về, tôi mua thêm đồ dùng hay ít trái cây ghé đem qua cho Hưng, Hưng lái xe chở tôi về. Anh thường chọn những con đường xa nhất để đi. Nhiều buổi trưa, Hưng phone cho tôi ở sở, rủ đi ăn trưa hay uống cà phê. Nói chuyện với nhau thật nhiều, tâm sự của mỗi người không còn là riêng tư nữa, tôi tìm thấy những an ủi mà Đức không mang lại trọn vẹn cho mình. Hưng và tôi chưa hề nói một tiếng yêu. Những buổi chuyện trò với Hưng là những niềm vui nho nhỏ trong ngày, để buổi chiều về nhà, tôi dễ thương với chồng và con hơn, sống thoải mái và yêu đời hơn. Nhiều khi tôi tự nhủ, được một người bạn để tâm tình như thế còn gì quý hóa bằng. Nhưng có bao giờ giữa gái và trai có thể mãi mãi là bạn không. Tôi thừa biết tôi đang tự dối lòng...

oOo

Mùa đông đã tới, tuyết bắt đầu rơi làm cho thành phố lạnh khoác một lớp áo bông trắng xóa vô tận. Chiều nay tôi không hứng làm việc nên định rời sở sớm đi shopping, nhưng nghĩ đến Hưng, tôi gọi phone cho anh đến đón tôi về. Nhớ lại cuộc cãi vã sáng nay với Đức, tôi vẫn còn ám ức. Khi nào cũng vậy, giữa lúc chiến tranh đang ở cao độ, miệng tôi la lớn nhất thì Đức tuyên bố đình chiến, hứa hẹn tới

lên giường...gây tiếp; chàng xách cặp ra đi làm.

Đồng ý Đức là một người chồng tốt. Từ ngày lập gia đình, tôi không hề phàn nàn là mình thiếu hạnh phúc. Nhưng chính sách yêu vợ của chàng không có những săn sóc nho nhỏ, thiếu những tự tình của các cặp tình nhân. Mà ngay cả trong đời sống chồng vợ, nhiều khi những cử chỉ âu yếm nhỏ nhặt cũng là những viên gạch đắp xây cho lâu dài hạnh phúc vậy. Đức hầu như không thêm biết đến hôm nào là sinh nhật vợ, ngày nào là kỷ niệm đám cưới...tôi có phàn nàn thì chàng chỉ gõ đầu tôi và chống chế, anh yêu em đủ 365 ngày thì cần gì phải ăn mừng ngày cưới hay sinh nhật, đúng không nào?

Nhiều khi tôi dọa dẫm bằng quơ, để một ngày nào, em ngoại tình cho anh biết tay...chàng chỉ cười. Má mày ngày xưa thì anh còn sợ cậu này cậu kia bắt hồn chứ nay anh khỏi cần ghen hay đánh ghen. Hà hà, có hai con nó canh dùm Ba, anh chả phải lo! Với lại, có ông chồng như anh là nhất thế gian rồi, chỉ biết vợ, biết con và giỏi làm ăn...

Hưng vừa băng qua đường đưa tay vẫy, anh mang theo cả chiếc dù để che tuyết khỏi ướt tóc tôi. Chúng tôi lên xe và Hưng lái về hướng St Denis, nơi con đường có nhiều quán cà phê ngon nhất thành phố. Nhìn ra ngoài đường, tuyết vẫn còn rơi. Những bông tuyết nhẹ như bông gòn phủ xuống vạn vật cỏ cây, gây cho ta cảm giác lạnh lẽo. Nhưng ngồi cạnh Hưng, lòng tôi nghe ấm áp, tôi quên hết mọi chuyện trong ngày, và như đang sống trong một giấc mơ hoa. Bao nhiêu năm qua, từ khi biết vui biết buồn và biết lãng mạn, tôi đã hằng mơ được người yêu dấu, dìu tôi đi giữa trời tuyết trắng hay những lúc mưa bay...Nhưng có bao giờ chồng tôi nghĩ đến việc đưa

tôi đi dạo dưới mưa, hay quàng vai tôi đi trong tuyết...Đức chỉ hỏi tôi về tiền điện nước trong tháng, chuyện học hành của con cái...Đức chỉ nói cho tôi nghe những mộng ước của chàng, những hy vọng về sự nghiệp tương lai...

Đậu xe trước quán café Mambo, Hưng mời tôi vào. Chúng tôi chọn một bàn nhỏ trong góc cho ấm cúng, gọi hai tách Cappuccino để nhâm nhi. Hưng rút thuốc lá, đốt lửa mời tôi...Chưa bao giờ tôi thử hút thuốc. Mà có muốn cũng sẽ không thử được với chồng tôi. Đức chỉ thích có một người vợ ngoan hiền và tuyệt hảo, không đánh bài, không hút thuốc, không ra ngoài hình ảnh người đàn bà thủy mị Á đông cổ điển. Nhưng...hôm nay, tôi cầm lấy điếu thuốc từ tay Hưng, không ngại ngần, hít thử một hơi...Khói thuốc làm tôi ho sặc sụa, chảy nước mắt, nhưng miệng mỉm cười. Lòng tôi đang lâng lâng.. Hưng cầm lấy tay tôi: Huyền mệt, thì mình về nhà nhé.

Hưng sẽ đưa tôi về nhà chàng...

Cửa mở, hai người con gái vừa bước vào quán, cười cười nói nói.Hai cô đi gần lại bàn chúng tôi. Cô tóc dài cởi áo lạnh và rũ cho tuyết bớt vương trên tóc. Tò mò tôi ngược nhìn cô gái, cô ta cũng nhìn tôi...Tiếng cười nói im bặt. Cô gái sững sờ..Tôi cũng vừa nghe lạnh sống lưng...

Đó là Liên, em gái của chồng tôi. Từ ngày Hưng trở về, và tiếp tục lui tới nhà tôi, trong những lần chuyện vãn, Đức có ý muốn làm mai em mình cho bạn. Than ôi!

Liên ném tia nhìn về Hưng, rồi trợn mắt với tôi, cô nàng hét lên:

- Chị Huyền! Chị dám...

Tiếng hét làm tôi giật mình tỉnh giấc. Toàn thân tôi vẫn lạnh ngắt, thì ra tôi đang nằm trong giường ngủ. Nửa tấm chăn giường tuột xuống

đất làm tôi thấm lạnh. Cạnh tôi, Đức đang cuộn người, co ro, say ngủ...

Tôi cẩn trọng kéo chăn lên đắp lại cho chồng và nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh.

Suy nghĩ, bình tâm mà suy nghĩ....

Bên ngoài, tuyết vẫn rơi...

Áo Vàng